

POLICISTA č.7/2008 – Ročník 14.
z obsahu

Na obálce titulní foto Václava ŠEBKA

reportáže

Zvony a zvonce.....2-5
Drsný kraj.....20-23

názory

Řekli o veletrhu PYROS/ISET.....6-7

z domova

Alarmující situace.....7
Holešovský majáles.....8
Antikorupční program v Ostravě.....9
Samopal.....9

zahraničí

Česko-německá policejní pracoviště.....12-13

případy, které neskončí nikdy

Voda a les.....14-15

pravidla slušného chování

Chůze, pohyb, doprava na ulici.....16-17

internet

Našli jsme pro vás na internetu (7).....18

reforma Policie ČR

Zbrusu nové ředitelství.....19

policejní sport

Jubilejní odstřelovači.....26-27

portrét

Mise v Africe.....28-29

školství

Porodníci v uniformách.....30-31

povídka

Případ starých dýmek.....32-35

z policejních archivů

Záhada Prokopského údolí.....36-37

kultura

Konec (skoro) všechno pokazí.....40

Méně smíchu, více napětí.....40

Naše prokletí?.....40

křížky u silnice

Shoda náhod ve tmě tmoucí.....41

veletrh

PYROS/ISET 2008.....44-47

sport

Na kolech v ráji.....48

čtenářské soutěže

Lázně Evženie, též porcelánie.....24

Velká soutěžní křížovka.....42

Poslední vůle.....43

přílohy

Doporučení k tvorbě Konceptů prevence kriminality krajů na léta 2009-2011I-XVI
Korupce v policii.....1-3, Strategie rozvoje služeb pro informační společnost.....4-6, Ochrana osobních údajů7-8

DRSNÝ KRAJ (str. 20-23)

GUNCENTER (str. 25)

MISE V AFRICE (str. 28-29)

JUBILEJNÍ Odstřelovači (str. 26-27)

PYROS/ISET 2008 (str. 44-47)

NA KOLECH V RÁJI (str. 48)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná
Příjem inzercí v redakci: tel.: 974 816 570 až 577. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzercích v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Adresa redakce: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4 Tel: 974 816 571, fax: 974 816 846
e-mail: redakce@mvcz.cz, http://www.mvcz.cz/casopisy/policista

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov

tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: **Předplatné tisku, s. r. o.** Obchodní úsek Hvozdánská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 **Roční předplatné** činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin. **Redakční uzávěrka 16. 6. 2008. Číslo 7/14. ročník vychází 14. 7. 2008.**

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštěpný závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996.

Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

PÁTRÁNÍ PO VĚCÍCH ULOUPENÝCH

ZVONY A ZVONCE

„To určitě udělali ty dva kluci od Litomyšle! Teda kluci, pětatřicetiletý chlapi to jsou, takoví vytáhlejší. Jeden plavej, druhej tmavší, jeden dělá do topení, chodí po domácnostech při revizích kotlů,“ padala slova ze šéfa maloměstských starožitností.

„Brázděj po okolí v malý fabii a typujou si, kde by se jim co mohlo hodit. A po nějaký době se tam vrátěj. – U mě už taky byli!“ zakončil zhruba padesátiletý, od pohledu příjemný podnikatel v krásném zboží svoji litanii s povzdechem.

„Ne, tohle nemohli být oni. Tihle šli cíleně rovnou pro zahradní sekačku trávy, zaparkovanou v dílně. Pár starožitných kousků z podkroví přibráli náhodou – a nejspíš jako barevný kov,“ tvrdí náš zástupce.

„To nevadí, jak ztracený věci popisujete, a jak je uviděli zloději ráno za bílého světla, stejně s nima poputujou k těmhle překupníkům! – I policajti o nich musej vědět, jenom je nedokážou chňapnout za ruku...“

PŘÍPAD S OTEVŘENÝM KONCEM (ZATÍM)

Majitelku rekreační chalupy na vzdálenějším venkově telefonicky upozornili známí, v místě trvale žijící sousedé, že má pootvěřená okna směrem k cestě. Okamžitě zavolala na 158 (ve čtvrtek 3. 4. 2008 zhruba v 17.30).

Muž na tíšňovém dispečinku v Praze se prý nezachoval nejlépe. Nevěděl, kde jsou města Polička či Hlinsko, nepřekypoval ochotou pomoci a chvíli mu trvalo, než vystrašenou ženu přepojil na Vysočinu, do Jihlavy. Pak už to šlo velice profesionálně a vstřícně.

Paní skončila – s telefonním kontaktem – na příslušném obvodním oddělení, kde přijali její oznámení o pravděpodobné vloupáče.

To se brzy během večera potvrdilo. Policejní hlídka v doprovodu obětavého spoluobčana chatářky stavení obešla, zajistila zadní vypáčené okno, dovnitř nevstoupila a na druhý den pozvala k obhlídce následků vloupání nejen majitelku, ale zařídila i přítomnost techniků z okresní kriminálky.

U toho jsme už byli jako „v přímém přenosu“.

Dvojice kriminalistů po otevření vstupních dveří hledala pod intenzivním kuželem světla z velké baterky stopy na dlažbě chodby. V předešlých dnech dosti přšelo a několik otisků bot pachatelů – vzápětí bylo zřejmé, že museli být nejméně dva – se podařilo sejmout. Obzvláště na stole u násilně otevřeného okna v zadní míst-

I venkovští pachatelé leckdy předvádějí „sofistikovanou práci“...

nosti byla kresba zablácené obuvi velmi zřetelná.

Samo okno jevílo na vnější části jasné doklady o kvalifikovaně použitém páčidle, skla zůstala neporušená, a na vnitřních okenních křídlech o vyřiznutí skleněné tabule diamantem. Po vytrhnutí skla nějakou přísavkou, střepy zůstaly v mezioknách, bylo pro nezvané hosty otevřeno v místech, kam není vidět ani z nejbližšího sousedství, natož od večer osvětlené cesty.

Na první pohled se vetřelci zachovali

Obrazy Václava Špála se na tuzemském trhu běžně pohybují na hladině milionové ceny zde: Václav Špála, Krajina, 1912 – olej na plátně 76 x 66 cm

vlastně slušně. Ve vstupní místnosti nehledali nic, prošli do chodby, z ní museli vstoupit vpravo do dílničky, do hospodářské části usedlosti. Odtud zmizela motorová travní sekačka se sběrným košem, sotva dva roky stará, a kanystřík s nějakými čtyřmi litry pohonné hmoty. Zadní dveře byly skoro pečlivě zarovnané dvěma zahradnickými kolečky a dvojicí velkých košů na brambory, používaných ale častěji na přenášení dříví.

V ústřední seknici zůstaly pootvěřená

dva šuplíky pracovního kuchyňského stolu a horní sektor rohové skříňky špajzky. Na odhalenou zajímavou zásobu alkoholu, netoliko rumu na vaření a pečení, nikdo kupodivu ruku nevztáhl. Jedno z oken směřujících k veřejné komunikaci mělo – za pečlivě zataženými závěsy – nedovřená přední křídla.

Když technici skončili se zadokumentováním prostoru, směla majitelka vyběhnout po schodech nahoru k ložnicím pod střechou. Tady zjistila ztrátu „zvoníč sbírky po dědovi“! Památku na starého pána tvořily dva klasické zvoníčkové zvony z bronzu, zhruba třicet čísel vysoké, švýcarského původu, a půltucto obřích kravských zvonců, největší skoro čtyřicet centimetrů vysoký, na kožených řemenech a rovněž darovaných ze Švýcarska. Teď po nich zbylo pár

lích, kteří se pohybovali v daném prostředí až nápadně jistě, bez zbrklého, nesystematického rabování a vytváření nepořádku, nebo zmateného ničení inventáře.

V tomto případě zbojníci vstoupili do objektu téměř decentně, vybrané předměty si – podle „náznakově“ nedovřeného okna – podali z domu do připraveného auta na přední straně stavení. Zavřeli za sebou a spořádaně odešli stejným zadním oknem, které sehrálo významnou úlohu na začátku celé akce.

Příležitostná hospodyňka a pařmáma si posléze uvědomila, že více než desetiletou důvěru v řemeslníka z nedaleké obce v posledních letech beze zbytku přenesla na jeho syna. Ten vloni nad létem opravoval střechu, rok předtím fasádu. K velké spoko-

UZAVŘENO PO ŠESTNÁCTI LETECH (ZČÁSTI)

V květnu jsme se zúčastnili „namátkové“ kontrolní akce, kterou v Praze společně v průběhu roku systematicky opakují policejní operativci s pracovníky živnostenského odboru jednotlivých městských částí. Rovněž v tomto případě – ze zcela zřejmých „taktických“ důvodů - nezveřejníme jména inspektorů ani jejich podobenky.

Předložte, prosím, následující dokumenty: občanský průkaz, nájemní smlouvu, samozřejmě živnostenský list, zaznělo v žižkovském obchodě se starožitnostmi. Vcelku sympatický podnikatel ve věku

Mjr. Mgr. Petr Kohlman by po patnácti letech vedení pátrací skupiny mohl jistě vlastní policejní specializaci leckde vyučovat

Současná sít' obchodů se starožitnostmi a bazarů se víceméně neustále zahušťuje – po celé České republice

jenosti s odvedenou prací a skoro ve vřelé přátelské atmosféře. Dokonce měl na několik týdnů k dispozici klíče, aby mohl „se stavbou“ pohnout i ve všední dny, kdy paní pracuje doma v hlavním městě.

Jeho spolehlivost nebyla zpochybněna, záruku za šéfovy „subdodavatele“ a příležitostné pomocné síly ovšem vyslovovat stopercentně není možná.

Rozjelo se běžné, rutinní policejní pátrání. Kontrolovaly se, navštěvovaly prodejny starožitnými věcmi od Svitav, přes Litomyšl, Poličku, Hlinsko. Rozhodily se sítě kolem výkupu barevných kovů i po menších městysech a obcích (Budislav, Proseč atd.).

Jedinečnost, exkluzivita, chcete-li výjimečná hodnota, popisovaných odcizených věcí dává na jednu stranu naději pachatele, popř. jejich sít', zřetězení s překupníky, odhalit. Na druhou stranu hrozí, že výjimečné předměty hodně rychle skončí ve šrotovacím lisu či na cestě do „volného“ zahraničí, možná přímo zpět do alpských končin jejich původu.

Po měsíci obdržela postižená paní doporučenou zásilku:

Na základě oznámení ... ohledně vloupání do Vaší rekreační chalupy ... Vám sděluji, že v uvedeně věci se nepodařilo do současné doby ukončit veškerá šetření směřující k vypátrání odcizených věcí a osoby pachatele. Z tohoto důvodu probíhá nadále šetření, o jehož výsledku budete opětovně vyzooměna.

Podepsán vrchní inspektor ...

kolem šedesáti let zachoval naprostý klid a trpělivě s revizory hodinku spolupracoval. Mezitím stačil ztratit slovo se dvěma, třemi zákazníky.

U starožitných a uměleckých předmětů se činí celý život, v oboru pracoval ve státním podniku, nákupem a prodejem krásy se zabírá v současné svobodné tržní společnosti. Zdá se, že má vzorně vedené knihy pro komisi prodej i pro nákupy za hotové peníze. Tvrdí, že o potíže nestojí. Chce mít podnikatelství čisté. Zboží podezřelého původu by údajně nikdy nekoupil.

Dost ho však v poslední době rozesmutnilo zavedení parkovacích zón všude po okolí, razantně mu od té doby ubylo návštěvníků prodejny a tím pochopitelně i obratu, potencionálních i skutečných kupců, stejně jako lidí, kteří nabízejí k odprodeji zděděné, popř. jinak pro ně nepotřebné vzácnosti.

Zatímco úředníci městského úřadu přehlížejí záznamy, podklady k náhodně vybranému zboží, pořízují policisté v civilu detailní záběry vystaveného zboží.

A taky laik se má na co dívat. Po stěnách, ve vitrínách a na pultech pod sklem jsou šperky, hodinky, skleněné nádoby, porcelán, loutky, modely vláček, stará niněra (i s náhradními, těžce sháněnými strunami) a obrazy. Asi dosti drahý kousek malíře Fořta, datovaný rokem 1948, nebo cosi folkloristického, co připomíná výtvarná díla Jožky Úprky.

Václav Špála, Krajina s domem, 1913 – olej na plátně 23 x 38 cm

uřezaných, pro zloděje nehodnotných kusů kůže.

Paradoxní bylo, že jediný z blyštivých mosazných tepaných reliéfů na kožených páscích mohl lupičům nejspíš přinést větší zisk než předpokládaných pět, šest stovek za hrubý barevný kov všech odcizených zvonců...

Po bezprostředních i následných všemožných úvahách a vyhodnocování zaznamenané situace, přítomní obvodní policisté zakreslovali pláněk přízemí i patra v podkroví, sepisovali poznámky k protokolu, poletovala vzduchem hypotéza o pachate-

Druhým kontrolně navštíveným podnikem je bazar a zastavárna na hlavní ulici za rohem od starožitností, ležící na stejně tak významné příjezdové komunikaci do centra velkoměsta. Sotva čtyřicetiletý podsaditý vedoucí firmy hned po předložení inspektorských legitimací uzavírá provozovnu (má licence na obchod použitým zbožím a na zastavárenskou činnost) pro veřejnost.

Také v obchodě s různým starším zbožím je řada pěkných uměleckých předmětů – drobné šperky (řetízký, náušnice), keramické korbele, paroží. Převažuje zde ale sortiment průmyslový: motorové pily, vrtačky, rozbíječky, pájka, sekačka, sady s nářadím, automobilová kola na discích, turistická kola atd. Zahlédneme pouhopouhá dvě autorádia, ovšem bohatě zaplněnou skleněnou skříňku s mobilními telefony, digifotoaparáty, MP přehrávači, s diktafonem, dalekohledem...

Policisté tentokrát nejen natáčejí nabízený prodejní repertoár, u mobilů a dalších nabídek si pilně zapisují identifikační čísla. Úředníci ze živnostníku vybírají různé předměty k ověření jejich původu.

Pan šéf se několikrát omlouvá, že dokumentů je moc, některé vystavované předměty tu leží přes dva roky a jejich „průvodky“ přiložil k daňovému přiznání za příslušný rok a uklidil je – v rámci šetření s už tak skromným prostorem prodejním i kancelářským – do příručního sklepa. Určitě je najde a doloží, slibuje svatosvatě.

Na základě podobného, denního „rotování“ pátračů po pražských starožitnostech, zastavárnách, vetešnictvích a bazarech nejruznějšího druhu se daří nacházet každoročně mnohé předměty spojené s nekalou činností.

Tak se počátkem tohoto roku našel v Holešovicích zvon, který zmizel ze zvoničky v obci Rybníště na Děčínsku v roce 1992! Pachatelé, dosud neznámí, si v minulém století opřeli žebřík o veřejný svatostánek, přerazili trám, na němž šedesáticentimetrový zvon visel, a odvezli historicky cenný předmět někam do soukromí. Letos si obecní památku – s velkým dojetím a s nemenšími díky úspěšným policistům! – odvezli starosta obce spolu s řádkou potěšených občanů zpátky do míst, kam byla veřejnou sbírkou pořízena a určena.

V databázi má policie osmdesát až devadesát odcizených zvonů, ten od Děčína se dal přesně určit podle údajů, které jsou na něm vyraženy.

Tady máte srdce a tohle si můžete nalozit, prohlásil údajně v dosti nerudném tónu majitel bazaru, kde se odlitek ze zvonoviny nabízel za osmnáct tisíc korun.

V květnu se daleko rychleji díky „pátracím“ policistům objevily na světle světa čerstvě (v únoru) ukradené obrazy Václava Špály. Jejich majitel, vyhlášený milovník uměleckých děl (a v současnosti jeden z všeobecně nejznámějších sběratelů!), spokojeně s rodinou vypával. Moderně bezpečnostně zajištěné sídlo bohužel postihla elektrická výluka, někdo z personálu navíc nechal otevřené větrací okénko a tři Špálova plátna i s originálními rámy byla jako naschvál ihned pryč.

Na rozdíl od desítek tisíc jiných odcize-

Pro obvyklého solidního občana jsou návštěvy prodejen starožitností i řady bazarů tím nejdostupnějším setkáním s uměleckými hodnotami – a leckdy i naprosto legální šancí na pořízení příležitostného dárku bližním

ných uměleckých předmětů soustřeďovaných v policejní evidenci se jednalo o kvalitně zadokumentované věci s výjimečnou podobou (a hodnotou, kterou majitel udává nad dvacet milionů korun českých). Inspektor je nemohl při nabízení k aukčnímu prodeji přehlédnout.

Zlodějem vzácných děl přitom není prodávající, jak ukázalo další vyšetřování, ten zůstává pouze překupníkem.

A pátrání, podobně jako u venkovských zvonů a zvonců, pokračuje.

Stran dvou výše uvedených inspekčních návštěv nám došlo z Městské části Praha 3 oficiální sdělení:

Ve stručnosti se dá konstatovat, že v první provozovně nebyly zjištěny nedostatky. Ve druhé pak byl shledán nedostatek v evidenci vykoupeného zboží, konkrétně zde došlo k porušení ust. paragr. 31 odst. 4 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů...

Ále, to jsem koupil kdysi od někoho na buštěhradské burze – to bývá obvyklá hláška mnoha starožitníků na dotaz, kde zrovna k téhle věci přišli

RYCHLÁ CESTA I K VRAHOVI (NĚKDY)

Policistů v 6. oddělení (pátrání po odcizených věcech) pražské městské Služby kriminální policie a vyšetřování měl vedoucí, vrchní komisař, mjr. Mgr. Petr Kohlman předloni na tucet lidí. Dva mu vloni odešli, takže na obcházení čtyř stovek bazarů a spousty dalších obchodů se starožitnostmi, aukčních domů a prodejních galerií v hlavním městě zbylo devět specialistů.

Přesto dohledali 256 věcí pocházejících z trestné činnosti, což jinými slovy znamená, že jako svým způsobem servisní policejní útvar (pro celou republiku!) poskytl pátrací tým kolegům vyšetřujícím 256 kriminálních kauz velice důležité poznatky (a vlastníkům ukradených předmětů přispěl k vrácení jejich majetku!).

V roce 2006 – pro srovnání – to bylo 310 uloupených položek.

Útvárek má tradici od roku 1992, od roku 1993 jej vede Mgr. Kohlman. Jeho neustále zkušenější podřízené neustále pořizují záběry starožitného i průmyslového zboží a porovnávají je na pracovišti s počítačo-

vým Systémem evidence uměleckých děl a se svodkami kupříkladu kradených mobilních telefonů.

A jsou to oni (vlastně policejní operativci), kdo vybírá „zájmové“ provozovny pro plánované společné „testy“ s živnostenskými úřady – v konkrétních, přidělených částech velké Prahy. Po delší vlně ztracených autorádií v současnosti převažuje vyhledávací práce kolem mobilních telefonů, zejména těch dražších v pořizovacích cenách nad deset tisíc korun.

Rychlá zablokovaná čísel a využívání IMEI identifikací dnes přispívá ke zvyšující se úspěšnosti pátrání.

Paradoxně policistům nepřispělo rozhodnutí (usnesení vlády v roce 2006) zrušit provoz nonstop bazarových a zastavárenských podniků, kde nejčastěji končily aktuálně odcizené věci. Nyní se mezi nenechavce vrací zvyklosti z předešlých desetiletí – s právě uloupenou kořistí hledají překupníka, zkoušejí to na štaflech taxikářů, na barech celonočních osvěžoven...

Naše skupina je jediná v republice, na jiných krajských zprávách podobná oddělení nejsou a na okresech bývá jeden policista, maximálně dva, na pátrání po věcech

Nalezení zvonu ze zvoničky severočeského Rybníště určitě vstoupí mezi legendární úspěchy pražských pátračů po uloupených věcech

z trestních případů, což je možná docela škoda. I na jiných krajských správách by to mohlo přinášet ovoce, zamýšlí se nahlas mjr. Kohlman, když se přicházejí podívat na SEUD (viz výše zmíněný Systém evidence...).

Leckdy totiž „ztracený“ předmět představuje nejkratší spojnici k pachateli! Tak se třeba stalo, že při loupežném přepadení benzínového čerpadla, které skončilo vraždou, přišla oběť o řetízek na krk. Starožitný amulet – i jeho prodejce – objevili pátrači vzápětí mezi nabízenými novinkami v bazaru. Vyšetřovatelé nemuseli rozpracovávat, vytěžovat stovku lidí z rodiny, známých, spolupracovníků a dalších osob z okolí zavražděného muže.

Druhý den po hrůzném činu si díky pátračům došli pro viníka hrdelního zločinu!

Jaroslav KOPIC
Foto Václav Šebek,
autor a archiv P ČR

Řekli o veletrhu Pyros/Iset 2008

Ivan Langer, ministr vnitra: „Tento veletrh je úžasnou příležitostí ukázat nejen novou moderní techniku, kterou už vlastní složky Integrovaného záchranného systému, ale i tu, o kterou mají zájem. Expozice Ministerstva vnitra ČR ukazuje, jak se vyvíjela a dále vyvíjí práce policie a hasičů. Je také příležitostí, jak ukázat možnosti spolupráce státního sektoru se soukromým. Ukazuje také, jak dosáhnout lepší ochrany zdraví, života a majetku občanů.“

Plukovník Mgr. Oldřich Martinů, policejní prezident: „Veletrh Pyros/Iset byl dobrou příležitostí k setkání policejních prezidentů ze zemí schengenského prostoru. Diskutovali jsme zde s kolegy o práci policie v zúčastněných státech, měli jsme také příležitost prohlédnout si některé exponáty na veletrhu. Zhodnotili jsme situaci v kriminalitě za první čtvrtletí zejména v příhraničních oblastech po vstupu ČR do schengenského prostoru. Pro nás byl termín veletrhu dobře načasován, neboť jsme mohli probrat bezpečnostní opatření pro nadcházející evropský šampionát v kopané v Rakousku.“

Od 13. do 17. května se na brněnském výstavišti uskutečnil další ročník Středoevropských bezpečnostních veletrhů, které se konají s dvouletou periodicitou (píšeme o něm na jiném místě). Už při veletrhu bezpečnostní techniky a služeb Iset v roce 2006 a po něm se diskutovalo o tom, že vystavovatelé o něj ztrácejí zájem, že byl poněkud chudý. Letošním výsledkem bylo i formální sloučení se stále populárním hasičským veletrhem Pyros. Tak vznikl Pyros/Iset. Uvádíme některé názory účastníků na tento „sjednocený“ veletrh, doprovázený tradičně veletrhem prostředků osobní ochrany, bezpečnosti práce a pracovního prostředí Interprotec.

Podplukovník Rudolf Valášek, prezident Moravské hasičské jednoty: „Letošní bezpečnostní veletrhy se opravdu vydařily, specialisté i široká veřejnost si mohli prohlédnout špičkovou techniku. Důležité je, že na vlastní expoziční výběrně navázal odborný doprovodný program. Taktické cvičení, jehož hlavním námětem byla záchrana jedenácti lidí z vyhlídkové věže pavilonu G zachvácené požárem, bylo jednou z jeho nejatraktivnějších částí. Lidé se tak mohli přesvědčit o vysoké úrovni a náročném práci brněnských a jihomoravských hasičů. Cenné informace si velitelé hasičských profesionálních sborů vyměnili na mezinárodní konferenci Pyromee-ting.“

PhDr. Marcela Machutová, ředitelka Muzea Policie ČR: „Pokud jde o účast Ministerstva vnitra, Policie ČR a Hasičského záchranného sboru, tedy o náš společný stánek na tomto veletrhu, myslím si, že to stojí za to. Pro širší veřejnost se prezentuje současná činnost i vize do budoucnosti, to vše zasazeno do kontextu s minulostí. Lidé se mohou na vlastní oči přesvědčit, že náš resort se stává otevřeným pro lidi, že Policie České republiky se stále

muzeum, tedy jeho pracovníci, pokaždé spousta práce. Musíme vymyslet nějakou ideu, shromáždit a připravit podklady, připravit obsah, zajistit výrobu panelů a vlastníma rukama postavit expoziční. Musím ale říct, že to děláme rádi. Nakonec se na tom i učíme. Metody prezentace se stále zdokonalují, úroveň adjustace exponátů je úplně jiná, z výsledku pak máme radost. Pan ministr Langer si povídal s generálním ředi-

více stává službou lidem. Od druhého ročníku veletrhu obranné techniky Idet – to bylo v roce 1994 a samostatný Iset ještě neexistoval – má naše muzeum vždy na starosti vybudování resortního stánku, takže jsme tu vlastně poosmě. Řekla bych, že návštěvníci se za tu dobu trochu změnili. Jsou jaksi vstřícnější, zvědavější, milejší, nevidí už na policii jenom její represivní funkci, zajímají se o možnosti pomoci.

S přípravou a vybudováním expoziční máme jako

telem brněnského výstaviště a shodli se na tom, že Ministerstvo vnitra, Policie ČR a Hasičský záchranný sbor se možná zúčastní i příštího Isetu za dva roky.“

Ing. Zdeněk Holomý z firmy Zdeněk Holomý/Tesla Valašské Meziříčí: „Pro policejní, hasičská a záchranná vozidla nabízíme kompletní sortiment světelných a zvukových výstražných zařízení všech technologických generací. Třeba vloni jsme začali s dodávkou diodových výstražných ramp s červeným a modrým světlem pro slovenskou policii. Nabídlí jsme naše výrobky také automobilkám, které se přihlásily do tendru na dodávky kompletních vozidel pro Policii ČR. Teď čekáme, jak to dopadne. Na veletrh Pyros/Iset jezdíme pokaždé. Je pro

nás důležitý, protože sem přijde většina odborníků. Jsme s veletrhem spokojeni, považujeme ho za pro nás užitečný a přínosný. Jinak bychom tady nebyli. Ale musím říct, že jsme dřív byli ještě spokojenější – to když byl tenhle veletrh časově spojen s veletrhem Autotec. To bylo výstaviště plné zájemců o auta a samozřejmě i o naše výrobky.“

Petr Moudrý, Eurolamp Brno: „Řekl bych, že na Isetu je stále méně a méně vystavovatelů. Asi je to tím, že mnoho firem už obchoduje přes internet. Účast na veletrhu se stává formalitou, spíš jde jenom o to být viděn. My tady ale musíme vystavovat, protože jako výrobci a distributoři profesionálních svítlen pro armádu, policii, hasiče a záchranáře máme takové zákazníky, kteří požadují možnost si jednotlivé nové výrobky a nové technologie doslova osahat nebo je přinejmenším vidět na vlastní oči. V tom je výstava nezastupitelná a zatím neuvažujeme o tom, že bychom v budoucnosti od účasti na Isetu upustili.“

Pavel Nygrýn, Abloy Czech: „Letos jsme se zájmem návštěvníků mnohem spokojenější než před dvěma roky. To jsme měli expozici naproti stánku Ministerstva vnitra, která má odlišnou náplň, a lidé nás dost přehlíželi. Musíme ještě všechno podrobně zhodnotit, ale myslím si, že za dva roky přijedeme zase.“

Ivo Drbohlav, Tokoz Žďár nad Sázavou: „I když jsme zářkařská firma, jsme tady především se zaměřením, které přispívá k ochraně zdraví při práci, tedy na veletrhu Interprotec. Zájem o naši expozici je slušný a kdybych měl poradit vedení firmy, doporučil, abychom tu vystavovali i příště. V USA nebo v tradičních zemích Evropské unie se ochraně zdraví při práci věnuje velká pozornost, u nás tento systém ještě není tak propracovaný. V tom vidím pro naši firmu velké perspektivy.“

(Zčásti připraveno s použitím materiálů uveřejněných na www.mvcr.cz a www.bvv.cz.)

Zapsal Přemysl LIŠKA
Foto autor (1)
a Václav ŠEBEK (3)

ALARMUJÍCÍ SITUACE

Informace a varování
Národní protidrogové centrály

V prvních 5 měsících roku 2008 stoupl na území ČR významným způsobem počet odhalených hydroponních pěstíren konopí. Doposud bylo odhaleno a zajištěno 61 hydroponních pěstíren, ve kterých byly zajištěny tisíce rostlin konopí, desítky kilogramů finálního sušeného produktu marihuany a stovky položek technického vybavení, které jsou nutné k nelegálnímu pěstování.

Marihuana produkovaná v těchto pěstírnách byla určena částečně pro nelegální distribuci na českém trhu a dílem pro pašování do zahraničí, zejména pak do SRN.

Droga produkovaná v těchto pěstírnách obsahuje vysoké procento účinné látky THC, které se pohybuje v rozmezí 18–20 % THC. Na rozdíl od marihuany pěstované v našich klimatických podmínkách, běžným způsobem v květináčích nebo na políčkách, s obsahem THC kolem 5–8 %.

V souvislosti s odhalenými pěstírnami pokračuje trend, na který Národní protidrogová centrála upozornila již ve své výroční zprávě za rok 2007 a to, že nelegální pěstírny jsou kromě občanů České republiky významně organizovány vietnamskými zločineckými skupinami. Z odhalených 61 pěstíren to bylo 53 případů.

Jen pro porovnání za celý rok 2007 bylo na území ČR celkem zajištěno 34 pěstíren a z toho 4 byly organizovány vietnamskými pachatelé. Pro účely páchaní této trestné činnosti si pachatelé převážně pronajímají od občanů a firem objekty vhodné pro tyto účely.

Národní protidrogová centrála upozorňuje občany ČR, že objekty jsou po odhalení těchto pěstíren zpravidla v naprosto zdevastovaném stavu (důvodem je jednak vlhko, teplo a uzavřenost hydroponních pěstíren a také instalace technických zařízení). Následné uvedení do původního stavu si mnohdy vyžaduje značné náklady a v některých případech až rekonstrukci objektu.

Další důležité upozornění pro případné pronajímatele se týká skutečnosti, že pachatelé se většinou nelegálně připojí k odběru elektrické energie. Důvodem jsou značné nároky na odběr energie v souvislosti s technologií pěstování. Tyto případné náklady mohou být v určitých případech účtovány k tíži majitelů objektů a dosahují řádově i několik set tisíc korun. Také se může v případě prokázání propojení mezi pronajímatelem a nájemcem stát, že dojde v rámci trestního řízení k zajištění celého objektu.

Jako zajímavý moment v souvislosti s touto v ČR neustále podceňovanou a nezřídka propagovanou drogou stojí za zmínku následující fakt: ministryně vnitra Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, informovala, že Poradní sbor pro zneužívání drog (ACMD), přehodnotil klasifikaci konopí s ohledem na znepokojení veřejnosti týkající se potenciálních účinků užívání konopí na duševní zdraví, zejména užívání silnějších forem této drogy, obecně známých jako „skunk“, a že užívání konopí je významným zdravotním problémem a může nepochybně způsobit škodu jednotlivcům i společnosti. Ministryně vnitra dále uvedla, že se domnívá, že problémy spojené s užíváním konopí jsou dostatečně závažné, aby bylo přerazeno ze skupiny C do skupiny B. Konopí by tak bylo ve skupině B společně s amfetaminy.

Vrchní rada
plk. JUDr. Jirí KOMOROUS,
ředitel NPC

PŘÍŠTĚ U VÁS

Šest mužů a jednu ženu zadrželi v květnu detektivové ÚOOZ při akci s krycím názvem „RORY“. Po nedávné razii na kuplíře v pražských privátech zamířili tentokrát detektivové do nočních klubů v oblasti Šluknovského výběžku.

Psát o další realizaci ÚOOZ, aniž by mi na mysl nepřišel název jednoho hudebně zábavného pořadu České televize, mi prostě nedá. V našem případě však rozhodně nešlo o zdivočilost návštěvu mající za cíl propagaci města a lidové muziky, i když hudby i zábavy si nejméně od roku 2004 užili návštěvníci tří nočních klubů v Rumburku, Varnsdorfu a Jiřetíně pod Jedlovou jistě dost a dost. Název zmiňovaného pořadu by však mohl být určitým mementem. Detektivové ÚOOZ se odhalování organizované trestné činnosti spojené s prostitucí a obchodováním s lidmi důsledně věnují. I zatím poslední realizovaný případ je proto jasným vzkazem všem, kteří v této oblasti na území České republiky „podnikají“: My to nevzdáme! Příště „zaklepeme“ třeba právě u vás! Nad organizovanou skupinou šesti mužů z Čech a jedné ženy z Ukrajiny (28 až 39 let) se začaly stahovat mraky začátkem tohoto měsíce. Po několikaměsíčním shromažďování a vyhodnocování všech informací a poznatků udělali detektivové za jejich podnikáním v oblasti sexuálních služeb definitivní tečku.

Hlavou organizace by měl být devětatřicetiletý majitel podniků. Ten je měl pronajímat dalším osobám, které je pak provozovaly. Podle odhadu detektivů prošlo nočními kluby nejméně sedesát žen různých národností, které ze svého výdělku pravidelně odevzdávaly zhruba polovinu „zaměstnavatelům“. Nic nenasvědčuje tomu, že by ženy provozovaly nejstarší řemeslo nedobrovolně. O zlatém dnu však mohou hovořit spíše obvinění, neboť při sedmi domovních prohlídkách byla mimo jiné zajištěna i větší finanční hotovost v rádech statisíců v různých měnách. V době realizace případu se v nočních klubech nacházelo sedmnáct žen ve věku od osmnácti do čtyřiceti let. Některé z nich provozovaly prostituci převážně s německou klientelou pouze příležitostně a v nočním klubu si tak „brigádnicky“ vylepšovaly mnohdy rodinný rozpočet. Jedna z žen (Bělorusko) se na území České republiky zdržovala nelegálně a byla předána k dalšímu opatření cizinecké policii. Ostatní kněžky lásky byly Češky.

Celá sedmičlenná skupina byla obviněna z kuplířství spáchaného formou spolupachatelství, za což jim v případě prokázání viny hrozí až osmiletý trest odnětí svobody. Pět obviněných je stíháno vazebně. Případ dozoruje Okresní státní zastupitelství v Děčíně.

plk. Mgr. Pavel HANTÁK, tiskový mluvčí

KLEPETA NA ZÁMKU

UPOUTÁVKA NA ZÁMEK S POUTY

Při loňské reportážní návštěvě našeho časopisu u policistů ve Městě Albrechtice padla také zmínka o „policejní expozici“ v Zámku Linhartovy na albrechtickém policejním obvodu. K zahájení letošní turistické sezony (www.zameklinhartovy.cz) doznala výstava uniform evropských policíj, služebních „čepic“, nášivek, odborné literatury atd. – i díky spolupráci s bruntálským OŘ P ČR – výrazné rozšíření o expozici pout (o jejich historické, vývojové ukázky).

Bližší detaily o uvedené tématice lze získat na www.pouta-handcuffs.estranky.cz nebo přímo návštěvou uvedených zámeckých prostor během třeba rodinného výletu do malebných končin severomoravského Opavska.

/ki/

Foto Dana KUTÁLKOVÁ

Holešovský Majáles 2008

Majáles je studentský svátek, oslava krás života, ale také prezentace studentských dovedností. V každém městě se oslavy mírně liší, nejčastěji se konají volby krále Majálesu, průvody, různá klání či pokusy o rekordy, a nechybí ani vystoupení známých i začínajících hudebních kapel.

V Holešově se konal Majáles dne 16. 5. 2008 na téma „Nekonečný svět reklamy aneb zde je místo pro Vaši reklamu.“ V letošním roce byl netradiční, protože se nezúčastnilo pouze gymnázium, ale i ostatní základní a střední odborné školy města Holešova. Průvod začínal u budovy gymnázia, procházel středem města a zakončen byl na náměstí, kde bylo vystavěno pódium. V průvodu jsme se mohli zasmát vtipným maskám

a převlekům pilných studentů, ale ta správná zábava přišla až při jednotlivých vystoupeních. Králem Majálesu 2008 se stal sám pan starosta města Holešova.

Celou akcí nás provázeli dva studenti holešovského gymnázia, kteří se svého úkolu zhostili precizně a vtipně. Avšak nejdůležitějšími členy (kromě studentů samozřejmě) byla porota, která rozhodovala o vítězi. Na jevišti jste mohli vidět spoustu různorodých nápadů, např. reklamu na lásku, kofolu, plenky či Policii ČR. Všechny scénky byly úžasné a dokonale propracované, ale vyhrát mohla jen jedna. Jakmile ze všech spadla nervozita z vystoupení, nastala ONA chvíle, chvíle vyhlášení vítěze. Všichni jsme napjatí očekávali verdikt

poroty – a pak přišlo rozhodnutí. Na prvním místě se umístila reklama studentů Gymnázia Holešov a na druhém místě reklama týkající se Policie ČR s heslem „Pomáhat a chránit“ studentů Střední policejní školy MV v Holešově. 3. místo obsadila reklama Střední odborné školy dr. Stratila.

Majáles 2008 byl jistě pro každého zúčastněného nezapomenutelnou akcí, která přinesla spoustu skvělých pocitů a dojmů. Doufejme, že se Střední policejní škola MV v Holešově příští rok zúčastní se stejnou pílí a nadšením – ovšem i úspěchem!

Ilona JANŮ
studentka 2. ročníku VPŠ a SPŠ MV
v Holešově

Foto Jolana SAIBERTOVA

ANTIKORUPČNÍ PROGRAM V OSTRAVĚ

(aneb „neber úplatky, neber úplatky...“)

Aktuální otázku boje proti korupci se v Ostravě snaží řešit již v den nástupu policistů do služebního poměru. Nastupující policisté absolvují po složení služebního slibu zbrusu nový pilotní výukový program, jehož tématem je korupce mezi policisty. Výuková prezentace obsahuje právní úpravu předmětného tématu, statistiky trestné činnosti policistů, konkrétní skutky policistů, jak formou zpravodajství, tak formou autentických novinových staří. Padne i zmínka o konkrétních policistech, u kterých mohou „nováčci“ hledat pomoc při možném podezření z korupce.

Antikorupční projekt byl vytvořen lektory skupiny podpory kvality Městského ředitelství Policie ČR Ostrava na základě požadavku ředitele. Výukový projekt probíhá v délce zhruba jedné hodiny. Lektori mimo jiné čerpají ze zpráv o policejní korupci zveřejněných v novinách a v televizi. Blízký Vratimov a jeho bývalí policisté bohužel „posloužili“ jako jeden z konkrétních případů. Připomínala se ovšem řada dalších „černých ovcí“.

Už na jaře složilo a podepsalo služební slib čtrnáct „čerstvých“ policistů Městského ředitelství Policie ČR Ostrava. Příchod tak doplnili stávající počty policistů. „Nováčky“ přivítal ředitel Městského ředitelství Policie ČR Ostrava plk. Mgr. Tomáš Landsfeld spolu se svým zástupcem pplk. Ing. Bc. Josefem Pravdou. Ředitel novým kolegům přiblížil zejména organizaci i strukturu Městské-

ho ředitelství Policie ČR Ostrava, statistické přehledy trestné činnosti a dopravní nehodovosti.

Po první aplikaci výukového bloku lze konstatovat značný ohlas účastníků i zaujetí uvedenou problematikou. Prezentace bude i nadále používána pro nové policisty Městského ředitelství Ostrava a je možné ji doporučit k eventuální aplikaci na dalších útvarech jako jeden z kamínek mozaiky antikorupčních opatření.

Ředitel ostravského městského ředitelství, plk. Mgr. Tomáš Landsfeld, pro Lidové noviny dodal, že o korupci budou nováčci mluvit rovněž během pobytu v policejním školícím středisku a také ve finálové fázi přípravy v policejní škole v Holešově na Kroměřížsku. „Na závěr jim předáme kontakty na osoby z řad policie, na které se mohou v případě korupčního tlaku z řad kolegů či občanů, obrátit,“ vysvětlil Landsfeld.

Otevřeněji hodlá do budoucna ostravská policie postupovat také v případech odhalené korupce, hodlá o nich informovat média, aby se viníci dostali na „veřejný“ pranýř.

**por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ,
komisař skupiny podpory kvality**

SAMOPAL

Soutěž ve střelbě z pistolí je jako hub po dešti, ale se střelbou ze samopalu se setkáte málokdy nebo spíše velmi výjimečně. Už právě kvůli tomu se jeseničtí instruktoři služební přípravy rozhodli uspořádat krajskou soutěž s touto zbraní (samopal vz. 58). V květnu se kolegové z řad instruktorů služební přípravy sjeli ze všech koutů Severomoravského kraje do Zlatých Hor. Na střelnici je bohužel přivítalo zamračené a hodně deštivé počasí.

Všech šest připravených úkolů bylo zaměřeno na praktickou střelbu s taktickými prvky, které přibližují soutěž reálnému pou-

žití samopalu při zákroku. A které úkoly dělaly soutěžícím největší problémy? Mezi ně určitě patřilo stanoviště s číslem jedna a pět. U jedničky byla nachystána sborka samopalu a střelba do tří terčů v co nejkratším čase. Právě u sborky se mnoho soutěžících zapotilo. Na pátém stanovišti bylo pro změnu pro střelce nejobtížnější skloubit rychlost, přesnost, orientaci v dané situaci a hlavně nezasáhnout neterče (nezúčastněné osoby).

Pro jesenické instruktory nadpraporečky Doskočila a Hrabovského je střelba ze samopalu i zábavou a hlavně koníčkem, snad proto stupně vítězů nemohl obsadit nikdo jiný. Jejich střelecké umění přitom lze jasně soudit z celkového vyhodnocení. Ladislav Hrabovský zvítězil pouze o jediný bod

nad Bohuslavem Doskočilem. Další příčky byly obsazeny s dost velkým bodovým odstupem, např. třetí příčku obsadil nrap. Šťastný z Nového Jičína, který získal dalších šest trestných bodů navíc.

V kategorii družstev byla situace obdobná jako mezi jednotlivci. První místo obsadil Jeseník, druhé Nový Jičín a třetí instruktoři z Opavy.

Soutěž splnila stanovený cíl, u všech střelců prověřila postřeh, rychlost a zručnost v nakládání se zbraní v terénu. Dokázala také nadchnout pro střelbu instruktoři, kteří se více zaměřují na bojová umění, a ukázala jim, jak může být střelba ze samopalu zajímavá. První ročník by tak mohl být základem k vybudování tradiční střelecké – Zlatohorské – soutěže.

**nrap. Ing. Tereza NEUBAUEROVÁ,
tisková mluvčí OŘ P ČR Jeseník**

NĚMECKO ZDVOJNÁSOBÍ POKUTY ZA VYSOKOU RYCHLOST

S pořádně naditou peněženkou se napříště musí vypravit na německé silnice každý, kdo zde nechce dbát na slušnost a dodržovat dopravní předpisy.

Dvojnásobnými pokutami za překročení rychlosti plánuje německá vláda trestat od příštího roku silniční piráty. Zdvojnásobit se mají i pokuty za nebezpečné předjíždění. Příslušný návrh zákona nyní schválně německý kabinet.

Při nebezpečném předjíždění budou bezohlední řidiči trestáni podle ustanovení o nedodržení předepsané minimální vzdálenosti pokutou 400 až 680 eur, což je v přepočtu 10 tisíc až 17 tisíc korun.

Řidič pod vlivem alkoholu nebo drog bude muset zaplatit místo dosavadních 250 nejméně 500 eur, při druhém zadržení 1000 eur, a pokud bude přistižen potřetí, zaplatí 1500 eur. V přepočtu to představuje 37,5 tisíce korun.

Jízda na červenou by měla zdražit z nynějších 50 eur na 200 eur, tedy v pře-

počtu na pět tisíc korun. V návrhu zákona však chybí plánované zvýšení pokut za používání mobilního telefonu během řízení, všiml si německý deník Bild, který o zpřísnění postihů, dopadajících na bezohledné řidiče, nedávno informoval. Zostření sankcí je

EU ZPŘÍSNILA PRAVIDLA PRO OBCHODOVÁNÍ SE ZBRANĚMI

Obchod se střelnými zbraněmi na území Evropské unie upravuje směrnice z roku 1991, která vznikla v souvislosti se zrušením kontrol držení střelných zbraní na hranicích mezi členskými zeměmi EU. Podle směrnice musí mít držitelé střelných zbraní k jejich převozu mezi členskými státy zvláštní oprávnění.

počtu na pět tisíc korun.

Aby se předešlo nadměrnému omezování volného pohybu osob, vydávají členské státy osobám oprávněným k držení střelné zbraně tzv. evropský zbrojní pas, který jeho majitele opravňuje k převozu střelné zbraně mezi členskými zeměmi.

V roce 2006 Komise zveřejnila návrh na zpřísnění směrnice. Cílem tohoto zpřísnění je zamezit nelegální výrobě střelných zbraní a obchodování se zbraněmi. Návrh doplňuje směrnici z roku 1991 o protokol OSN o střelných zbraních, který je zaměřen na posílení boje s mezinárodním organizovaným zločinem.

Poté, co návrh Komise podpořil v loňském roce Evropský parlament, dali mu v těchto dnech zelenou také ministři vnitra EU. Podle nových pravidel budou nyní muset členské státy vytvořit elektronické databáze střelných zbraní. Údaje o zbraních v nich budou muset uchovávat alespoň dvacet let.

Vedle povinného označování střelných zbraní při výrobě budou muset nést označení i zbraně, které armáda vyřadí ze svého arzenálu a určí je k civilnímu využití. Stejná pravidla mají platit i pro přestavěné a upravené střelné zbraně.

Směrnice také výslovně zakazuje prodej střelných zbraní osobám mladším osmnácti let.

Aby se předešlo nadměrnému omezování volného pohybu osob, vydávají členské státy osobám oprávněným k držení střelné zbraně tzv. evropský zbrojní pas, který jeho majitele opravňuje k převozu střelné zbraně mezi členskými zeměmi.

V roce 2006 Komise zveřejnila návrh na zpřísnění směrnice. Cílem tohoto zpřísnění je zamezit nelegální výrobě střelných zbraní a obchodování se zbraněmi. Návrh doplňuje směrnici z roku 1991 o protokol OSN o střelných zbraních, který je zaměřen na posílení boje s mezinárodním organizovaným zločinem.

Poté, co návrh Komise podpořil v loňském roce Evropský parlament, dali mu v těchto dnech zelenou také ministři vnitra EU. Podle nových pravidel budou nyní muset členské státy vytvořit elektronické databáze střelných zbraní. Údaje o zbraních v nich budou muset uchovávat alespoň dvacet let.

Vedle povinného označování střelných zbraní při výrobě budou muset nést označení i zbraně, které armáda vyřadí ze svého arzenálu a určí je k civilnímu využití. Stejná pravidla mají platit i pro přestavěné a upravené střelné zbraně.

Směrnice také výslovně zakazuje prodej střelných zbraní osobám mladším osmnácti let.

LÉKAŘ PRODÁVAL TĚLA NA ORGÁNY

Amerika je v šoku. Šéf americké společnosti Biomedical Tissue Services (BTS) Michael Mastromarino (44), obviněný v USA z nelegálního obchodu s orgány, přiznal svou vinu. Vyde-

lal miliony na prodeji orgánů ilegálně odebraných z tisíce mrtvých těl. Hrozí mu 18 až 54 let vězení a pokuta 4,68 milionu dolarů (80 milionů korun).

I na ostřílené vyšetřovatele je to moc. Členové organizace totiž tajně rozprodávali těla mrtvých, a to i postižených AIDS, žloutenkou nebo syfilidou! Michael Mastromarino svůj obchod maskoval založením legální banky orgánů. Nikdo však netušil, odkud jeho dodávky pocházejí. Bez souhlasu nechával odebírat orgány, tkáň, kosti a klouby z mrtvých těl z márníc a pohřebních ústavů. Orgány dodané jeho společností byly transplantovány desítkám lidí.

Mastromarino propadl kokainu a jeho do té doby úspěšná praxe zubního chirurga se začala hroutit. Nakonec přišel o licenci i o svobodu poté, co při jedné operaci usnul a při jiné pacientce trvale poškodil obličejové nervy.

Po propuštění z vězení přesedlal ze živých pacientů na mrtvé. Zorganizoval síť pohřebních služeb, jejichž pracovníci mu za provizi 1000 dolarů za kus dodávali mrtvá těla. Nebožtíci pak putovali do pohřebního ústavu Mastromarinova kumpána, který se v noci měnil v tajnou pitevnu, kde byla těla okamžitě rozebrána. Pokud měli být nebožtíci před pohřbem vystaveni, odebíraly se tkáň jen na místech zakrytých oděvem a kosti se nahrazovaly např. plastovými trubkami.

Vše prasklo poté, co jeho kumpán ústav prodal. Noví majitelé našli pod nohavicemi jednoho z klientů pouze instalatérské roury.

Směrnice pro obchod se zbraněmi stanovuje pouze minimální požadavky na obchod se zbraněmi. Členské státy mohou na základě svých preferencí tato pravidla dále zpřísnit.

Komisař pro průmysl a podnikání Günter Verheugen schválení směrnice Radou přivítal, neboť podle jeho slov zvýší bezpečnost obchodování se zbraněmi. Nová úprava podle něj občany lépe ochrání před nekontrolovaným pohybem střelných zbraní, posílí možnosti jejich dohledání a zamezí prodeji střelných zbraní nezletilým.

MAĎARSKÁ POLICIE MÁ ROMSKOU ASOCIACI

V Maďarsku začala fungovat vůbec první Asociace romských policistů na světě.

Její počátky jsou skromné, má zatím pouze 25 členů. Všichni pocházejí z Budapešti.

Romové tvoří odhadem sedm procent maďarské populace, ale ve státních službách mají jen nepatrné zastoupení, což chce nové policejní sdružení alespoň trochu změnit.

Zakladatelé Asociace se inspirovali působením obdobného Sdružení černošských policistů v Británii a Spojených státech.

Maďarské zákony na ochranu osobních údajů nedovolují, aby sama policie sbírala data o etnickém původu osob.

Podle místopředsedy Asociace Gyorgye Makuly je skutečně třeba, aby o sobě romští policisté dali více vědět.

„Rádi bychom zvýšili počet Romů v policejních službách, to je jeden z našich cílů. A pak také chceme zvednout sebevědomí těch Romů, kteří mnohdy svůj původ raději zapírají,“ vysvětluje místopředseda nového policejního sdružení.

V policejním sboru samotném byl vznik Asociace romských policistů přijat se smíšenými pocity. Někteří ji vítají, jiní namítají, že smysl etnický vymezeného sdružení tak úplně nechápu.

Jeho zakladatelé však trvají na svém: mají právo vyjádřit svou vlastní identitu.

JAPONSKO: SEBEVRAŽDA KAŽDÝCH 15 MINUT

Japonsko je obecně vnímáno jako jedna z nejvyspělejších zemí světa, kde by měli snad být obyvatelé spokojenější než kdekoli jinde. Mají vysokou životní úroveň, peníze, příjemné bydlení, ty

nejmodernější technologie se tu zavádějí jako první na světě. Přesto se právě v Japonsku usmrtí vlastní rukou mimořádně vysoký počet lidí.

Hovoří o tom zejména statistiky – v roce 2006 si vzalo život 32 115 občanů země vycházejícího slunce, to znamená 25 lidí z každého statisíce, 100 lidí denně a tedy jedna sebevražda každou čtvrt hodinu. Nejčastější hodinou sebevražd je pátá ranní u mužů a poledne u žen.

Odborníci hovoří o několika hlavních motivech, které zejména mladé Japonce vedou k sebevražednému chování. Jedním je vysoká míra šikany na japonských školách, dalším pak vytváření sebevražedných společenství na internetu, tzv. „netto shinju“.

První taková sebevražda, organizovaná s pomocí internetu, byla zaznamenána již v roce 2003, kdy policisté objevili dodávkový automobil s třemi mrtvými těly. Jednalo se o zřejmou sebevraždu, oběti se otrávil plyny, unikajícími z přenosných

kamínků na dřevo. Tento způsob dobrovolného odchodu ze světa se v průběhu dalších let stal velmi rozšířeným a tyto případy se v prakticky nezměněné podobě opakují dodnes. Tři nebo čtyři mladí lidé, obvykle od teenagerovského věku až po dvacetileté, jsou nalezeni mrtvi v blízkosti vyhořelých kamínků...

Jiným častým důvodem k sebevraždě je – především ve středním věku – mnohdy extrémní pracovní vypětí. Mimořádně vysoká loajalita Japonců k firmě je obecně známý jev a je jednou z nejočekovanějších vlastností zaměstnance. Někdy však toto nikdy nekončící úsilí přesahuje fyzické a duševní možnosti pracovníka a on potom sáhne k tomuto dramatickému řešení.

Japonsko má ve srovnání s USA téměř poloviční počet obyvatel, počet sebevražd je však v obou zemích prakticky stejný.

Jaroslav LINHART
Foto internet

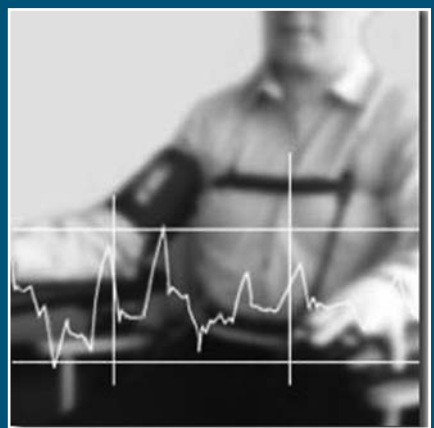
AMERIKA NASAZUJE PROTI TERORISTŮM DETEKTORY LŽI

Americká armáda zavádí do boje s nepřáteli v Afghánistánu a Iráku novou zbraň. Součástí výzbroje amerických jednotek by se totiž měly stát také přenosné detektory lži, jinak také známé pod označením „polygraf“.

Přístroj připomíná větší mobilní telefon a velmi zblízka se s ním seznámí každý, kdo se bude chtít přiblížit americkým vojákům. Testům pravdomluvnosti se budou před vstupem na americké základny podrobovat místní policisté, tlumočníci, ale i vojáci z aliančních jednotek.

Cílem je ochrana Američanů před teroristy, vzhdyť jen ve válce v Iráku už přišly o život čtyři tisíce amerických vojáků. „Přístroj není stoprocentně dokonalý, přesto pomůže zachránit životy našich vojáků,“ uvedl Pentagon. Odpověděl tak na výtky mnohých bezpečnostních odborníků ve Spojených státech, kteří detektory lži zatracují. Použití polygrafů ostatně vyvolává vášně mezi odbornou veřejností už od jejich vzniku, tedy od chvíle, kdy William Moulton Marston během první světové války přišel s nápadem, jak odhalit lháře za pomoci změny krevního tlaku.

Podle některých odborníků výsledky testů na detektorech lži nikdy neprokázaly svou spolehlivost. „Pokud pošlou vojákům v Iráku a Afghánistánu přístroje, které neprošly vážnými vědeckými testy, a pokud je navíc budou obsluhovat neproškolení lidé, pak je to výsměch tomu, co uvádíme v naší zprávě,“ komentuje záměr bezmála stovky de-

tektorů lži do oblastí výbušného Středního východu Stephen E. Fienberg z Národní akademie věd.

Pentagon už si první přenosné detektory lži vyzkoušel v Iráku. Přístroj s názvem Preliminary Credibility Assessment Screening System (PCASS) funguje jednoduše. Připojí se třemi konektory na ruku člověka a během dotazování se sledují změny jeho srdečního rytmu. Pokud např. příslušník talibanského komanda v Afghánistánu odpoví na otázku „Jste členem Talibanu?“ záporně, na displeji detektoru se asi do minuty rozsvítí červené světlo, které signalizuje, že zpovídaný pravděpodobně lže.

Zelené světlo se rozsvítí v případě pravdivě zodpovězené otázky a oranžové světlo znamená, že přístroj není schopen ze změn krevního pulsu lháře identifikovat. Kritici této verzi přístroje pro armádní účely vytýkají, že je nepřesná a že oproti ostatním detektorům lži neznamenává třeba změny dýchání u testované osoby. Americká armáda je přesto rozhodnutá do projektu polních detektorů lži investovat 2,5 milionu dolarů. Nezastavilo ji ani to, že výsledky testů na detektorech lži nejsou přijímány jako důkaz u většiny amerických soudů. Na druhou stranu se ale polygrafy běžně používají při policejních výsleších.

ČESKO- NĚMECKÁ POLICEJNÍ PRACOVISŤE

Současné s přistoupením České republiky k schengenskému prostoru byla zřízena společná policejní pracoviště se všemi sousedními zeměmi kromě Slovenska, kde je vzájemná spolupráce řešena jiným způsobem. Na hranicích se Spolkovou republikou Německo zřídila Policie ČR společná pracoviště ve Schwandorfu (s policií Svobodného státu Bavorsko) a na hraničním přechodu Petrovice – Bahrtal (se saskou policií).

Ve společném policejním středisku Schwandorf pracuje 54 lidí: 17 příslušníků německé Spolkové policie, 20 bavorských policistů, 16 příslušníků Policie ČR a styčný pracovník německé celní správy. Každý den je zde celých 24 hodin k dosažení nejméně jeden český a jeden německý policista. Počáteční problémy s připojením do spojovací sítě české policie byly hned zpočátku vyřešeny a středisko je plně funkční. Slouží k pravidelné i aktuální výměně potřebných informací (s důslednou elektronickou protokolací) a k řešení všech policejních problémů, které mají souvislosti na obou stranách hranic – at' už se jedná o zjištěné a vyšetřované kriminální činy, problémy nezákonné migrace, nebo veškeré další otázky policejního zájmu.

*Podle Bayerns Polizei č. 1/2008
přípravil Přemysl LIŠKA*

BRITÁNIE REORGANIZUJE OCHRANU HRANIC

Ochrana hranic Velké Británie se má zlepšit reorganizací stávajícího systému. Byl k tomu zřízen nový úřad s názvem United Kingdom Border Agency a s 25 000 pracovníky. Ten jednak nahradí dosavadní Pohraniční a imigrační agenturu (BIA) a Vízový úřad (UKvisa), ale zároveň bude při hraničních kontrolách plnit úkoly celních úřadů jejího veličenstva (HM Revenue and Customs). Do funkce ředitelky UK Border Agency byla ustanovena Lin Holmerová. -L-

O NEDOSTATČÍCH PRÁCE RUSKÉ POLICIE

V rozhovoru, který náměstek ministra vnitra Ruské federace generálporučík Nikolaj Ovčinnikov poskytl novinám Rossijskaja gazeta, se pochvalně zmiňuje o kritických podnětech ze strany veřejnosti. Společnost Medialogia, která vydává různé mediální studie, se nedávno zaměřila na stupeň otevřenosti vůči veřejnosti u 13 „silových“ resortů a ministerstev – MV, MNO, Ministerstva spravedlnosti, Výboru pro vyšetřování při Prokuratuře Ruské federace, Federální migrační služby, Federální služby RF pro kontrolu šíření narkotik a dalších struktur. Pozornost se zaměřila i na úroveň spolupráce těchto resortů s tiskem, na objem informací z tiskových odbo-

BEZPEČNOSTNÍ PRŮMYSL

Na celém světě prý existuje na 75 000 soukromých bezpečnostních služeb, které dohromady zaměstnávají sedm až deset milionů pracovníků. V Evropě je takových firem 28 000 se 1,3 milionu zaměstnanců a tržbami 20,7 miliard eur ročně. Bezpečnostní „průmysl“ tak patří k významným odvětvím evropské ekonomiky. Největší trh pro soukromé bezpečnostní služby představuje Německo, se 4,1 miliardy eur ročních tržeb, následováno Velkou Británií (3,2 miliardy eur ročně).

SALZBURSKÉ FÓRUM V PRAZE

Ve dnech 15.–16. května 2008 se v Praze, v prostorách Strahovského kláštera, uskutečnilo setkání ministrů vnitra zemí Salzburškého fóra, kterého se zúčastnili Ivan Langer, ministr vnitra České republiky, Günther Platter, spolkový ministr vnitra Rakouska, Robert Kaliňák, ministr vnitra Slovenska, Tibor Draskovics, ministr spravedlnosti a policejních sil Maďarska a dále zástupci Slovinska, Rumunska, Polska, Chorvatska, Bulharska, zástupce Evropské komise a Generálního sekretariátu Rady EU.

Salzburské fórum je výjimečné uskupení států, které spojuje geografické členění v Evropě, ale také společný zájem. Původně vznikalo jako diskusní fórum jednotlivých zemí, na němž se vyjasňovaly pohledy a názory na tu či onu problematiku. Postupem času získalo Salzburské fórum i jiný rozměr. „Byla to právě půda Salzburškého fóra, na kterém se tyto země dohodly na velmi aktivní snaze dosáhnout zrušení hraničních kontrol a vstupu nových členských zemí do Schengenského prostoru. I dnes zaznělo, že Salzburské fórum, které nyní zahrnuje osm členských zemí Evropské unie, má před sebou velký potenciál do budoucna. Ten souvisí s předpokládanou ratifikací Lisabonské smlouvy a znamená tedy nutnost – při snaze prosadit svůj názor – najít partnery, se kterými vás něco spojuje. Shodli jsme se na tom, že toto by mohla být nová dimenze Salzburškého fóra – tedy partnerství zemí, které spojuje jejich geografické postavení v Evropě, které dosud také spojují jejich názory na přítomnost a budoucnost Evropské unie,“ uvedl na tiskové konferenci ministr vnitra Ivan Langer.

Předmětem jednání byla řada témat. Tím základním byla budoucnost politiky Evropské unie v oblasti vnitřní bezpečnos-

ti při definici takzvaného post-haagského programu. Zde se ministři vnitra shodli, že práce, které probíhaly dosud na jeho přípravě v rámci členských zemí, by měly být pojety jako základ budoucího programu celé Evropské unie v oblasti vnitřní bezpečnosti. Dále se diskutovalo na téma francouzské iniciativy tzv. Evropského paktu o migraci. Jedním z nejvíce diskutovaných témat byly otázky, co mohou členské země Salzburškého fóra udělat pro lepší bezpečnost na našich silnicích, a to jak díky lepší výměně informací, tak koordinaci nebo harmonizaci omezení kamionové dopravy. V odpoledních hodinách byl představen program budoucí předsedající země SF Maďarska a současně Česká republika informovala o svých prioritách během předsednictví v Radě EU.

Ministři odpovídali i na dotazy novinářů týkající se fotbalového mistrovství EURO 2008. Ministři vnitra se shodli na tom, že v takovýchto situacích je velmi důležitá spolupráce partnerských zemí, aby společně mohli zajistit bezpečnost. „Garantujeme maximální spolupráci a pošleme naše policisty přímo do Rakouska,“ uvedl ministr vnitra Ivan Langer.

Jana MALÍKOVÁ
ředitelka odboru a tisková mluvčí
Ministerstva vnitra ČR

rů uvolňovaný z jejich vlastní iniciativy, těch které novináři získali až na požádání, a kolik bylo těch, za nimiž se museli reportéři honit sami. V neposlední řadě se sčítaly tiskové konference a brífinky. A MV z toho vyšlo nejlépe. Tento rating je důležitý už proto, souhlasí pan Ovčinnikov, že žádný ze silových resortů tak nezávisí na sympatiích či antipatiích obyvatelstva jako právě MV. Vždyť pátrání po pachateli a jeho zadržení, podle Ovčinnikova hlavní úkol policistů, je bez pomoci občanů mnohem těžší, ne-li zcela nemožné. Pokud lidé policii věří, sami přijdou a svěřují se se svými postřehy.

I o změnách v těchto vzájemných vztazích policistů a veřejnosti se pan Ovčinnikov rozpovídal. Třeba o tom, nakolik jsou policejní šéfové připraveni odpovídat na ty stížnosti občanů, které se týkají práce policistů. Podle pana Ovčinnikova jsou totiž nejen připraveni, ale přímo povinni vést s občany přímý dialog; vyšlo k tomu i zvláštní nařízení ministra. Také internetové stránky MV mají speciální rubriku, kam mohou lidé své stížnosti posílat. Všechny složky ministerstva mají své telefonní linky důvěry, každý občan má právo a možnost být přijat policejním vedením všech úrovní. A pokud tomu tak není, je třeba oznámit tuto skutečnost vyššímu nadřízenému a budou přijata příslušná opatře-

riminální činnost. Mimo jiné zmiňuje snahu o koordinaci péče o problémovou mládež, v jejímž rámci si pomocí videokonferencí mohou vyměňovat zkušenosti členové poradních sborů z různých regionů země.

Co se týče spolupráce s médii, bylo poukázáno na vytvoření portálu orgánů činných v trestním řízení, který je koncipován jako ucelený informační systém, kde si každý zájemce může zjistit jak jméno a spojení na zástupce součástí příslušných orgánů, ale dozví se vše potřebné o jejich fungování a samozřejmě i o aktuálních změnách v legislativě, doplňcích zákonů ap.

Ovčinnikov také reagoval na problém migrace zločinnosti, jmenovitě na přeshraniční drogovou kriminalitu a na ni nabalenou další kriminální činnost; ale také na útoky gangsterů za hranice a jejich skrývání se před soudním postihem. S potěšením

konstatoval, že se i v této věci ledy hnuly. K dnešku má MV RF uzavřeny smlouvy o spolupráci v boji se zločinností s více než 70 státy světa. Roli ale nehraje množství dvoustranných dohod, lze využít i odpovídající konvence OSN, k nimž se připojila většina států. V případě, že se dopustil občan RF porušení zákona v zahraničí a žádá si pomoci ze strany svých policejních orgánů, může se mu již dostat již v osmi zemích světa, kde pracují představitelé MV RF (není mezi nimi ČR – pozn. překl.). Intenzivně se pracuje na rozšíření jak počtu zemí, tak pracovníků MV na jejich území.

Potvrzuje se, že není efektivní vynalézat již objevené, proto policie RF využívá zkušenosti kolegů z USA, Anglie, Německa nebo Itálie, kde již dávno bojují s formami trestné činnosti, které se v Rusku objevily teprve nedávno. A naopak, ruské metody přípravy specialistů pro boj s terorismem využívají policisté číšníti.

Ovčinnikov míní, že již nazrála doba, aby otázky, které souvisejí s bezpečností a znepokojují občany, přestaly být řešeny jen v kuloárech MV, že by se do procesu měla víc vtahovat veřejnost, už jen proto, že boj se zločinností, zajištění bezpečnosti občanů a ochrana jejich práv nebo třeba opatření proti týrání žen a dětí jistě nejsou starostí jen MV. Ovčinnikov říká, že nejde jen o chytání zločinců, ale o snahu aspoň se pokusit omezit podmínky pro

konstatoval, že se i v této věci ledy hnuly. K dnešku má MV RF uzavřeny smlouvy o spolupráci v boji se zločinností s více než 70 státy světa. Roli ale nehraje množství dvoustranných dohod, lze využít i odpovídající konvence OSN, k nimž se připojila většina států. V případě, že se dopustil občan RF porušení zákona v zahraničí a žádá si pomoci ze strany svých policejních orgánů, může se mu již dostat již v osmi zemích světa, kde pracují představitelé MV RF (není mezi nimi ČR – pozn. překl.). Intenzivně se pracuje na rozšíření jak počtu zemí, tak pracovníků MV na jejich území.

Potvrzuje se, že není efektivní vynalézat již objevené, proto policie RF využívá zkušenosti kolegů z USA, Anglie, Německa nebo Itálie, kde již dávno bojují s formami trestné činnosti, které se v Rusku objevily teprve nedávno. A naopak, ruské metody přípravy specialistů pro boj s terorismem využívají policisté číšníti.

**S využitím materiálů MV RF
přeložila a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**

ŽENA – PYROTECHNIK

Mezi 76 pyrotechniků rakouské policie se od 1. prosince 2007 zařadila – poprvé v historii – žena. Margit Steurerová vystudovala na chemickou laborantku a od roku 1992 je policistkou. Pracuje na stanici v tyrolském Westendorfu. Působí rovněž jako střelecká instruktorka a sama sportovně střílí na nejvyšší úrovni – na mistrovství světa IPSC v roce 2005 v Ekvádoru byla členkou rakouského ženského týmu, který vybojoval bronzové medaile v divizi Open.

Po absolvování předepsaného školení ve Spolkovém kriminálním úřadu přijal Margit Steurerovou rakouský ministr vnitra Günther Platter (na snímku) a předal jí pyrotechnické osvědčení i s rukávovou nášivkou „IED“, kterou od toho dne může nosit.

**Podle Öffentliche Sicherheit
č. 1–2/08
-pl-**

Voda a les

Zajímali jsme se o vykrádání rekreačních chat a několikrát slyšeli stejné jméno.

„Tak to musíte za Pepíkem. Ten na tom dělal spoustu let. A umí hezky vyprávět.“

Kriminalista Josef Kolář je už rok v důchodu a většinu času tráví na své venkovské chalupě. Zastihli jsme ho, když se zrovna chystal na ryby. Zdálo se ovšem, že každou chvíli začne přšet, a tak program změnil bez velké lítosti.

LESNÍ MUŽ

To víte, že je takových příběhů mnoho. Stovky, pánové. Ale na některé se nezapomíná. Třeba tenkrát u Temelína. Stavba atomové elektrárny tam přilákala spoustu lidí, někteří se usadili nastálo, v místech dříve poklidných zavládl pořádný ruch. Pravidelně jsme tam jezdili s jedním kolegou z Českých Budějovic trošku posílit místní policijní oddělení.

První s tím přišli myslivci. Že si na každoroční bál chtěli střelit srnku na guláš, ale v celé oblasti od Hluboké až po Temelín prý není ani kopytko. A přitom tam srnčího bývalo nepočítaně. Zpočátku jsme tu stížnost nebrali moc vážně, zvěř halt odešla k sousedům, třeba ji lesáci málo přikrmovali. Jenže potom začaly bouchat chaty. Jedna, druhá, pátá. Pak v oblasti, které se říká Křivonoska, bylo strašlivě zdemolované rekreační zařízení, i požár se tam dokonce musel hasit. Na první pohled to vypadalo, že v místě řádila parta šilených feťáků. A o něco později byla podobným způsobem poničená prodejna masa a uzenin přímo v Týně nad Vltavou. Když se časem podařilo zadržet mládence, který to měl na svědomí, skoro jsme nemohli uvěřit, že to zvládl sám. Byl to strašlivě špinavý a zanedbaný mladíček, plachý a zakřiknutý. Dlouho trvalo, než se rozpovídal. Ukázalo se, že víc než rok žije jako poustevník docela sám v lese. A přes všechny strážně je to spokojený poustevník. Víte, toho kluka velmi poznamenal vlastní táta. Držel ho doma,

mládenec nesměl vystrčit ani nos. Neměl kamarády, v životě nechodil s žádnou holou, nebyl nikdy na diskotéce nebo tančovačce, ani do biografu nesměl. Čert ví proč. Možná tatík věděl, že když si syn jen čichne k alkoholu, rozpoutá se v něm běs a je nevladatelně agresivní, třeba si představoval, že přísnou kázní vychová dobrého studenta. Zkrátka, jednou se něco zlomilo, mladý muž z domova utekl a od té doby žil uprostřed jihočeských lesů jako nějaký Tarzan. Nevadily mu sychravé deště ani mráz a sníh, občas se vloupal do nějaké chaty, ale bral jen maličkosti. Deky, svetry, kabáty. To, co poškození nahlásili pojišťovnám, byl samozřejmě nesmysl. Co by dělal ve svém lesním pelechu s televizí nebo travní sekačkou? Na Křivonosce a v řeznictví v Týně sháněl něco k jídlu, jenže našel tam také kořalku, a ta způsobila to nepochopitelné řádění. Rok a půl. I když občas nějakou tu konzervu ukradl, nechápali jsme, čím se vlastně celou tu dobu živil.

Lovil jsem, tvrdil a my zpočátku nevěděli, jak to myslí. Prohlásil, že postupně upytlal nejmeně stovku srnek a spoustu králíků a zajíců. Nechtěli jsme tomu věřit, tak nám to šel ukázat. V okolí elektrárny bylo zlikvidováno několik obcí, Březí, Hrádek nebo Křenov, ale zahrady patřící ke zbořeným domům zůstaly. Ovocné stromy nikomu neprekážely, dál rostou ve volné krajině a zvěř si navykla chodit sem na spadané ovoce.

Brodili jsme se rozbředlým jarním sněhem, mladý muž nám ukazoval jedno oko vedle druhého. Nakonec jsme těch drátěných pastí zabavili tak sto dvacet nebo sto třicet, což ještě nebylo všechno, zbytek jsme přenechali místním myslivcům. Ten zakřiknutý mládeneček se tak stal jedním z největších pytláků v historii Jihočeského kraje, podařilo se mu téměř vyhledat srnčí v celém okrese. Teprve po jeho zadržení začaly stavy zvěře zase pomalu stoupat, na posledním lesáckém bále se už dokonce podával srnčí guláš.

BORŮVKOVÁ AFÉRA

Čas borůvkových koláčů přinášel budějovické kriminálce velké starosti. Nebyl to sice případ zrovna chatový, ale také se dotýkal lesa a prázdnin, tak snad stojí za zmínku. Dva, možná tři roky po sobě, vždycky, když vypuklo sběračské šílenství hub a borůvek, jsme měli co dělat s neobvyklými bytovými krádežemi. Scénář byl jednoduchý. Auto zaparkované někde na okraji lesní cesty, člověk si zpravidla na borůvky nebere klíče od domu a doklady, jenže právě ty zajímaly našeho zloděje. Vloupal se do vozu, z občanky vyčetl adresu, sebral svazek klíčů a šel na věc.

Občas navíc vypustil pneumatiku, to aby se majitel bytu nevrátil předčasně, a on mohl v naprostém klidu kvartýr vykrást. Bral jen peníze, šperky a zlato, jednotlivé případy se sobě podobaly jak vejce vejci. Dokázal tímhle opakovaným fíglem vyblít tři čtyři byty za týden. Byl opatrný, nenechával po sobě žádné stopy, neměli jsme se čeho chytit. Nakonec jsme se rozhodli, že na něj nějaké automobily nastražíme, jenže nadřízení o něčem podobném nechtěli ani slyšet. Co kdyby nakrásně pachatel nějaký služební vůz poškodil, jak by se to vysvětlovalo! Tak jsme nabídli vlastní auta. Do toho svého jsem dal dámskou kabelku s potvrzením o ztrátě občanského průkazu a adresu jedné přítelkyně. K tomu klíče, pudřenku a další titěčnosti, které s sebou dámy nosí. Zaparkoval jsem na okraji borůvkového lesa a spolu s kolegou šel ten byt hlídat. Kolem dvanácté odešla kamarádka na odpolední směnu, my byli připravení na dlouhé čekání, jenže už po půl hodiny začal zvonit. Nejdřív mě napadlo, že si známá něco zapomněla a že se vrací, jenže proč by si neotevřela sama? Můj partner se stáhl do kuchyňky, já seděl v obýváku a před sebe na stůl jsem položil služební pistoli. Ozvalo se nové zvonění. Běžely vteřiny, a byl to dost silný adrenalinový zážitek. Pak zámeček klapl, do bytu vešel cizí chlap. Když mě spatřil, ztuhl v němém úžasu. Co tady děláte, vyhrkl. A na co je ta zbraň? Místo odpovědi mu kolega nasadil železka a trochu jsme ho prosačovali. Byla tu totiž ještě možnost, že je to nějaký zapomenutý příbuzný, ovšem když se ukázalo, že má v kapse ten nepravý náhradní doklad o ztrátě občanky, tak bylo všechno jasné. Volali jsme na kriminálku, že už ho máme, ale tam nám to nechtěli věřit. Ona to byla vážně dost záračná náhoda. Od chvíle, kdy jsme nastražili auto do lesa, neuplynuly ani tři hodiny. Ovšem kousek štěstí ke kriminalistice taky patří. Ten chlap byl dosud netrestaný, pověst měl bezvadnou, nikdo z okolí neměl o jeho krádežích ani tušení. Zlato ani šperky neprodával, všechno jsme u něj našli v garáži a mohli to vrátit poškozeným. Od té doby mohou lidé v okolí Budějovic zase chodit na houby a borůvky vcelku bez obav.

KNEDLÍKY S VEJCI

Pan Vejmelka, tak to byla postava téměř legendární. Sedmdesátiletý děda, který celý život vykrádal chaty. Když ho chytili, býval zavřený, když ho propustili, kradl dál. Znal snad všechny kriminály v republice a v cha-

tařských osadách se dokázal pohybovat třeba poslepu. Potom se na stará kolena rozhodl vypovídat. To mohlo objasnit řadu starých nevyřešených krádeží, takže milý Vejmelka putoval z okresu do okresu, nechal se vozit po vyhlášených rekreačních oblastech a vyprávěl, co kdy kde provedl.

Postupně se dostal i k nám. Vždycky ráno jsem ho vyzvedl v base a společně jsme vyrazili na výlet, on ukazoval, kudy do které chlupy vlezl, hlásil, co ukradl,

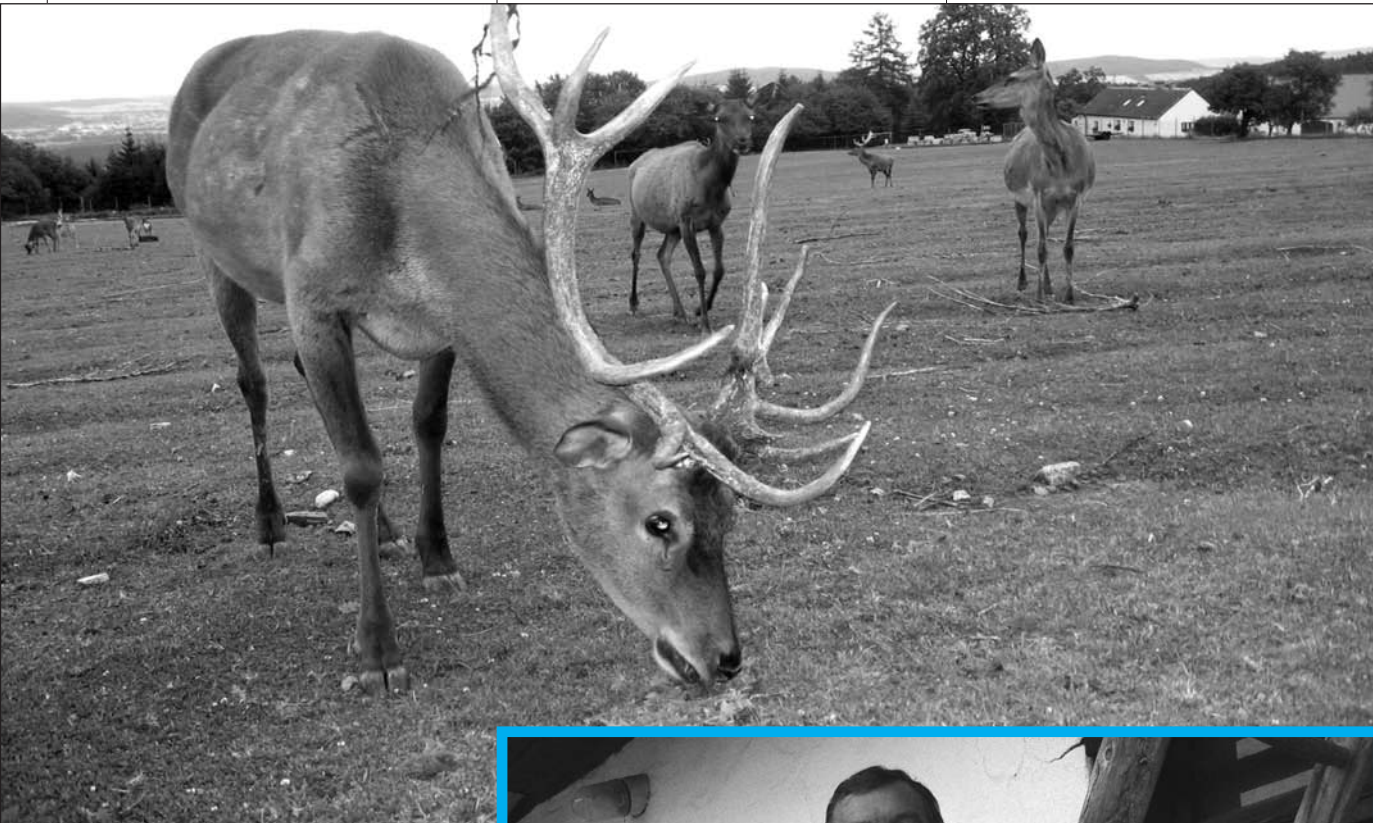
Světlejší prkna na okenici? Jasně, jsou nová, protože ta původní roztříštil zloděj při páčení. A cesta do stavení byla na světě.

Samozřejmě, že mezi těmi případy byly některé skutečně jeho, jenže na žádné vyprávění už jsme se nemohli spolehnout. Pokud neexistovaly jasné důkazy, jako například otisky prstů ve světnici, nebrali jsme nic. Kdyby se totiž u soudu probírala série třeba třiceti případů a ukázalo se, že jeden jediný nesedí, spadlo by všechno

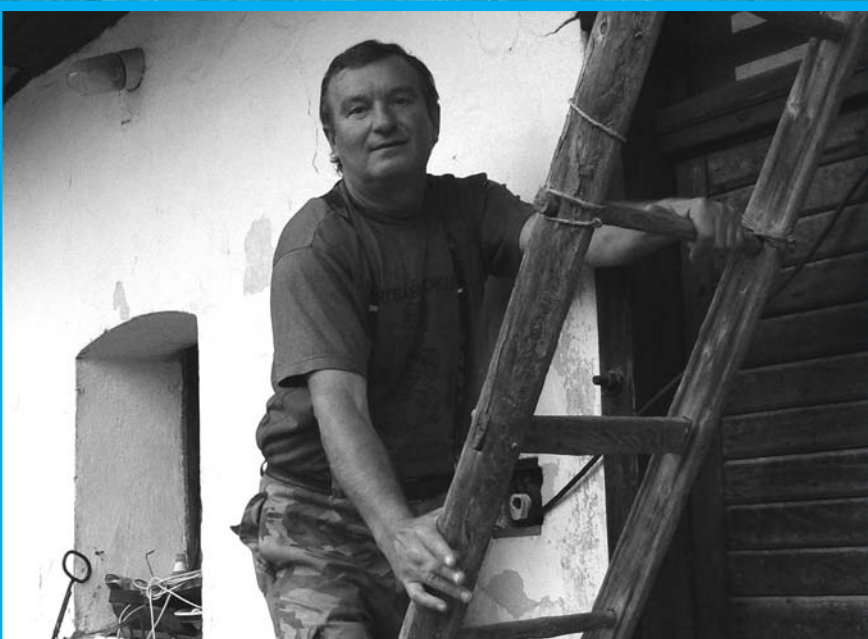
Drobný děšť se přehnal, vykouklo sluníčko, což je situace, při níž ryby berou jako o závod. Josef Kolář si připravoval rybářské nádobíčko a my jsme se rozloučili.

Směrem k Hluboké nad Vltavou se táhnou krásné jihočeské lesy, plné hájoven, srubů a rekreačních chat. Dokud budou stát na opuštěných místech chaty, budou se

a my si doplňovali příslušné spisy. Zázračně to klapalo, měli jsme radost, jak práce odsejpá, v poledne jsme starého Vejmelku brali na oběd. Mohl si poručit, co chtěl, ale vždycky si vybral jenom knedlíky s vejci. To se prý v žádném kriminále nevaří. Jednotlivých případů jsme už měli celou řadu, když jsem si konečně všiml jedné nesrovnalosti. Srub u Poněšic. Ano, dovnitř vlezl přes verandu, sebral tam slivovici, lovecký dalekohled a tranzistorové rádio, to odpovídalo záznamům. Jenže to žádný Vejmelka udělat nemohl, protože v tu dobu seděl v Plzni Na Borech. Lepší alibi si ani nelze představit, takže z obyčejného případu byla najednou záhada skoro detektivní. Tak jsme probrali všechny kauzy zpátky a dávali je dohromady s trestním rejstříkem, přičemž se ukázalo, že podobných případů je víc.

Vysvětlení bylo jediné. Ten dědek si bohupustě vymýšlel. Využíval svých celoživotních zkušeností, aby se dovedl vžít do skutečného pachatele. Sám sebe promítal do vloupaček, které neudělal. Usoudil, kterou chatu by si případný lump vybral a vcelku přesně dokázal odhadnout, co může být uvnitř. A z devadesáti procent mu to vycházelo. Když je na šitě paroží, to by v tom byl čert, aby se uvnitř nenašel lovecký triedr, satelitní anténa zase předpokládá televizní přijímač a tak dál. Úplně maličkosti mu stačily, aby vyfabuloval příběh.

Josef Kolář tráví většinu času na své chalupě

a listivý Vejmelka by byl osvobozen. Výlety tím pádem skončily, obědy v restauracích se přestaly podávat.

Předali jsme potom starého pána dál a upozornili, že je velice rafinovaný a nelze ho brát moc vážně. Většinou se kolegové tou radou řídili, ovšem doslechl jsem se, že v jednom okrese mu přece jen naletěli a dědek prý odcházel od soudu jako vítěz. Vsadím se, že si na oslavu určitě poručil knedlíky s vejci.

vykrádat a práce kriminalistů tím pádem poněkud připomíná marné úsilí bájněho Sisyfa. Vždycky, když už se zdá, že je všechno vyřešeno, může se začínat znova. Jsou prostě případy, které neskončí nikdy.

**Vyprávění zaznamenal
Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK**

CHŮZE, POHYB, DOPRAVA

7

Na ulici

Pohyb mezi ostatními lidmi si vyžaduje také nějakou organizaci, podobně jako je naše jízda automobilem omezena dopravními předpisy. Při chůzi po ulici najdeme řadu podobností s vyhláškou o pravidlech silničního provozu; nemusíme to ale hnát do extrému a při procházce se vyhýbat ulicím se zákazem vjezdu. S nárůstem turistické obliby našich měst – především Prahy, Karlových Varů, ale i míst menších či méně tradičních – jsou některé komunikace doslova přecpány chumáči turistů. Pokud do tohoto kulminujícího chaosu nevnese trochu více pořádku, brzy budeme vycházet jen v noci.

Naší snahou i při prostém přemísťování se po vlastních nohou by měla být plynulost chůze. Po chodníku tedy stejně jako po silnici chodíme vpravo a podobně se chováme i při přecházení, zastavení a stání, odbočování a vyhýbání. Snažíme se pohybovat tak, abychom nevráželi do ostatních lidí, bezdůvodně náhle nezpomaluje me a nezastavujeme se, aby do nás nenarazili lidé, kráčející za námi. Při „předjíždění“ nebo vyhýbání se překážce dáváme pozor, abychom se nesrazili s protijdoucími. Nevytváříme uprostřed chodníku skupinky diskutérů ani nekráčíme ve čtveřici, pěti či ještě větší řadě vedle sebe po chodníku tak, abychom bránili jiným lidem v chůzi. Velkým nešvarem je pohyb výše zmíněných turistických těles, která ucpou svým knedlíkovitým tvarem celý chodník a současně se pohybují, uchváčena našimi památkami, co noha nohu mine. Zde by měli jejich průvodci převzít roli jistých „poháněčů“, kteří budou kromě péče o blaho svých svěřenců dbát také na ohledy k ostatním chodcům.

Když už se s někým srazíme, na rozdíl od automobilistů nevoláme policii, ale omluvíme se „promiňte“ nebo „pardon“ a přijmeme omluvu druhého. V případě, že svým jednáním někomu způsobíme škodu – např. přislápnutím a roztržením oděvu – je krajně podlým řešením utéci s tím, že bez SPZ nás nikdo neidentifikuje. Čestným řešením je zastavit se, omluvit se, nabídnout náhradu škody. Když už nám to nedá naše vlastní morální Já, počítejte s tím, že se do stejné situace můžeme dostat také, nebo – což může být ještě nepříjemnější – člověka, kterého jsme poškodili, můžeme druhý den potkat na úřadu nebo ve škole jako druhou stranu.

Také při chůzi po ulici existují čestná a méně čestná místa, která zaujímáme podle své společenské významnosti. Jsou-li vedle sebe dva lidé, je obvykle čestnější místo napravo. Tam necháme jít svou ženu či dívku, svého nadřízeného, hosta i starší osobu. Pouze v tom případě, že cesta po pravici není výhodná, pohodlná, bezpečná (příkop, svah, jízdní dráha, lešení, minové pole) zaujme toto nebezpečné místo společensky méně významná osoba (MSVO), např. mladý muž. Proto například na vozovce, když jdeme po levé straně čelem k protijedoucím vozidlům, jež nás míjejí po naší pravé straně, umístíme společensky významnějšího člověka (SVO) vlevo a sami se vystavíme většímu nebezpečí.

Při chůzi ve třech může dojít k těmto variantám:

- 1 SVO, 2 SMVO – v tom případě jde SVO na čestném místě uprostřed (ženě mezi dvěma muži říkáme, že je jako „růže mezi trnami“, nebo si můžeme představit ředitele se dvěma náměstkyně);
- 2 SVO, 1 SMVO – abychom se mohli stejně věnovat dvěma rovnocenným SVO, kráčíme uprostřed mezi nimi (mladík mezi dvěma dívkami, obchodník doprovázející dva zahraniční obchodní partnery);
- 1 SVVO, 1 SMVO, 1 SNVO, to je častá varianta: muž, žena, tchyně (nebo tchán, dědeček...) nebo také: pracovník, jeho vedoucí, vyšší vedoucí (ředitel). Pak patří doprostřed osoba nejvýznamnější (tchyně, ředitel) napravo významnější osoba (žena, vedoucí) a nalevo nejméně významná osoba (muž, řadový pracovník).

Ve čtyřech (ale nikoliv po čtyřech) můžeme jít zcela výjimečně tam, kde nám to prostor dovolí – například na Letenské pláni či po

brněnských Lužánkách. Jinak je lépe vytvořit dvojice osob společensky méně a více významných (nejlépe vždy muž a žena), aby se mohli volněji pohybovat: jak všichni vedle sebe, tak ve dvojicích za sebou, když prostor nebo protijdoucí lidé chůzi čtveřice vedle sebe neumožní. Dvojice nebudeme direktivně organizovat, ale necháme všechny účastníky, aby se seskupili podle vlastního přání. (Půjde-li ale jedna královna krásy s desítky muži, obávám se, že budete muset zasáhnout.) Druhou variantou chůze ve čtveřici je ponechat významnější osoby uprostřed a obklopit je z obou stran (dívkou uprostřed, nalevo i napravo chlapci). Ale jak bylo řečeno, ve čtyřech vedle sebe půjdeme málokdy. O pěti a více ani nemluvě...

Chování na ulici v sobě zahrnuje jednak držení těla, způsob chůze, oblečení – tedy to, o čem jsme již hovořili dříve v souvislosti s prvním dojmem – ale také, jak držíme svého partnera – partnerku, jak hovoříme, jak se chováme vůči ostatním lidem. Po ulici neběháme ani se nešouráme (nenutí-li nás k tomu náš zdravotní stav). S lidmi, s nimiž se známe důvěrněji, můžeme jít v určitém dotyku, kontaktu. Zavěšení do sebe mohou jít muž a žena, dvě ženy i dva muži. Zase platí, že rámě nabízí společensky méně významná osoba, zatímco významnější se lehce zavěsí a nepokouší se partnera ani povalit, ani mu bránit pevným stiskem v oběhu krve. Přitom ovšem je zase na společensky významnější osobě, zda námi nabídnuté rámě přijme. Muž by neměl nabízet rámě ženě, kterou nezná, nebo kde jde o ryze společenský, profesionální, neosobní vztah. Mohlo by se to totiž vykládat jako nabídka důvěrnosti, která nemusí být dotyčné dámě milá. Navíc kdo nás uvidí jít zavěšené, může z toho usuzovat, že se jedná o blízký poměr. A zkuste svému partnerovi či partnerce vysvětlovat, s kým že jste to šli včera zavěšení po Příkopech. Na druhou stranu, objektivně řečeno, nabídnutí rámě může být právě takovým prvním společensky přijatelným, vstřícným krokem směřujícím k dalšímu sblížení. A samozřejmě nás nikdo (s výjimkou Američanek) nebude podezírat ze sexuálního loudění, nabídneme-li rámě za náledí nebo při sestupu ze svahu.

Vynutí-li si to situace (třeba při zúženém průchodu), uvolníme dámu za svého zavěšení, pustíme ji dopředu, a teprve když je to možné, nabídneme opět rámě. Pán se smí sám zavěsit do dámy zcela výjimečně, protože tento způsob zavěšení vypovídá o velké důvěrnosti ve vzájemném vztahu. Činí tak proto pouze milenci a manželé, a to nepřilíš často.

Kromě zavěšení můžeme prostě jen tak kráčet vedle sebe (což je nejobvyklejší) nebo se držet za ruce či nějak se objímat. Za ruce se drží obvykle muž a žena; u dvou dívek nebo žen je to méně časté, ale přípustné, u dvou mužů zcela neobvyklé a pozornost vzbuzující (s výjimkou Orientu), byť – vzhledem k stále většímu prosazování se homosexuálních párů – již nikoliv společensky nepřijatelné. Kráčíme-li s důvěrnou přítelkyní nebo přítelem, můžeme je lehce obejmout okolo ramen: zejména při intimním soukromém hovoru. Vzájemně obejmutí okolo pasu sluší jen velmi mladým dvojicím (opačného pohlaví) či dívčím párům.

V tlačenici či na jiných nebezpečných místech se způsob doprodu společensky významnější osoby mění. Ve dvou jde jako první ten méně významný, abyrazil cestu a chránil osobu za sebou. Ve třech ji můžeme chránit z obou stran, tedy před a za ní.

Zásadně se dámám (či jiným společensky významnějším osobám) na ulici pomáhá jen od obtížných břemen; nepřichází v úvahu nést jejich (zavřený) deštník, nebo dokonce kabelku! (Dámská kabelka by pro muže měla být naprostým tabu; nenosíme ji – s výjimkou havarijní situace, nezkoumáme její obsah, maximálně ji můžeme podržet, když nás o to dotyčná sama požádá.) Za deště můžeme schovat dámu pod svým deštníkem, nemá-li ona žádný, případně může ona sama požádat, abych nás oba schoval pod jejím deštníkem – zde ale musí iniciativa vyjít výlučně z její strany. V páru muž drží deštník tak, aby především chránil ji, a ona se do muže zavěsí (toto je jedna z výjimek, kdy zavěšení nepředpokládá nutně důvěrný vztah).

Celkově bychom si na ulici měli dávat pozor na různé zlozvyky a nezdvořilosti, kterých se můžeme dopustit. Patří mezi ně napří-

NA ULICI DÁMÁM POMÁHÁME HLAVNĚ S TĚŽKÝMI A NEFOREMNÝMI BŘEMENY.

Kresby
Petr
PAČES

NEVHODNÉ JSOU I PŘEHNANÉ INTIMNÍ PROJEVY NA VEŘEJNOSTI.

klad: ohlžení se za někým, hlasité verbální projevy (smích, pláč, křik), intimní chování mezi mužem a ženou (tady dost záleží na místních zvyklostech, protože v některých zemích je za neslušný intimní projev považován už polibek na tvář).

Také na komentování ostatních lidí si musíme dávat čím dál větší pozor, nikdy si nemůžeme být jisti, že nás někdo úmyslně neposlouchá nebo nás neslyší, nebo nám nerozumí. Mějte toto na paměti vždy, když chcete na veřejnosti hovořit o něčem osobním, obchodním či nepřijemném.

Stále více se na chodnicích objevují aktivity, které tam vůbec nepatří. Nejsou to jen čepičáři a jiní postávající „obchodníci“ nebo přímo žebrači, kteří by měli být orgány veřejné správy z ulic vymýceni. Jsou to i nejrůznější kurýři, kteří jezdí po chodnicích na kolech. Ještě méně přípustné je prohánění se skateboardisty mezi chodci; nikdo z mládeže holdující tomuto sportu si zřejmě neuvědomuje, jaké riziko na sebe bere při střetnutí s chodcem, které je značně pravděpodobné. (Dobrou obranou proti tomu by mohly být aktivity obcí, které vyhradí vhodné prostranství pro skateboardisty a nechají jim tam postavit třeba i U-rampu.)

Hana BACHRACHOVÁ

NA CHODNICÍCH SE STÁLE ČASTĚJI OBJEVUJÍ AKTIVITY, KTERÉ TAM NEPATŘÍ!

ČESKÉ DRÁHY, a.s.

PŘEJÍT NA WEB
Vyberte...

NÁS | CESTOVÁNÍ VLAKEM | ON-LINE SLUŽBY | SC PENDOLINO | TV PORTÁL | VOLNÝ ČAS

Váš partr

ENU

TIPY NA CESTU

KLÍČE SLUŽBY

VYHLEDAT SPOJENÍ
NAJÍT POLOHU VLAKU
REZERVOVAT MÍSTO
KOUPIŤ JÍZDENKU
VÝLUKY
KODUKTY
KMB
SONE+

SC PENDOLINO

NATURA VIVA 2008
19.05.2008 12:25

Dovolujeme si Vás pozvat na 14. ročník mezinárodní výstavy NATURA VIVA 2008

Hrabalovo
Desátý, jubí spisovatele

Vlakem na Mistrovství Evropy

Kdo dává při cestování přednost vlakům a autobusům, může si na internetu najít všechny potřebné informace

MAPY.CZ

Internet | Emxy | Mapy | Zboží | Obrázky

Najdi v okolí | Další funkce

Zadejte ulici, město, adresu nebo firmu. Příklad: Hlavořitz

Hledej

Základní | Turistická | Fotomapa | Další mapy

Návodů | Plánovač

Střevín | Fotografie

Semetín

Vsetín

Vyhledávání na mapě je velice používaná služba

FOTO-ALBUM | MUSICSITE | SOUTĚŽ

Konica Photo Express

slevy pro dospělé až 7 %

foto-album.cz

ANGLIE - LONDON 2008

Název: Buckinghamský palác
Velikost: 363 kB
Autor: Roman Nábežný
Na prodej: Ne

Mezi populární servery ke zveřejnění fotografií patří i www.foto-album.cz

NABÍDKA
Hlavní stránka
Registrace
Zapomenuté heslo

KATEGORIE
Architektura [347]
Cestování [1147]
Dokument [239]
Motonismus [238]
Krajina [203]

Našli jsme pro vás na internetu

7

I v době dovolených můžeme využít Internet. Nejprve si ukážeme velice užitečnou službu – vyhledávání na mapě. Možností je mnoho, my podrobněji prozkoumáme stránku: Úvodní obrazovka je rozdělena na dvě části. V horní je okénko, do kterého vepíšeme svůj požadavek a klikneme na tlačítko „Hledej“. Rozsáhlejší spodní část vyplňuje mapa České republiky a v jejím levém horním rohu jsou čtyři tlačítka pro volbu druhu mapy (základní, turistická, fotomapa). V pravém rohu jsou tlačítka „Návodů“, „Plánovač“, „Měření“ a posuvník pro změnu měřítka mapy. Kliknutím na značku + (plus) se na mapě přibližujeme, kliknutím na – (minus) se vzdalujeme. V levém dolním rohu je zobrazeno aktuální měřítko mapy.

Představte si, že budeme mít zájem o poznání kraje kolem Vsetína. Zadáme tedy do okénka slovo **Vsetín** a odešleme. Za několik vteřin se původní měřítko mapy změní a zobrazí se na ní Vsetín s blízkým okolím. Na této základní mapě se dobře zorientuje především motorista. Postupným přibližováním vyhledáme na mapě i ty nejzapeklitější uličky. Mapu můžeme na obrazovce posunovat dvěma způsoby – buď šipkami v pravém rohu, nebo ji prostě „ucho-

píme“ levým tlačítkem a pohybuje s ní myš. Až si všechny operace dostatečně procvičíme, klikneme na tlačítko „Fotomapa“. Objeví se podrobný letecký snímek, zcela shodný s mapovým zobrazením, můžeme si do něj nechat zobrazit popisy nebo turistické trasy. Při maximálním zvětšení snadno rozeznáme i jednotlivé domy.

Nevíte, jak se do Vsetína dostanete například z Dačic? Klikněte na tlačítko „Plánovač trasy“ a zadejte místo startu (Dačice) a cíle (Vsetín). Pak ještě svůj požadavek upřesněte – zaškrtněte, zda chcete jet po nejrychlejší, nebo nejkratší trase. Na mapě se zobrazí doporučená trasa a v pravé části její podrobný itinerář včetně celkové délky a předpokládané doby jízdy. Zabloudit prostě nelze!

Z dovolené si obvykle přivezeme spoustu fotografií a rádi se s nimi pochlubíme přátelům a známým, Tedy v případě, že to budou fotografie vydařené a neuděláme si s nimi ostudu. Žádný učený z nebe nespádl, ale našťásti je na internetu spousta stránek s fotografickou tematikou, některé pro laiky, jiné spíše pro zkušené odborníky. Používáte-li k fotografování digitální fotoaparát (a takových je dnes už většina), určitě si nezapomeňte důkladně projít stránku odborníka nad jiné povolaného, Ondřeje Neffa. Má výstižnou adresu **www.digineff.cz** a užitečné rady na ní najdou fotografové začínající i pokročilí. Z mnoha rubrik doporučujeme zejména „Pojmy“, „Fotografujeme“, „Tvorba“ a „Editujeme“. Srozumitelné články s ilustracemi poradí vyřešit snad každý problém digitálního amatérského fotografování.

Je lepší jednou vidět než desetkrát slyšet (případně číst). Proto nezapomeňte navštívit také sekci „Galerie“ – jsou zde tisíce fotografií, tematicky rozdělených do 25 kategorií. Při prohlížení snímků získáte spoustu inspirace pro vlastní tvorbu. Nemusí jít zrovna o umělecké fotografie, ale například strom by zpoza hlavy fotografované osoby vyrůstat neměl, to by byla zbytečná začátečnická chyba ...

Své fotografie můžete i vy zveřejnit na internetu a zpřístupnit je tak lidem doslova z celého světa. Tuto možnost zdarma nabízí i stránka **www.digineff.cz**, stačí zaregistrovat se v sekci „Galerie“ a pak už můžete

ze svého počítače posílat snímky ke zveřejnění. Jinými populárními servery pro zveřejnění fotografií jsou

fotoalba.centrum.cz,
www.foto-album.cz,
www.fotoalbum.cz,

cz.fotoalbum.eu a mnoho dalších. Jakmile se zaregistrujete, můžete si podle podrobného návodu vytvářet sbírku fotografií. Snímky mohou být buď volně přístupné, nebo je opatříte přístupovým heslem jen pro vybrané návštěvníky.

Většina z vás asi bude cestovat na dovolenou vlastním automobilem. O informacích pro motoristy už jsme pojednávali, jsou k dispozici opravdu v širokém spektru – třeba na stránce **www.rsd.cz/Dopravní-informace**. Zkrátka nepřijdou ani ti, kteří při cestování dávají přednost vlakům a autobusům. Pro ně je připraven například server **www.idos.cz** se čtyřmi základními službami: jízdní řády vlaků, autobusů a MHD větších měst a odlety letadel. Vyhledání spojení vyžaduje vyplnit jednoduchý formulář (Odkud, Kam, Přes, Datum, Čas odjezdu, Max. počet přestupů) a kliknout na tlačítko „Vyhledej“. Zobrazí se kompletní informace o spojení – odjezd, příjezd do cíle, přestupní stanice, doba jízdy, cena, příp. časové omezení. Ve vyhledávání dalších spojů se pokračuje kliknutím na „Následující“ ve spodní části výpisu. Výsledek hledání si můžete nechat vytisknout kliknutím na ikonu tiskárny.

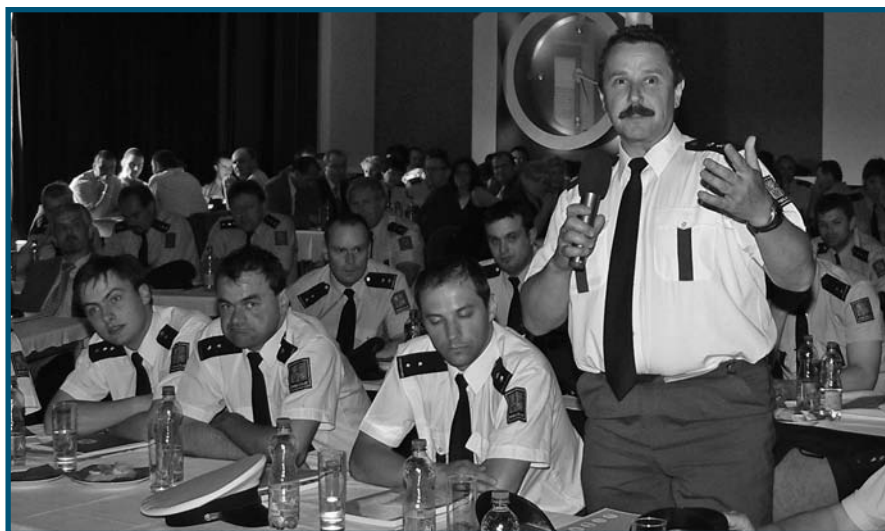
Ke zpoždění dochází jak při jízdě osobním autem, tak při cestování vlakem či autobusem. Na serveru Českých drah si můžete kdykoli zjistit momentální polohu libovolného vlaku na trati. Na stránce **www.cd.cz** vyberte položku „Najít polohu vlaku“. Pak stačí vyplnit malý formulářík se dvěma políčky. Do prvního opíšete tři znaky, zobrazené vpravo od políčka, do druhého číslo vlaku (je uvedeno v jízdním řádu). Zobrazí se výsledek hledání – stanice, kterou vlak právě projel a aktuální velikost případného zpoždění.

V dnešním pokračování seriálu jsme se zdánlivě věnovali dovoleným, ale ve skutečnosti jde o tipy a triky, které uplatníte jak v soukromí, tak i při řešení pracovních úkolů. Jeden z nich by se mohl týkat přesného určení vzdálenosti dvou míst v terénu (les, pole). Dovedli byste k tomu využít server **www.mapy.cz**? (Jako návodů doporučujeme najít a kliknout na tlačítko „Měření“).

Jaroslav KUSALA

Prezentace reformy Policie ČR se počátkem května uskutečnila ve Zlínském kraji v Luhačovicích. Zlínský kraj je jeden z těch, ve kterých se bude zřizovat nové krajské ředitelství Policie ČR, a to byla zjevně skutečnost, která starosty obcí v dopolední části, ale i policisty v odpolední části prezentace zajímala nejvíc. „Díky mimořádné podpoře, a to i finanční, kterou záměru věnuje krajské zastupitelstvo, bude Zlínský kraj jeden z prvních, kde zaniknou okresní články,“ řekl novinářům v Luhačovicích ministr vnitra Ivan Langer. Krajské policejní ředitelství ve Zlíně by tak mělo vzniknout dřív než 1. ledna 2012, což je datum stanovené jako konečný termín pro reformu Policie ČR.

Zatím ale ještě fungují čtyři okresní ředitelství Policie ČR v Kroměříži, Uherském Hradišti, Zlíně a Vsetíně, přičemž poslední z nich bylo v rámci příprav přesunuto z podřízenosti severomoravské správy pod správu jihomoravskou. Jeden ze zástupců ředitele Správy Jihomoravského kraje Policie ČR také prozatím bude odpovědný za nový zlínský „policejní kraj“.

V rámci projektu P1000 dojde letos na Zlínsku k stavebním úpravám a modernizaci vybavení policejních oddělení v Otrokovcích, Uherském Brodě, Uherském Hradišti, Valašském Meziříčí, Valašských Kloboukách a ve Vizovicích.

Další představení „2. roku změn“, spolu s celodenní konferencí, se odehrálo v Brně, a koncem května v někdejší Západočeském kraji. V Karlových Varech dostala velký prostor – mimo jiné otázky – spolupráce policie s veřejnou správou. „Policisté s vámi budou daleko více vytvářet partnerství, budete mít větší možnost zasahovat do všeho, co souvisí s bezpečností občanů,“ uváděl třeba policejní prezident Oldřich Martinů vedle dalších informací o chystaných změnách.

Karlovarský kraj se může těšit na zbrusu nové policejní krajské ředitelství, které vyroste během tří let v moderním areálu úřadů a institucí světově známého lázeňského města.

Desátým zastavením „road show“, jak říkají svému putování s policejní reformou sami jeho účastníci, byla poslední květnový pátek Plzeň. Přesně řečeno, kongresový sál

tamního Parkhotelu. Po dopoledním setkání se starosty měst a obcí Plzeňska následovala vskutku trysková tiskovka s plzeňskými zástupci médií a po ní přesun na obvod Plzeň 3, kde se právě zahajoval provoz dalšího z Czech Pointů (o tom ale více na str. 39).

Odpoledne se vrcholná squadra resortu MV a Policejního prezidia ČR setkala s policisty. Samozřejmě, že nechyběli čelní krajsí funkcionáři, ale v sále zasedli i četní policisté řadoví, jak se říká, z výkonu. Reforma je na Plzeňsku očekávána s napětím, vždyť Správa Západočeského kraje patří k těm, jež se v příštích nejbližších letech rozdělí na dvě krajská ředitelství – a to je pochopitelně „velký třesk“, jemuž předchází obavy i naděje. Mnohé se tedy vyjasnilo, trpělivost opět přinesla růže. A i v tomhle případě znělo závěrečné na shledanou zcela neformálně a upřímně.

(pl, ki, -ěk)
Foto Václav ŠEBEK

Region Karvinsko vznikl v roce 1960 při novém územně správním členění tehdejšího Československa. Svou rozlohou 347 km² se řadil k okresům nejmenším, počtem obyvatel naopak k nejlidnatějším. Karvinsko zahrnuje 7 měst – Karvinou, Havířov, Bohumín, Český Těšín, Orlovou, Petřvald, Rychvald a 9 obcí – Albrechtice, Dětmarovice, Dolní Lutyně, Doubrava, Horní Suchá, Chotěbuz, Petrovice u Karviné, Stonava a Těrlicko. Zemský povrch je tu spíše plochý, místy jen mírně zvlněný. Nejvyšší bod Karvinska je ve výšce 427 m n. m., je to kopec Šachty u Koňákova, naopak nejnižším položeným místem je soutok Odry a Olše u Kopytova. Z celkového obvodu Karvinska – 136,6 km – tvoří 71,5 km státní hranici s Polskem.

Zastavení první – Český Těšín

Při procházce po městě Český Těšín potkáme tříčlennou policejní hlídku, kterou tvoří česká policistka a jeden český a jeden polský policista. Dnes procházejí městem pěšky, jindy pracují jako motorizovaná hlídka. Český Těšín a Těšín na polské straně je vlastně dvojměstí se společnými problémy. Podobnou hlídku ve složení 2 polští policisté a jeden český je možné potkat i za řekou na polské straně. Společné policejní hlídky napomáhají k daleko lepší komunikaci s občany, důkladnějšímu předcházení kriminalitě díky vzájemnému předávání informací. Např. při přesunu přízniců Baníku Ostrava do Katovic na zápas, kde byla fanoušky domluvena akce narušující zápas, měli polští policisté díky vzájemné spolupráci obou policií jasně v tom, kteří problémoví výtržníci k nim směřují, naopak naši dostávají informace od Poláků při různých diskotékách a společenských, kulturních, sportovních a jiných akcích, na které se k nám vypravuje polská mládež. Velkou výhodou těchto společných policejních hlídek je neexistující jazyková bariéra, většina českých policistů ovládá polštinu, Poláci se zase domluví česky. Když se něco stane na české straně a v hlídce je polský policista, řeší problém s polským účastníkem incidentu a naopak. Dlouhodobým problémem tohoto dvojměstí je ekonomická turistika, kdy se ještě donedávna vyplácelo jezdit přes hranice a výhodně nakupovat a převážet zboží. Z Polska máslo, ryby, potraviny vůbec, obleky, stavební materiál. Do Polska se s výhodou dovážel alkohol, i když většinou pančovaný. Dnes se policejní hlídky mohou věnovat nelegálnímu zaměstnávání cizinců, kontrole mládeže, zda nepožívá drogy i dopravně bezpečnostním akcím, ke kontrole nákladních automobilů mají k dispozici i mobilní váhy ke zjištění, zda není náklad přetížen.

„Služba smíšených hlídek byla slavnostně zahájena 27. února letošního roku na

DRSNÝ KRAJ

třech hraničních bodech, a to v Českém Těšíně, Jeseníku a Bruntále,“ říká policejní ředitel okresu Karviná plk. Ing. Martin Hrinko, Ph.D. Hlídky vznikly na základě dohody našeho policejního prezidia s polskou stranou o možnosti spolupráce, ve které je zakotven bod o smíšených hlídkách. Vzniku hlídek předcházela také dohoda o přeshraničním pronásledování, konkrétně smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o spolupráci v boji proti trestné činnosti při ochraně veřejného pořádku a spolupráci v příhraničních oblastech.

Zastavení druhé – Polní cesta

„Pane řediteli, chtěl jste, abychom vás informovali, pokud se vyskytne nějaký mimořádný případ, když tu máme ty noviny,“ ozývá se z vysílačky v autě, ve kterém jedeme s panem ředitelem Hrinkem, který nám chce ukázat novou recepci, zbudovanou v rámci P 1000 v Havířově. „Máte momentálně příležitost se cestou podívat na jeden čerstvý nález.“

Na policii právě oznámili členové soukromé bezpečnostní služby, kteří hlídají okolí dolu ČSM, že nedaleko od jejich stanoviště,

na polní cestě asi 100 m od silnice, stojí už druhý den auto, ve kterém – jak dnes zjistili – sedí mrtvý člověk. Jak můžeme za chvíli sami spatřit, na sedadle pro spolujezdce napůl leží muž, oblečený v moderní barevné bundě, do vozu je zavedena zadním okénkem hadice napojená na výfuk auta. Okénko je otevřené na škvíru 1 cm, mezera kolem hadice je utěsněná kusem látky a reflexní vestou. Od přítomných policistů se dozvídáme, že muž, který měl u sebe všechny své doklady, byl již tři dny v pátrání policie na základě oznámení manželky. Doma zanechal dopis na rozloučenou s tím, že spáchá sebevraždu, a zmizel i s autem. Důvody, proč odešel ze života tímto způsobem, nejsou zřejmé, ale kdo ví, jaké problémy v životě tento šedesátiletý muž měl.

Zastavení třetí – Kancelář ředitele OŘ P ČR plk. Ing. Martina Hrinka, Ph.D.

Pozvání na kávu jsme rádi přijali a zaujaté povídání pana ředitele o jeho milovaném okrese jsme zaznamenali.

OŘ Karviná má 835 policistů a 108 civilních zaměstnanců. 835 je tabulkových míst, chybí nám v současné době 91 policistů. Došlo totiž k přesunu tabulek z pohraniční a cizinecké policie, kdy nám při-

Dominantou Karvinska jsou důlní šachty rozkročené nad zemí

Budova Okresního ředitelství P ČR v Karviné

Havířov se dočkal nové policejní recepce v rámci projektu ministerstva vnitra P 1000, usměvavou recepční si vedení zdejší policie zajistilo samo

Primátor města Karviná Tomáš Hazel v rozhovoru s okresním ředitelem P ČR Martinem Hrinkem

Ředitel P ČR okresu Karviná plk. Ing. Martin Hrinko, Ph. D.

v rámci severomoravského kraje a Karviná je druhá podle nápadu trestné činnosti. A mohu říci, že to jsou typicky sídlištní města. Karvinský okres je vůbec specifikum, má dva magistráty, Havířov a Karvinou. Jsou to velká, typicky sídlištní velkoměsta, skoro srovnatelná s Ostravou. Vyskytuje se v nich veškerá pouliční trestná činnost, vloupání do vozidel, kapesní krádeže, loupeže. Tady by nastupující policista určitě dostal stejnou školu jako v Praze. Ostrava je Praze podobná, vždyť třeba ve Stodolní ulici je skoro stejně tolik kapesních krádeží jako na Václaváku. Ano, škola života to může být pro toho člověka, který je z malého oddělení. Na Karvinsko jsem přišel z Ostravy, v porovnání s ní je tady menší nápad trestné činnosti a cítím, že je to

dali 101 tabulek. Od začátku roku je proto mojí hlavní – i když ne jedinou – prioritou odstranění podstavu. Daří se nám to, ale odchod některých policistů stále probíhá, a to jak do jiných okresů na základě výběrových řízení, tak i z důvodů propuštění. O to více musíme náborovat nováčky. Zatím to funguje tak, že nově nastoupivší člověk je 12 měsíců ve škole a potom má tříměsíční praxi v Praze. Traduje se, že hlavně tam dostane pořádnou školu života, a to v podobě jak pozitivních, tak i negativních návyků. Ostrava je první nejzatiženější město

oblast, kde mají lidé trochu volnější ruce a že zde můžu začít uplatňovat Community Policing. To je moje další, čím dál víc důležitější priorita. Začínal jsem s tímto principem v Ostravě-Porubě. Dostal jsem se do Holandska podívat se, jak tam CP uplatňují, a potom jsem se snažil o něco podobného u nás. Po jejich vzoru jsme začali pořádat Den otevřených dveří, ukazovali lidem, jak je naše práce důležitá, nelehká, nebezpečná a zároveň krásná. Přicházeli školáci, policisté se jim věnovali, oslovili jsme i samosprávu a začal jsem chodit do zastupitelstva. Dříve většinou házeli na policii špínu, tvrdili, že nic nedělá, a najednou proti nim stál někdo, kdo byl schopen si to jednak vyslechnout a jednak argumentovat proč, co a jak. Zvykli si na moji přítomnost, vyprávěl jsem i nějaké perličky z naší práce, ukázal jim, jak máme policejní práci nelehkou, jakými prkotinami se často musíme zabývat. Najednou

jsem viděl, že to zástupce města přestává nudit a mé příspěvky je začaly zajímat. Policejní problematika je zaujala a začali jsme vzájemně spolupracovat. Dodávali jsme články do magistrátních novin, později i do regionálních. Skupina podpory kvality, se kterou jsem začal spolupracovat z pozice zástupce ředitele MŘ Ostrava, začala intenzivně pracovat, vymysleli jsme projekt „Společně proti kriminalitě“ – byla to akce zaměřená na kapesní krádeže a hned napoprvé jsme do toho vtáhli Dopravní podnik a Magistrát, stáli jsme při zrodu Bezpečnější Ostravy atd.

V Karvině jsem od 1. 2. 2008 a hned jak jsem přišel, rozhodl jsem, že CP bude prioritní záležitost. Tohle území je ještě novodobou filozofií málo políbené, policisté vědí, že by měli fungovat jako služba, ale zatím to bylo všechno jenom formálně. Hovořil jsme proto intenzivně o zavádění nových prvků policejní práce se všemi vedoucími. Pochopili to a převzali – neříkám, že všichni, ale většina se s mým přístupem ztotožnila, a to je důležité. Musí se s tím ztotožnit nejen nadřízení, ale hlavně jejich podřízení. Musí se ztotožnit s tím, že jsme služba veřejnosti, společnosti, že musíme komunikovat, nechovat se k lidem jako k pachatelům, protože 95 % z nich jsou slušní občané, uvědomit si, s kým se bavíme. Byli jsme donedávna zvyklí komunikovat převážně jen s pachateli. To, že jsme profesionální služba, o tom musí svědčit naše schopnost komunikovat s občanem, který se chce třeba jen něco zeptat nebo s něčím pomoci. Je nezbytné vyloučit situace, kdy přišel občan, zeptali jsme se ho „Chcete něco oznámit, nechcete, tak co otravujete.“

Jsem detailista a dohlédl jsem si na každou maličkost, nechal jsem objednat vedoucím jmenovky na uniformy s tím, že budou třeba hovořit po televizi, na samosprávách, chodit do zastupitelstev, obhajovat pozitivní práci policie a čelit i té negativní kritice, protože když bude někdo na policii útočit, jsou tady od toho, aby útoky věrohodně odráželi. A jmenovka je jenom důkazem toho, že nemáme co skrývat, neschováváme se za číslo, chceme policii dobře reprezentovat. A jestli se někdo třeba jen na něco ptá, ať ví, s kým mluví. Myslím si, že jsem přesvědčil své lidi o tom, že vznik okrsků je prostředek k tomu, jak prosazovat filozofii CP. Přerozdělit na okrsky každý obvod a učinit zodpovědnými okrskáře za dotyčné území. Chci, aby na jednotlivé okrsky byla vytvořena mapka, vyznačené kontakty, jasně řečeno kdo za co ručí, každý musí znát stanovené úkoly a také zpětnou vazbu, vědět, jak jsou úkoly a aktivity plněny, co všechno ten okrskář dělal, zda byl někde ve škole, v občanském sdružení atd. Pokud to bude služba dovolovat, bude každý okrskář sloužit na svém okrsku. Předpokládáme, že občané se na něj budou obracet a policista s nimi bude běžně komunikovat.

Moje další prioritou navazuje na Community Policing. Mám na mysli vnitřní komunikaci, vnitřoresortní. Vadí mi, když já na poradě stanovím nějaká pravidla, regule, a policistovi na ulici se to donese až za měsíc. Komunikace musí být jasná, rychlá

I takto uprostřed jarně se probouzející přírody může skončit život člověka, který dobrovolně odešel z tohoto světa

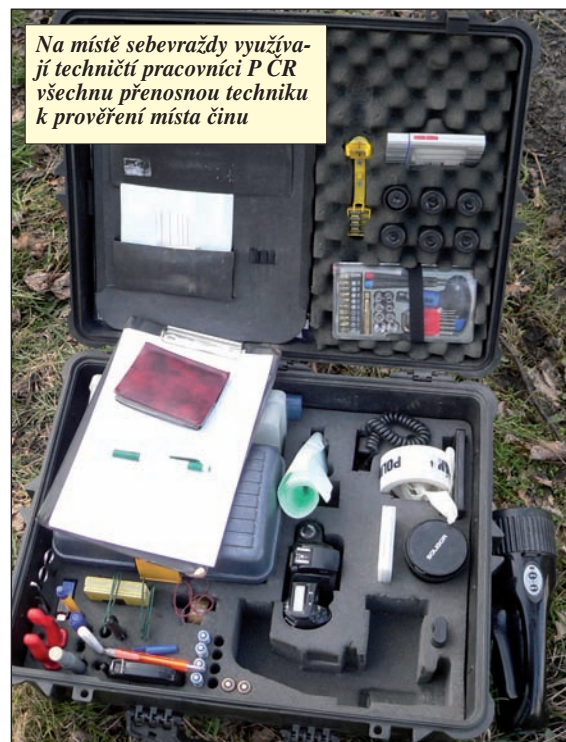
a regulérní. Čtvrtá prioritou je podpora Reformy P ČR. Jsem si vědom toho, že není možné, aby policejní organizace fungovala historicky beze změny. V každé firmě dochází k neustálým změnám v souvislosti s požadavky na ní, s nároky na práci apod., proto musí dojít ke změnám i u Policie ČR. Určitě nutná je organizační reforma, budeme územním odborem a předpokládám, že to zkrátí i komunikaci s nadřízenými.

Tady na Karvinsku jsou policisté, a to mě velmi těší a chci to podtrhnout, opravdoví dřiči. Jsou schopni maximální vyčerpání, splnit úkol na 100 %. Jsou i zapálení pro věc. Je to také tím, že tohle je drsný kraj, rodiče museli tvrdě dřít na živobytí a jejich děti jsou vděčné za tuto práci a jsou schopné pro to něco udělat do posledního puntíku. Tenhle okres, to jsou lidé, kteří nemají daleko ke sprostým výrazům, když někdy poslouchám příjmy oznámení a volá někdo v podnapilém stavu, to je snůška sprostých slov a urážení policisty po telefonu. Naši operační mají často co dělat, aby se udrželi a byli slušní. A to jsou na drsné jednání zvyklí. My však chceme ukázat, že i když na tomhle okrese nemůžeme vždy očekávat, že se občan bude slušně vyjadřovat, umíme být naopak tolerantní a máme právo očekávat, že potom budou i oni slušní na nás. Proto je také tady prostor k uplatnění Community Policing.

Zastavení čtvrté – Primátor Karviné Tomáš Hazel

Karviná má obrovskou tradici v hornictví, což provázelo celý vývoj města i skladbu obyvatel. Protože se jedná o velmi těžký průmysl, žili tady lidé vždy v těžkých podmínkách, jsou to tedy lidé hrubšího zrna.

Na místě sebevraždy využívají techničtí pracovníci P ČR všechnu přenosnou techniku k prověření místa činu

Dneska se snažíme Karvinou změnit v moderní město, které bude orientováno už nejen na hornictví, ale také na lázeňství, cestovní ruch, univerzitu a lehký průmysl. Proto jsme začali v roce 1994 budovat průmyslovou zónu, kterou už dneska máme více méně naplněnou. V loňském roce jsme ji rozšířili o druhou etapu, kdy jednáme s posledním investorem. Jde převážně o výrobu pro automobilový průmysl a zdravotnictví. Snažíme se změnit tvář a image města jako takového. Proces je to těžký, složitý, dlouhodobý, jde hlavně o změnu myšlení lidí samotných, kteří tady bydlí. Chceme, aby přijali za své, že Karviná už není jenom to černé hornické město, ale že je to město, které se dynamicky rozvíjí, že je to město, které dle mého názoru bude jednoho dne jedním z klíčových hráčů Moravskoslezské metropole.

U nás je dlouhodobě poměrně velká nezaměstnanost v souvislosti s útlumem těžby, překračuje republikový průměr docela výrazně. V poslední době se daří neza-

Policejní těžkooděnci trénují v tělocvičně zásahy nejprve nalehko, jen v tričku, později na sebe navléknou veškeré vybavení a pokračují v tréninku s plnou zátěží

městnanost snižovat, protože ještě před dvěma lety byla 19% nezaměstnanost, dneska je asi 12,6 %. S nezaměstnaností roste i kriminalita. Karviná není město jiné, kriminalita tady je, je to dáno i skladbou obyvatelstva, my se s tím snažíme bojovat. Město má zřízenou Městskou policii, která má za úkol kriminalitu postihovat a snižovat, v neposlední řadě bojujeme proti kriminalitě i společně s P ČR. Spolupráce za mých předchůdců nebyla nijak na vysoké úrovni, i když v Karvině sídlí OŘ P ČR, tak moji předchůdci příliš mnoho nekomunikovali s představiteli P ČR, já jsem se ten trend snažil změnit a dneska, hlavně s příchodem nového okresního ředitele Hrinka, to vypadá tak, že naše vztahy budou nadstandardní, snažíme se oba dva řešit nejen nejpalčivější problémy kriminality v našem městě, ale vůbec bezpečnost jako takovou. Ať už já z pozice primátora a pozice Městské policie, tak pan ředitel z pozice P ČR.

Myslím si, že naši obyvatelé se zde necítí tak úplně bezpečně. Je to dáno tím, že tady dlouhodobě chybělo zaměření na prevenci kriminality a na takové akce, aby lidé pocítili, že policista je tady pro ně, aby věděli, že je o jejich bezpečí postaráno. Je dobře, že policie zvolila nový směr, tedy že

chce být slušným občanům službou, a ne jen represivním orgánem. My jako město se už také podílíme na preventivních programech prevence kriminality prostřednictvím Městské policie, zpracováváme programy a uplatňujeme je v našem městě. Máme kamerové systémy a uvažujeme o jejich rozšíření, protože v daných místech jednoznačně kriminalitu snižují.

Zastavení páté – Lázně

O Karvinsku se ví, že je to hornický kraj, to podle množství šachet na tak malém území, ale málo už se mluví o tom, že Karviná má lázně světového významu, Lázně Darkov. Jsou mimořádně vyhledávané nejen nemocnými, ale i turisty, a to zejména ze zemí Arábie, tedy bohatou klientelou. Tradice lázeňství zde sahá až k roku 1862, kdy byla objevena jodobromová solanka, která se využívá k léčebným účelům dodnes. Úspěšně se zde léčí nemoci pohybového a oběhového ústrojí, kožní nemoci u dětí, stavy po operacích, úrazech, popáleninách a nemoci nervové.

Zastavení šesté – Těžkooděnci

Do Havířova jsme se přijeli podívat na nově zbudovanou, velmi pěknou, standardně vybavenou recepci s mladou příjemnou recepční, občanskou zaměstnankyní P ČR. Sídlo policie je v budově bývalé základní školy, proto je tu k dispozici i velká, dobře zařízená tělocvična. Právě

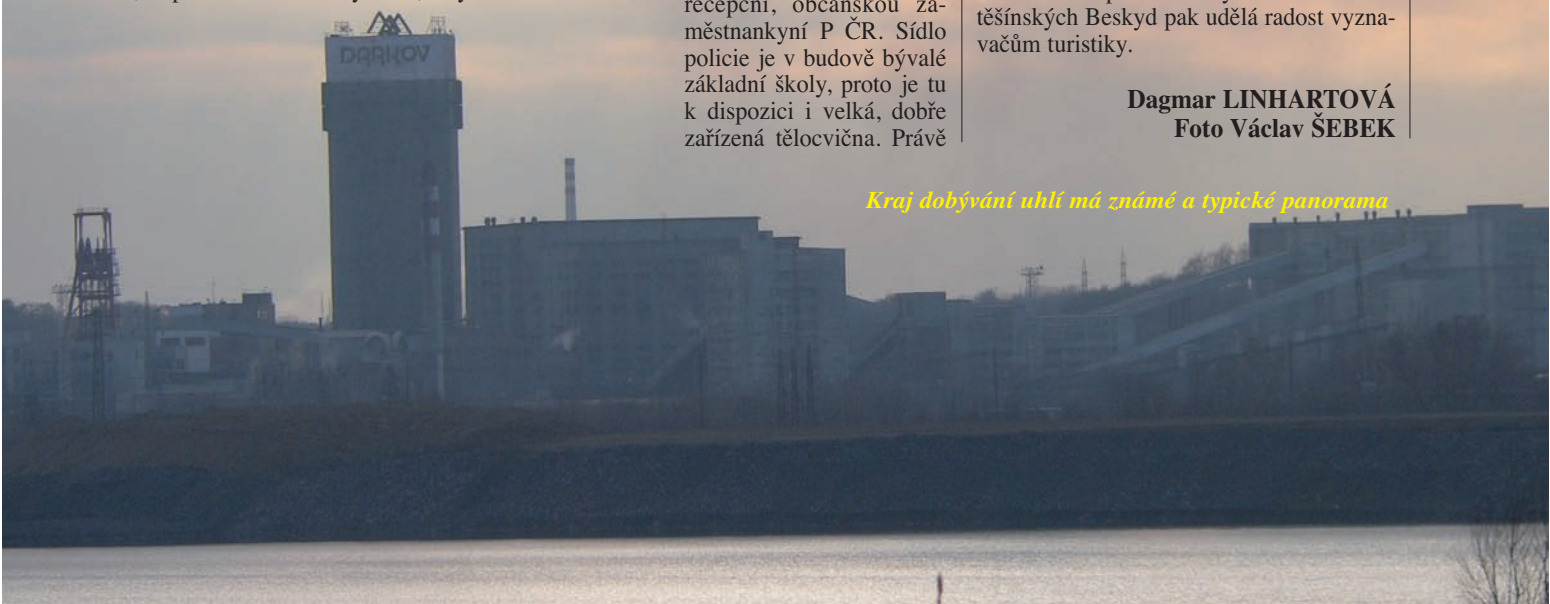
v ní trénovali policisté zařazení v pořádkové jednotce Správy Severomoravského kraje. Dnešní nácvik byl zaměřen na provedení zákroku s protiúderovým kompletem a celým vybavením na těle. Není to tak jednoduché, jak by se mohlo třeba z televize zdát. Policisté mají krytí po celém těle, od kotníků až po bedra, samozřejmě mají suspenzor. V oblasti zad mají krytky na kostrč pro případný pád nznak, ledviny jsou kompletně chráněny krunýřem, ochranu mají také od zápěstí přes celou ruku, ramena až po pás. Na hlavách mají protiúderové přilby se štítem, rukavice, chrániče na nártu, goretexové boty se speciální membránou, dobře prodyšné a odvádějící pot. A navrch mají hladkou kombinézu, takže případný pachatel nemůže zachytit policistu za popruh nebo jinou část výstroje. Není toho málo, co musí mít takový policista při zákroku na sobě, proto je nutné zákroky trénovat s plným zatížením. Těžkooděnce trénuje Marek Hegediš, přeborník v karate, účastník několika mezinárodních policejních her a majitel nejedné medaile. Takový člověk má u policistů značnou autoritu a může je naučit mnohému.

Většina návštěvníků Karvinska si spojují tuto oblast pouze s těžbou uhlí a s jejími negativními vlivy na životní prostředí. Karvinsko však poskytuje celou řadu možností kulturního, sportovního a společenského využití a je rovněž významným lázeňským místem a centrem vzdělanosti. Ani dějiny tohoto regionu nezačínají v 18. století s nálezem uhlí, ale sahají mnohem dále, jak to ostatně dokládají archeologické nálezy a dochované památky. Můžeme zde nalézt unikátní archeologickou lokalitu, patřící k nejlépe zachovalým v České republice. Turistickou atrakcí by se v budoucnu mohl stát připravovaný archeopark. Zajímavé je Muzeum Těšínska i empírový zámek v Karviné-Fryštáku, jehož prostory přibližují život majitelů karvinského panství na přelomu 19. a 20. století, za zmínku stojí i dřevěný kostelík s unikátní výzdobou v Petrovicích, pobočka Národní galerie Praha v Karviné, a také například přírodní lokalita Meandry Lučina u Havířova. Milovníci sportu jistě ocení síť cyklistických tras, které spojují nejzajímavější místa regionu. Příležitost k rekreaci poskytuje Těrlická přehrada, kde je vedle několika veřejných pláží a půjčoven plavidel asi největší atrakcí vlek pro vodní lyžování. Blízkost těšínských Beskyd pak udělá radost vyznavačům turistiky.

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Kraj dobývání uhlí má známé a typické panorama

Léto odstartovalo, vzhůru do lázní. Město, které máte určit, leží těsně stranou našeho skvostného západočeského lázeňského trojúhelníku (ale Kynžvart to není). A vlastně má – jako jedno z nejmladších středisek balneologických služeb – své nejlepší lázeňské časy teprve před sebou.

Pak pramen koupil v roce 1896 cukrovarník František Fieber a dal mu jméno milované manželky. Eugenie se vžila mezi běžným lidem jako Evženka. Kolem ní vyrostly příslušné budovy a lázeňský park (v bezprostředním sousedství s jedním koncem lesoparku aristokratického) a „živá“ voda byla oficiálně prohlášena za léčivou (9. dubna 1898).

Kyselka se držela jako „firma“ do roku 1950. Novodobější obnovování lázeňské zóny má systematický začátek od roku 1990, kdy geologický průzkum narazil na druhý pramen (nesoucí název města).

Poslední kapitolou udávající zvuk současnému městečku pod Krušnými horami je porcelán! Na konci 18. století tady vznikla třetí nejstarší – a druhá dosud fungující nejletitější – výroba porcelánového zboží v českých zemích. Hrabě Thun si přivedl Jana Mikuláše Webera z Alsaska a ten

Lázně Evženie, též porcelánie

Počátky osídlování naopak spadají pravděpodobně do období pravěku. Jisté je, že někdy mezi lety 1150 až 1250 tu postloprstí benediktýni vybudovali malý klášter a přilehlá osada, která přijala jeho jméno, se začala utěšeně rozrůstat.

V první polovině 16. století stával na levém břehu řeky Ohře prostý panský dům Volfa Děřicha Fictuma. Od roku 1560 to ovšem již bylo šlechtické sídlo Kryštofa z Fictumu, částečně mu odpovídá dnešní zámecké průčelí. Přibývaly východní trakt, schodišťová věž a renesanční štukové klenby v přízemí.

Po bitvě na Bílé hoře koupil panství Kryštof Štěpán Thun a další stavební úpravy daly z renesanční stavby vzniknout baroknímu čtyřkřídlému jednopatrovému zámku s obdélníkovým nádvořím. Současně zámecký areál doplňovaly Thunská hrobka, kostel Nejsvětější Trojice, rozsáhlá zahrada se salou terrou, se sochami a se zámeckou kašnou, jíž vévodí Tritón – nejkrásnější se zdejších děl barokního mistra Jana Brokoffa.

On a minimálně jeden, dva jeho blízcí pomocníci pracovali pro majitele nemovitosti od roku 1685 do roku 1687 a „sochařští“ experti nevěří, že by mohlo být v silách osamělého jedinice, byť by byl sebegeniálnější, vytvořit zcela samostatně za tu dobu 13 velikých soch (např. Léto, Podzim, Země, Evropa, Afrika, Merkur, Venuše, Odysseus...).

Sláva či věhlas stran místní minerálky je dosud slabší, přestože ani ten není zanedbatelný. Zemědělec Josef Fickert 18. května 1883 zjistil, že voda v jeho nové studni má najednou kyselou, leč velmi příjemnou chuť. Vědecká analýza vzápětí potvrdila, že jde o kvalitní minerální vodu. O léčebných následcích ani nemluvě. I stalo se to pít – za mírný poplatek – předmětem podnikání.

v zimních měsících 1793–94 uskutečnil první pokusná pálení v muflové, kruhové peci (rarity, kterou městu závidělo i zahraničí, se zborčila zanedbáním v brzkých raních hodinách 31. března 1976!).

Dnes je vedle pokračující zdejší produkce porcelánu široko daleko dobře známé Muzeum českého porcelánu, jež představuje návštěvníkům poklady pražského Uměleckoprůmyslového muzea – ukázky z vývoje výroby jednotlivých našich porcelánků a k tomu porcelánové evropské vlivy (Míšeň, Vídeň, durynské porcelánky, Berlín aj.), ale i porcelán z dalekého Orientu (Čína střežila tajemství jeho výroby od 7. století do 16. věku, kdy s ním „průmysloví špioni“ přeběhli do Japonska).

Nepochybně jste v tuto chvíli dospěli k závěru, jak se „hledané“ město jmenuje a kam se máte případně vydat na prázdninový výlet ...

/ki/
Kresba František DOUBEK
Foto Jaroslav KOPIC

Řešení zaslejte na adresu redakce nejpozději do 31. července 2008

Řešení z č. 5/2008 zní:

město JINDŘICHŮV HRADEC

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Martina Stehlíková, Hrdejevice; Stanislav Majer, Nýrany; Jana Smejkalová, Hořovice.

Blahopřejeme a zasláme knižní odměnu!

Znaky evropských měst

Policista č. 7/2008

KUPON č. 7

Guncenter

Dva ze šesti stavů stopadesátimetrového puškového střeliště

Mohutná několikaposchod'ová budova pocházející z padesátých let minulého století je součástí bývalého areálu Svit (nyní TOMA) v Otrokovicích. Celý její suterén byl nedávno přebudován na víceúčelovou střelnici nazvanou Guncenter.

Komplex otrokovické kryté střelnice sestává ze tří střelišť. Puškové střeliště se šesti stavy má využitelnou délku až 150 metrů. S ním rovnoběžné střeliště pro pistoli a malorážku je dlouhé 50 metrů a jsou na něm čtyři stavy s pojezdy pro přiblížení terčů v celé délce. Pojezdy mají možnost přednastavení délky střelby na 10, 15, 25 nebo 50 metrů, anebo na jakoukoliv jinou vzdálenost. Pokud se obě tato střeliště uzavrou, u čelního záchytného vznikne střeliště třetí, takzvané combatové, na ploše asi 50 x 30 metrů. Zde se dají trénovat prvky praktické střelby z různých typů zbraní, protože palba může být vedena v širším vějíři směru a na různě postavené terče včetně pohyblivých s pojezdem, kývaček aj.

Hlavní záchytný val střelnice je schválen až pro výkon ruského náboje 12,7 x 108 mm (50 ruský), přičemž až do tohoto výkonu včetně lze střílet i dávka-

mi z automatických zbraní. Bez přítomnosti a dozoru obsluhy střelnice se však smí střílet jen náboji do ráže 300 Winchester Magnum a pro střelbu dávkou se uplatňuje zvláštní režim. Střeliště jsou vybavena účinnou vzduchotechnikou a dostatečným umělým osvětlením. Nejsou vytápěna, ale v zimě teplota neklesá pod +15 °C a při největších venkovních vedrech nepřesáhne 23 °C.

Střelnice se využívá především pro tréninkovou a hobby střelbu příchozích ve skutečně příjemném prostředí. Jako u řady jiných komerčních střelnic v ČR, ani zde zatím návštěvnost nevyčerpává kapacitu. Jednou z hlavních aktivit střelnice je pořádání závodů v Lidové obranné střelbě, a to

Malá klubovna s průhledem na pistolové střeliště

jak klubových, tak i nominačních pro Mistrovství České republiky. Oblíbené jsou také závody v malorážkové odstřelovačce. Střelnice by však zejména v zimě skýtala vynikající podmínky pro trénink i závody v dalších disciplínách, jako je například střelba na kovové siluety nebo benchrest.

Kromě střelišť disponuje střelnice rozsáhlými společenskými prostory s kapacitou až 80 lidí. Ve společenské části střelnice se pořádají nejen například prezentace různých podniků, ale odehrála se tu i kompletní svatba včetně oficiálního obřadu. Sociální zařízení je nadstandardně vybavené, včetně například sprch a WC pro tělesně postižené.

Ke střelnici patří prodejna širšího sortimentu zbraní, střeliva a příslušenství. V Otrokovicích se prý hodně prodávají slovenské pistole K100 ráže 9 mm Luger, ale také například i pětačtyřicítka STI Spartan se zajímavým poměrem cena/výkon, a také dlouhé zbraně. Konkurence v tomto oboru je v regionu značná, ale prodejně Guncenter jdou obchody dobře. Její výhodou je skutečnost, že o cokoliv má člověk zájem, může si to předem a hned na zdejší střelnici vyzkoušet – nejenom zacvakat mechanismem, jak je to běžné jinde.

„Combatové“ střeliště

Jubilejní odstřelovači

Zásah policejního odstřelovače si vyžaduje absolutní přesnost

Plukovník JUDr. Čestmír Šašek byl při závodech v jednom kole

Jubilejní desátý ročník policejního šampionátu odstřelovačů s mezinárodní účastí se uskutečnil od 13. do 16. května ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá. Spolu s policejním prezidiem a jeho Sportovním klubem byly pořadateli Střední policejní škola MV Holešov, „Urna“ a některé krajské zásahové jednotky.

„Naším vůbec nejdůležitějším partnerem je Armáda České republiky, bez jejíž pomoci by se tak obrovský závod ani nedal uspořádat,“ řekl nám ředitel závodu plukovník JUDr. Čestmír Šašek z policejního prezidia. „Armáda nám na základě vzájemných recipročních dohod obou ministerstev poskytuje veškeré logistické zázemí – zejména střelnice, technickou obsluhu, stravování přímo na střelnici, ubytování závodníků a bezpečně uskladnění jejich zbraní.“

Podobný závod pořádaný dříve v Rakousku už nejspíš zanikl, a tak dnes toto mezinárodní mistrovství ČR představuje největší závod policejních odstřelovačů v Evropě a možná i na světě. Po 11. září 2001 je totiž problematické cestovat do USA se zbraněmi, a tak není známo, že by se tam pořádaly velké mezinárodní závody odstřelovačů jako kdysi. Česká republika se pokoušela iniciovat vznik jakéhosi řetězu podobných odstřelovačských soutěží ve více zemích Evropské unie. Zatím

však kvůli obrovským organizačním nárokům kladeným na pořadatele příliš neuspěla, přihlásili se jenom Maďari a jejich mezinárodní odstřelovačský závod časově navazuje na český.

Ten se letos – jako již tradičně – uskutečnil na pěchotní střelnici Daskabát, dvacet kilometrů na sever od Olomouce. Účast byla z kapacitních důvodů omezena propozicemi na 120 startujících a přesně tolik jich také přijelo. Startovní pole letos tvořili závodníci z patnácti zemí – konkrétně 46 odstřelovačů Policie ČR, 15 Slováků, 9 policistů a jediní dva startující vojáci z Německa, 10 Britů, 6 Rusů, 6 Ukrajinců, po dvou dvojjmenných družstvech vyslaly policejní sbory z Litvy, Maďarska, Polska, Rumunska a Španělska a po dvou policistech přijelo z Belgie, Dánska a Slovinska.

Každý závodník musel absolvovat 17 náročných střeleckých úloh – řekněme stejdiží – na vzdálenosti od 69 do 400 metrů. Všechny úlohy musel střílet z jedné a téže zbraně a kromě nástřelu na to mohl podle propozic spotřebovat nanejvýš 180 nábojů; skutečná spotřeba však byla mnohem menší. Připuštěny byly odstřelovačské pušky ráží od 5,56 mm (.223) po .300 Winchester Magnum, přičemž úlohy byly voleny tak, aby se neprojevil rozdíl mezi opakovací a samonabíjecí zbraní. Jednoranové pušky nebyly doporučeny. Dovoleny byly všechny potřebné pomůcky jako pozorovací dalekohledy,

Okamžiky stresu:
střelec pozoruje cíl, ale neví, kdy bude muset bleskurychle vystřelit

cílů je spíš výjimkou. Ale nikdo nemůže vyloučit vznik situace, kdy se v různých vzdálenostech objeví další subjekty, proti kterým bude zapotřebí zakročít.

Tak jako při skutečném zákroku, ani při tomto závodě jeho účastníci – včetně domácích – až do poslední chvíle neznali předem obsah žádné ze střeleckých úloh a nemohli se na ni nijak speciálně připravit. Podle zadání plnili tu kterou úlohu buď

laserové dálkoměry, měřiče směru a síly větru...

Závod je ale na míle vzdálen tradičnímu sportovnímu pojetí přesné střelby: jednotlivé úlohy i kritéria jejich hodnocení úzce navazují na formy odstřelovačského výcviku tak, aby se co nejvíc přiblížily realitě policejního zákroku. Vzdálenosti střelby často nebývají předem známy. U policejních odstřelovačů je rozhodující první velmi přesná rána, maximálně dva výstřely, zatímco střelba na větší počet

sami, nebo s pomocníkem a pozorovatelem – kolegou z družstva. Museli střílet za plného slunečního světla z různých směrů a za setmění. Pro jednotlivé úlohy se měnila i palebná čára, takže závodníci vždycky museli vzít své veškeré mnohakilové vybavení a přestěhovat se s ním třeba o několik set metrů na jiné místo.

Psychický stres byl simulován nejen atmosférou závodu a snahou všech jednotlivců i družstev předvést se v mezinárodní konkurenci

Jak nám řekl plukovník JUDr. Čestmír Šašek, materiální vybavení českých odstřelovačů – i ve srovnání se zahraničními – je skutečně na špičkové úrovni, počínaje oblečením, doplňky a technickými pomůckami. Pokud jde o zbraně, zásahové jednotky mají opakovačky Sako TRG 22 ráže .308 Win (a speciální střelivo Sako). Na zbraních mají dalekohledy Schmidt Bender 4-12x50 nebo novější 4-16x50. Příslušníci ÚRN ČR mají odstřelovačky SIG 3000 ráže .308 Win. Pokud se v nedávné době hovořilo o nutnosti přezbrojení nebo spíš dozbrojení, jedná se o zbraně pro střelbu na velmi dlouhé vzdálenosti. Konkrétně byly vybrány pušky Sako TRG 42 v ráži .338 Lapua Magnum se zaměřovacími dalekohledy Schmidt Bender 5-25x56 a pro ÚRN ČR antimateriálové pušky Accuracy International ráže .50 BMG, především z hlediska potřeb plnění úkolů v mezinárodních misích.

OMaličké terče nejsou na tu vzdálenost bez optiky vidět...

renci v co nejlepším světle. V jedné úloze byl například pozorovatel 25 metrů od zalehnutého střelce. Tam dostal od rozhodčího informace o cíli a jediný náboj. Přiběhl s ním ke střelci, vysvětlil mu situaci, střelec přitom musel náboj nabít a do 30 sekund od začátku celé akce přesně zasáhnout vybraný, velice malý cíl. Jindy šlo zase o trpělivost. Závodníci zaujali pozici a nevěděli, za jak dlouho budou muset vystřelit – mohli jen pozorovat terč. V rozmezí několika desítek minut dostali od rozhodčího klepnutím na nohu povel k palbě a v tom okamžiku měli jen deset sekund na přesný výstřel.

Hlavním cílem pořádání takového závodu je vzájemné porovnání forem výcviku, jeho účinnosti a výsledné úrovně připravenosti odstřelovačů k plnění jejich specifických úkolů v různých zemích. Pokud jde o sportovní výsledky, čeští odstřelovači, pro které byl závod jako vždy zároveň vyvrcholením celoroční přípravy a mistrovství České republiky, tentokrát nedosáhli na medailové pozice. Sice pro ně zbyla jenom jedna bramborová medaile ve dvojicích, to ale neznamená, že by ve startovním poli nebyli vidět. Deset míst v nejlepší patnáctce jednotlivců a osm umístění mezi patnácti nejlepšími dvojicemi hovoří za sebe. Naši i zahraniční policejní odstřelovači většinou nestojí o zveřejňování svých jmen a obličejů, a tak uvádíme pořadí nejlepších jenom podle zemí, respektive podle mateřských útvarů českých policistů.

Jednotlivci (120 hodnocených): 1. Ukrajina 620 bodů, 2. Rusko 564, 3. Německo 558, 4. Rusko 528, 5. Zásahová jednotka Brno 517, 6. ZJ Praha 510, 7. ÚRN ČR 505, 8. ZJ Ostrava 492, 9. ZJ Ústí n. L. 491, 10. ZJ Středočeského kraje 486... 120. Litva, 143 b.

Dvojice (60): 1. Rusko 1092, 2. Ukrajina 1082, 3. Německo 1000, 4. ZJ Praha 969, 5. ZJ Středočeského kraje 957, 6. ZJ Ostrava 946, 7. ÚRN ČR 936, 8. Ukrajina 925... 60. Velká Británie 449 b.

Dodejme, že nejlepší závodníci obdrželi věcné ceny od hlavních sponzorů, kterými byly Meopta Přerov, Česká zbrojovka Uherský Brod a QH System; hodnotné poukázky na individuální nákup vybavení pak nejlepším českým účastníkům závodu poskytla firma Geofin.

(Připraveno pro časopisy Policista a Střelecká revue.)

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK (4)
a SPŠ MV Holešov (1)

Cesty v Libérii byly v období dešťů rozbahněné, průjezd byl velmi obtížný

Podpraporčík Richard Schneider (39) žije ve Zlíně a momentálně pracuje na obvodním oddělení policie ve Vizovicích jako policejní inspektor. Je ženatý, má dvě děti. Od 30. března 2007 do 30. března 2008 pracoval v rámci mírové mise OSN v Libérii. V městečku Foya se čtyřiceti tisíci obyvateli měl na starosti community policing, tedy jednání policie s místními úřady. Ovšem každodenní praxe byla daleko rozmanitější.

MISE V AFRICE

„K PRÁCI MUSELA STAČIT TUŽKA A PAPIR“

V rámci mírové mise jsem měl na starosti tzv. community policing. Tedy jednání s místními autoritami, úřady, starosty, s nevládními organizacemi. Také jsme místní policisty učili, jak správně postupovat při vyšetřování trestných činů, přestupků, co se dělá při ohledání místa činu a veškeré úkony policie, které provádíme i u nás, včetně administrativy. Po válce tam totiž nastoupili noví policisté, které to neměl kdo naučit. Dávali jsme pozor, jestli neporušují zákon ani oni sami, jestli nedrží osoby nelegálně v cele déle než dva dny, jak je tam povoleno. Jestli přijímají a prošetřují všechny trestné činy a neberou úplatky. Bylo to o dost komplikovanější než u nás, protože jejich vybavení je pochopitelně na velmi nízké úrovni. Nemají tam elektřinu, vlastně jediné pomůcky jsou papír a tužka. No a věci, které poskytuje OSN. Na počítače se může rovnou zapomenout. Naše kanceláře byly vybaveny standardně, takže jsme je na našich počítačích učili pracovat, aby pak nebyli ničím překvapení, až je dostanou.

Jednou měsíčně jsme organizovali setkání ozbrojených složek hraničních států, tedy s Guineou a Sierra Leone. Cílem setkání zástupců armády, policie, imigračních úředníků, celníků s delegáty tamní samosprávy byly otázky bezpečnosti a navázání další lepší spolupráce.

„AFRIČANI NEVĚDÍ CO JE STRES“

Ve Foye nás v rámci této mise bylo celkem osm. Já, jeden Ostravák a pak policisté z Fidži, Zambie, Gambie, z Turecka. Celkem je tam ale devětáct národností. Policejní

práce je všude téměř stejná. Ovšem bylo poznat, že Afričané nevědí, co je stres. Jejich pracovní nasazení bylo poněkud odlišné od amerického nebo našeho evropského. Pracovní doba byla od osmi do šestnácti hodin, ale my jsme prakticky asistovali místní policii čtyřicet hodin denně. Oni totiž neměli auta, takže když se někde stalo něco vážného, vzali jsme je našim vozem a dohlíželi jsme na vyšetřování.

„UBLÍŽENÍ NA ZDRAVÍ MINIMÁLNĚ JEDNOU DO MĚSÍCE“

V Libérii je zákaz držení střelných zbraní s výjimkou jednohanných brokovnic, které se používají k lovu zvířete. Běžně se stávalo, že lovec šel do pralesa a když uviděl, že se vlní tráva, střílel. A on to byl třeba soused. Časté je tam týrání dětí i domácí násilí, především vůči ženám, které jsou stále chápány jako něco podřadného. Velmi často tam také někoho zranila munice. Granáty, minometné střely nebo samopaly tam zůstaly poházené ještě z občanské války. Takže jsme museli lidi vzdělávat, aby věděli, co mají dělat, když nějakou municí najdou. Vždycky jsme zajistili místo, aby se nikdo k nálezu nedostal, a zavolali jsme pyrotechniky z pákistánského vojenského kontingentu.

„ŽENA PORODILA NA PRAŠNÉ CESTĚ“

Emotivní zážitky? Těch bylo spousta, ale jako první mi asi přijde na mysl žena, které jsem možná zachránil život. Ve tři hodiny v noci volal starosta z jedné vesnice, že tam mají rodící ženu, ale není auto, které by ji odvezlo do nemocnice. Ihned jsem vyjel. Ta žena porodila dítě na prašnou cestu chvíli

Pprap. Richard Schneider

před mým příjezdem. Děcko měla v uzlíčku a hodně krvácela. Do nemocnice to bylo asi patnáct kilometrů. Neměl jsem čas přemýšlet. Věděl jsem, že ji musím co nejrychleji a nejbezpečněji dostat do nemocnice. Cesty byly prašné, žádný asfalt. Jen polňačky. Tu ženu jsem už nikdy neviděl, ale věřím, že je ona i její miminko v pořádku.

Takto jsme místním lidem pomáhali. Doprava tam vůbec nefunguje, infrastruktura je nulová, málokdo může mít auto nebo motorku. Na celý okres byla jen jedna sanitka.

„V MAGICKÉ PANENCE BYLY VĚCI MRTVÝCH LIDÍ“

Téměř všichni místní obyvatelé – od lidí

na ulici, přes policejní velitelku po doktora v nemocnici – věří v černou magii, které říkají džudžu. Jednou nás pozvali do vesnice, kde se sešlo deset čarodějů, kteří tuto magii provozují. Tvrdili nám, že jsou schopni svým čarodějnickým zabít lidi na dálku, aniž by se jich dotkli. Podle liberijského práva je to pochopitelně nepostižitelné. Těžko říct, jestli je to pravda, ale měl jsem z nich takový divný pocit. Čarodějové používají speciální sošky, jsou to předměty, které patří lidem, které údajně zabili. Třeba propiska, hřebínek, klíč. A to bylo celé obalené v hadrech a spleně. Místo očí byly mušličky. A tohle bylo nějakou dobu ponořené ve vodě, aby se na tom vytvořily

řasy. Vypadalo to dost hrůzostrašně, když to za sebou čarodějové táhli na provázku. A zabíjejí prý na objednávku. Přejde za nimi člověk, dá peníze a řekne, že už má dost svého souseda. Dá jim nějaký jeho předmět a oni toho souseda prý na dálku zaříkáním zabijí.

My jsme devět z nich přemluvili, aby kouzelné sošky zničili. Nikdo se jich ale nechtěl dotknout, tak jsme zase z jiné vesnice zavolali odborníka na dobrou magii. Ten udělal takový rituál s kouzelnou vodou a sošky spálil. Bylo to v kruhu několika stařešinů, i my jsme u toho byli. Jednu z panenek jsme rozřezali, abychom viděli, co je vevnitř. Měl jsem z toho opravdu smíšené pocity. Navíc

z ničeho nic začala bouřka, jakoby nějaké znamení. A o den později jsem dostal vysokou horečku. Ale to byla jen taková souhra náhod.

Onemocněl jsem dvakrát malárií. Jednou tam a jednou doma. Dvoutýdenní dovolenou jsem strávil ve fakultní nemocnici v Brně.

„FOTBAL V ČTYŘICETI-STUPŇOVÉM VEDRU“

K zábavě tam moc příležitostí opravdu není. Největší terno byl Internet, kde jsme si četli české noviny, dovezli jsme si knížky, hudbu. Sportovat se tam moc nedalo. Občas jsme hráli fotbal, ale to se nemohlo moc přehánět, protože celý rok je tam ve stínu čtyřicet stupňů.

„K RADIKÁLNÍ ZMĚNĚ MĚ DONUTIL STEREOTYP“

Už dlouho jsem měl pocit, že jedu v jedné koleji. Samá šed, bezvýznamný stereotyp. Potřeboval jsem změnu a tohle byla změna radikální. A určitě přínosná. Mám dobrý pocit z toho, že jsem pomohl lidem, kteří pomoc moc potřebují. Musel jsem projít výběrovým řízením OSN, které spočívalo zejména v prověřování angličtiny. Taky nás zkoušeli z jízdy terénním autem, střelby, podstoupil jsem náročné zdravotní prohlídky a psychotesty.

„UMÍ SI VÁŽIT DŮLEŽITÝCH VĚCI A RADUJÍ SE Z MALIČKOSTÍ“

To rozhodně. Časem bych se rád vrátil. Pokud někdo jednou byl v Africe, ví, že je drsná, ale nesmírně krásná. Myslím, že by se chtěl vrátit každý. Lidé jsou tam daleko skromnější, dokáží se radovat z maličkostí a váží si podstatných věcí. Přestože jsem byl členem menšiny, nesetkal jsem se tam se sebemenším náznakem rasismu vůči nám bílým, ani ze strany domorodců, ani kolegů policistů. A nevědí, co je konzumní společnost.

Por. Ing. Jana BARTÍKOVÁ
Foto z archivu Richarda SCHNEIDERA

Motorka místních policistů. Pachatelé se převáželi tak, že na motorce seděli tři lidé – dva policisté a pachatel mezi nimi

Často jsme vyšetřovali dopravní nehody. U této řidič zaspal a najel do prodejny potravin.

Hranici tvořila řeka plná krokodýlů, přes kterou nebyla jiná přeprava než takovouto vratkou lodí

PORODNÍCI V uniformách

Zajisté, titulek značně nadsazuje – ale to už je účel titulků. Přilákat pozornost čtenáře. Nový kurz, který vymysleli a připravili pracovníci Střední a Vyšší policejní školy v Praze 9, respektive jejího oddělení metodiky a integrace výuky, si rozhodně neklade za cíl vychovat z policistů kvalifikované „porodní dědky a báby“.

Jak ve škole říkají, spíše jde o to naučit policisty jednat se ženou, jež začíná náhle rodit. Chtějí jim dát určité znalosti a průpravu pro případ, že se nenadále ocitnou v situaci, kdy už na kvalifikovanější řešení není prostě čas. Kdy třeba přijedou k nehodě, jejímž účastníkem byla žena ve vysokém stupni těhotenství – a zjistí, že dotyčná vlivem přetáhlého stresu a nárazu začíná spontánně rodit. Rychlá sanitka s odborníky je sice na cestě, ale místo je odlehlé, potrvá patnáct, dvacet minut, než dorazí. A to by mohlo být pro dítě i pro rodičku tragicky pozdě...

Nemyslete, takové situace se i ve skrz naskrz civilizované České republice stávají, a častěji, než by laika napadlo. A dokonce jich v posledních letech citelně přibývá.

„Shodou okolností se prezentace nového projektu odehrávala v den, kdy se zbláznilo počasí a zásluhou sněhové kalamity došlo na D1 k hromadné havárii, jakou jsme ještě nezažili,“ říká plukovnice PaedDr. Ivana Dufková, zástupkyně ředitele pro výuku Střední a Vyšší policejní školy v Praze 9. „Tehdy našťástí se v tom chumlu žádá žena ve vysokém stupni těhotenství nevyškytla, ale co přístě? A my musíme prostě počítat s tím, že i na nejfrekventovanější trase v republice mohou najednou dva kilometry představovat nepřekonatelnou vzdálenost. A může se stát, že policie se dostane na místo dřív než záchranáři – a co pak?“

Obecná proškolenost lidí ve věci první pomoci je bohužel limitně blízka nule,

s minimálními znalostmi přicházejí do policejních škol i mladí policisté – třebaže čerství maturanti. Jde tedy o snahu vstřípit jim aspoň zásady předlékařské pomoci, dát jim určitý základ. Aby pak v situaci, kdy je okolí blízko panice, nepropadli bezradnosti také.

Příčemž až v opravdu mezním případě by měli zvládnout porod sám, spíše se jedná o to umět se ženy, která začíná rodit, ujmout, uklidnit ji, dát jí – anebo připomenout – pokyny, které sama mnohdy zná, ale ve stresu je může zapomenout. V takové situaci se kolem rychle shlukne dav bezradných kubiců a byla by hanba, kdyby mezi nimi stejně neschopně postával policista v uniformě!

S nápadem na – řekněme – „kurz porodnického minima“ pro policisty přišli dva chlapi: podplukovníci Tesárek a Vágner z oddělení integrace a metodiky výuky. Učitelé, kteří se neradi pohybují ve vyjetých kolejkách a pořad vymýšlejí – na sebe i druhé – různé novoty. Její šéf, plukovník Mgr. Petr Stein, je dle vlastního doznání spíš srážel v rozletu. Pořád prý od nich žádal nové rozklady a zdůvodnění, neboť měl obavy, že by tenhle nápad mohl „nahore“ narazit. A taky že by se ho mohla předčasně domáknout senzacechtivá média a všechno nějak překroutit. Neboť pro některé lidi, ať policie dělá co dělá, dělá špatně...

„Takže ti dva napřed připravili zevrubný přehled reálných situací, kdy k náhlému porodu mimo dosah lékařské péče došlo, a zjistili, že jich vůbec není málo. Že jistě

Zástupkyně ředitele pro výuku vrchní rada plk. PaedDr. Ivana Dufková

nejde o událost každodenní, ale taky rozhodně ne výjimečnou. A že jich vzhledem k současné společenské situaci bude spíš přibývat, říká PaedDr. Dufková. „Rodí totiž i ženy žijící ve squatech, mezi bezdomovci, nakomanky... Ale i ženy ze sociálně kvalitního prostředí se mohou dostat do velmi složité situace. Přibývá mladých lidí, kteří chtějí žít vlastním stylem života. A považují porod za akt zcela přirozený – a pomoc lékaře zásadně odmítají. Někdy ovšem jen do chvíle, kdy porod opravdu začne

Areál Porodnice u svatého Apolináře je v pražském prostředí vsutku nepřehlédnutelný: za zmínku asi stojí, že ho v roce 1875 postavěl architekt Josef Hlávka. Od té doby prošel mnoha vnitřními rekonstrukcemi, takže uvnitř historických budov se dnes skrývá vpravdě moderní zdravotnické zařízení a špičkový tým odborníků

a nastanou komplikace – anebo prostě rodička i její partner pochopí, že běží přece jen o velmi nelehkou chvíli, spojenou navíc s velkou ztrátou krve...“

A tak iniciátoři celé věci hledali vhodného partnera ze zdravotnických kruhů a přes internet se dostali k muži nad jiné chápatelmu: docentu MUDr. Antonínu Pařízkovi,

tem Pařízkem dost spolehlivě: i navrhli, že raději sami připraví a zhruba čtyřikrát do roka zreprizují v prostorách policejní školy řádné školení. Mimochodem, tištěný manuál podobného typu už před časem pro své příslušníky vydala americká armáda. Jenže v našem případě přišla řeč i na to, že součástí školy je dobře vybavené a personálně vysoce profesionální videostudio. A na svět přišel nápad vytvořit cosi jako instruktážní snímek, který by mohl sloužit dlouhodobě. Protože porod se vlastně nemění už tisíce let a nehrozí tedy, že by výukové video rychle zastaralo...

„Vzniklo několik nedlouhých, zhruba čtyřminutových snímků, jež zachycují nenadálý porod v různých prostředích: tam, kde k tomu dochází nejčastěji. Tedy doma, ale ještě spíše třeba v autě, veřejném dopravním prostředku, v parku – a také v letadle,“ vypočítává PaedDr. Dufková.

Letecké společnosti mají sice pro letušky sofistikovaný systém školení první pomoci,

Babyboom – tak se po anglicku říká české vlně porodnosti

fakt, utajovaný do poslední chvíle jako projekt atomové bomby: rodící ženu v instruktážních scénách nezištně a statečně ztělesnila televizní moderátorka Lucie Koňáfková, sama jen zhruba týden před plánovaným porodem. A možno už prozradit i radostnou skutečnost, že její potomek přišel na svět podle plánu a za plného zdraví maminky i mimina.

A názor odborníka, docenta MUDr. Antonína Pařízka na policisty, s nimiž se při natáčení v porodnici setkal?

„Tři z policistů, kteří s nápadem přišli, se nakonec sami postavili před kameru. Byli dokonale připravení a natrénovaní pro požadované scény. Udělali na mě opravdu velký dojem. Jsou vzdělaní, akční a schopní vzniklé problémy kdykoli řešit improvizací. Absolutní profesionálkové. Pokud budou u policie takoví lidé, bude dobře postaráno nejen o naši bezpečnost, ale můžeme být na ně i právem hrdí!“

Porodem tedy vše šťastně začalo – koneckonců, je to tak docela symbolické, ne? – a zájem o instruktážní snímek mají i městské policie a hasiči. Ale tím nápad zdaleka nekončí. Protože dotyčný instruktážní snímek představuje součást širšího projektu, v něm se pražská policejní škola hodlá zevrubně a seriózně zabývat mnohovětvornou problematikou, jejíž náplní je komunikace mezi policistou a občanem.

„Vlastně může jít o tři druhy komunikace: v situaci nekonfliktní, konfliktní – a krizové. Zatímco dvě první už patří k školním osnovám policejní Základní odborné přípravy dlouhodobě, komunikace krizová je zatím novinkou,“ vysvětluje PaedDr. Dufková. „Zvládnutím situace nenadálého porodu – který opravdu může ženu zaskočit v pěti minutách – v atypických podmínkách jsme začali, jde však i o další nepředvídané situace, jako je třeba náhlý kolaps člověka na ulici, otázku vzájemného ošetření policistů v akci nebo ošetření sebe samých, jednání s narkomany a podobně. V další části projektu se chceme zabývat komunikací policisty s postiženým člověkem. I ta je totiž mnohdy a pro řadu lidí zdrojem studu, obav a pověr – a policista ji musí zvládat bez emocí a rozpaků.“

Neodmyslitelnou součástí Základní odborné přípravy policistů je předmět Zdravotní výchova, do něž by dotyčná témata patřila, vzhledem k současným proměnám „zopky“ je však možné, že v budoucnu zmíněné problematiky najdou své místo v „pokračovacích“ kurzech, jež budou policisté absolvovat při postupu ze základní kvalifikační třídy do vyšší. Zkrátka, stručné a základní policejní heslo Pomáhat a chránit považuje za svůj závazek i policejní školství.

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK
a archiv SVPŠ Praha 9

Jede tahle sanitka k rodící ženě? Přejme jí tedy, aby dorazila včas...

CSc., ze slavné pražské Porodnice U svatého Apolináře. Tedy, přesně a oficiálně řečeno, z Porodnické kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze. (Pro mimopražské: to je onen anglicky vyhlížející areál z neomítnutých cihel na pražském Karlově, tedy kousek od Nuseláku.)

Původní představa, s níž policisté za porodníky přišli, vyhlížela ovšem skromně: v porodnici se vyškolí tři instruktoři, kteří pak budou studentům předávat své znalosti. Což se ale nezдалo lékařům v čele s docen-

ale ten zatím s eventualitou porodu nepočítá: předpisy totiž nedovolují ženám ve vysokém stupni těhotenství létat. Jenomže realita je jiná: podvádí se i v tomhle ohledu a pak deset kilometrů vysoko a uprostřed Atlantiku vznikají někdy hodně ošemetné situace...

„Natáčení proběhlo v trenažéru Českých aerolinií a o snímek mají velký zájem i další letecké společnosti,“ říká spokojeně plukovník Petr Stein.

A prozradí i další vpravdě pozoruhodný

JIŘÍ
HOUSER

Případ starých dýmek

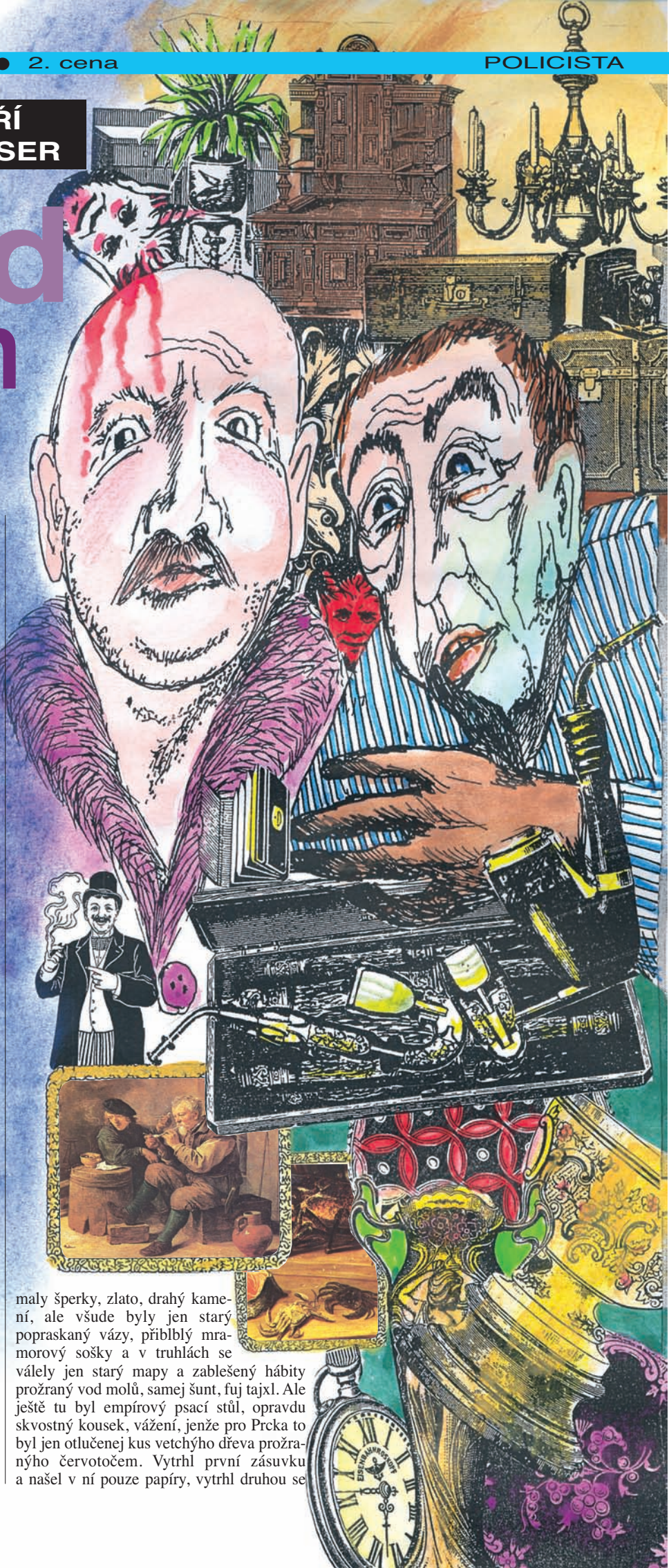
Prcek vyrazil do akce dvě hodiny po půlnoci. Volným krokem prošel kolem vnohradského činžáku, očima přelétl temná okna, pak vzal za kliku a díky našťavanému domovníkovi, který odmítl věčně měnit vylamované zámky, nerušeně vešel do temné chodby. Ve světle zlodějky došel až na její konec, kde se chodba lomila do písmene L, natáhl si chirurgické rukavice, během několika vteřin paklícem odemkl dveře a byl uvnitř.

Kdysi to byla komora na domovnícké nářadí, později tu možná skladovali popelnice, ale dnes to byla prázdná místnostka s jediným úzkým oknem vedoucím do světlíku. Prcek okno otevřel, strčil si zlodějku mezi zuby a vyhoupl se na parapet. Rozkročil se nad světlíkem, chvilku pracoval s diamantem a přísavkou, pak prostrčil vzniklým otvorem ruku, odjistil klíčku, okno otevřel a neslyšně seskočil na podlahu haly, která svými rozměry připomínala menší nádražní čekárnu. Krátce se zorientoval a pak s jistotou vykročil do hloubi bytu.

Jeho zlodějka vylupovala ze tmy dřevěné gotické madony, barokní pískovcové svaté a obrazy, které visely na stěnách. Doprčic, tady je to jak v nějaké galérii, pomyslel si Prcek, ale žádný z těch obrazů ho nezajímal. Hraběťovy pokyny byly jednoznačné. Zastavil se, odpočítal dveře – tady to bude. Vklouzl do pokoje, potichu za sebou zavřel, přešel k oknům, zatáhl závěsy, rozsvítil stolní lampu. Osvětlila čelní stěnu, na které viselo pět malých pláten v honosných vyřezávaných rámech. No teda nic moc, pomyslel si Prcek, ale od myšlení placený nebyl. Shodil ze zad batoh a se skalpelem v ruce se dal do práce.

Plátna byla malá, tenká a napnutá jako blána bubnu, čepel jen šustila. Prcek každé vyříznuté plátno opatrně sroloval, zabalil do voskovaného papíru a uložil do batohu. Dokončil práci a pohlédl na hodinky. Zvládl to ve slušném předstihu, což v něm probudilo pokušení. Podle pokynů Hraběte měl po skončení práce okamžitě odejít, ale on neodešel. S batohem na zádech se rozhlédl po pokoji; zaznamenal komody a truhly, na kterých stály samé staré, ale určitě drahé krámy, to si tak někdo žije, pomyslel si a najednou se mu zdálo, že honorář, který za tuhle makačku dostane, vlastně není nic moc, tak proč by si ho nezvýšil vlastní iniciativou? O to starý haraburdí zájem neměl, jeho zají-

maly šperky, zlato, drahý kameň, ale všude byly jen starý popraskaný vázy, přiblblý mramorový sošky a v truhlách se válely jen starý mapy a zablěšený hábity prožraný vod molů, samej šunt, fuj tajxl. Ale ještě tu byl empirový psací stůl, opravdu skvostný kousek, vážení, jenže pro Prcka to byl jen otlučený kus vetřehýho dřeva prožranýho červotočem. Vytrhl první zásuvku a našel v ní pouze papíry, vytrhl druhou se

stejným výsledkem, vytrhl třetí a spatřil krásně vypracovanou etuji, potaženou vybledlou rudou kůží a safiánem. Prckovi zasvítily oči – v tomhle nemůže být nic jiného než zlato, diamanty, safíry, drahokamy, hergot, já to snad neotevřu, jak se mi klepou pazoury...

V etuji ležely dvě dýmky. Starý, zažloutlý, flekatý fajfky. Prcek zaklel a už chtěl šuple přibouchnout, ale pak z něj etuji vynadal a přihodil ji do batohu k obrazům. Nějakou cenu ty fajfky přece musej mít, jinak by je dědek neschovával do zamčeného šuplete, to dá rozum.

Křišťálový lustr se rozsvítil v okamžiku, kdy Prcek zamířil ke dveřím. V nich stál holohlavý obr v dlouhém županu. Dyt' ten blbec Hrabě říkal, že domácí bude na beton v hajzlu, napadlo Prcka. Tak jak to, že na něj čumím?

„Co tady děláš?!“ zařval na něho župan.

Vzhledem k noční hodině, rukavicím a batohu na Prckových zádech to byla zbytečná otázka. Šlo jen o to, kdo se dřív vzpatkuje. Prcek byl se svým statutem profíka ve výhodě, ale ten chlap mu blokoval únikovou trasu. Prcek před ním tančil jako boxer musí váhy a hledal skulinku.

„Ty parchante zlodějská, jak ses sem dostal?“ zařval chlap a valil se k Prckovi jako tank. Prcek nechal poskakování a rozeběhl se k oknům. Byt byl ve zvýšeném přízemí, jakmile vyskočí, nikdo ho nedožene. Prckovi kecky na hladkých parketách jen zavrzaly, jenže župan mu ze zadu podrazil nohy a on se rozmázl jako zába.

„Teď tě zabiju, ty svině zlodějská!“ zařval župan, hmátl po batohu a trhl popruhem takovou silou, že Prckovi málem urval ruku. Prcek v pádu převrhl stolec, a jak se snažil rukama získat rovnováhu, nahmatal mramorovou sošku šklebičho se fauna, instinktivně ji sevřel a švihl jí do vzduchu.

Potíž byla v tom, že faunovi se postavila do cesty županova holá lebka, která praskla jako přezrálý meloun. Plešoun padl na podlahu, až to zadunělo. Prcek zvedl ze země batoh ještě dřív, než se k němu dostala rozlévající se rudá kaluž, hodil si ho na záda a letmo pohlédl na plešouna. Bylo mu jasné, že tady se už nedá nic dělat, a bylo mu také jasné, že teď musí zachovat chladnou hlavu. Pohledem zkontroloval pokoj, přešel ke dveřím, zhasnul světlo a vyšel do haly. Bez problémů absolvoval zpáteční cestu, vyšel z domu, sundal si rukavice a beze spěchu se vydal noční vinohradskou ulicí k domovu. Ve své nuzné suterénní garsonce opatrně vybalil plátna a zamkl je do skříně, kde přechovával zlodějské nádobíčko. Až si Hrabě pro ty malůvky přijde, bude mít co vysvětlovat.

 Poručík Brand se považoval za celkem slušného cynika, ale musel uznat, že v dámě, která se představila jako Renáta Plhoňová, má silnou konkurenci. Poté co odemkla byt se jmenovkou Roman Bezdřevý a našla svého přítele v obýváku s rozbitou lebkou, nezačala vřískat a nepropadla panice, nýbrž mobilem zavolala policii a s ledovým klidem vyčkala jejího příjezdu. Na Brandovy otázky odpovídala stručně, chladně a logicky, bez nepatřičných otázek, zbytečných citoslovců, nezajímala se, nelomila rukama, nerozpatlávala si mejkap po tvářích, nepolykala slzičky. Na židli seděla, jako by

spolkla pravítko a v ocelově modrých očích měla asi tolik smutku jako nosorožec. V podstatě řekla, že: Její teď již mrtvý přítel Bezdřevý byl rozvedený a bez závazků. Vlastnil a provozoval síť specializovaných luxusních lahůdkářských prodejen pro labužnickou klientelu a o zákaznky neměl nouzi. O konkurenty, vzhledem k dravčímu způsobu podnikání, a o nepřátele, vzhledem ke svým povahovým vlastnostem, neměl rovněž nouzi. Poručík Brand si z jejího emocemi nepoznamenaného líčení udělal představa o tom, že pan Bezdřevý byl zákeřný parchant, krivák a nelida, který si pro šesták nechal vrtat koleno a žebrákoví by vybral i drobný z klobouku, kdyby ho při tom nikdo neviděl. Na druhé straně byl velký milovník a sběratel starožitností. Pokud ovšem i při obchodech s antikvitami uplatňoval svoji svéráznou profesní politiku, mnohé prodávající vzal určitě na hůl, což mu ani v těchto kruzích moc přátel nepřineslo. Poručík Brand z výpovědi paní Plhoňové usoudil, že pro ni bylo vlastně fyzické odstranění jejího přítele pouze otázkou času, pokud by ovšem přistoupil na teorii o pomstě. Jenže na stěně obývacího pokoje zůstalo po návštěvě vraha pět světlých obdélníků, z čehož se dalo usoudit, že tam předtím viselo pět obrazů. Podle paní Plhoňové zmizela chlouba Bezdřevého sbírky – pět loveckých a kuřáckých zátiší holandských mistrů ze XVII. století a jak se zjistilo později, při prohlídce psacího stolu, chyběly také etuje se starožitnými bohatě vyřezávanými dýmky z mořské pěny. Paní Plhoňová ohodnotila cenu pěti obrazů na čtyři miliony korun a cenu jedné dýmky na třicet tisíc, což bylo za dva kousky kulatých šedesát...

Tohle byla čistě zlodějská práce na objednávku, ten maník se vykašal na vchodové dveře, vtipně si našel z domovní chodby lehce přístupnou komoru, jednoduše překročil světlík, pohládl si s obyčejným diamantem a přísavkou a napochodoval do obýváku, uvažoval Brand. Tady sundal ze zdi obrazy, a když byl na odchodu, přimotal se do toho ten mastodont. Nebo se naopak nejdřív přimotal, maník ho sejmul a teprve pak se dal do díla, ale na posloupnosti tak moc nezáleželo. Spíš mu ležely v hlavě ty dvě fajfky. Krádež obrazů vypadala jako klasická práce na objednávku, ale ty dýmky byly zřejmě zlodějíčkovy privátní sólo. A pokud tomu tak je, na rozdíl od překupníka, kterému zlodějíček ty obrázky střelí, bude se snažit fajfky udat sám. A to buďto na inzerát, nebo je zanesou do nějakého obskurního starožitnictví nebo lepšího vetešnictví, jakých je v Praze plno. Ty obrazy se tam samozřejmě neobjeví, ale ty dýmky by mohly. A pokud se tam objeví...

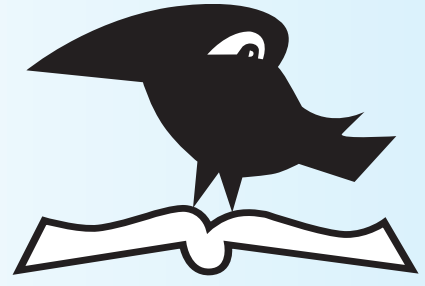
 Prcek byl pěkně napružený. Mohl tušit, že si Hrabě s sebou přivede gorilu, jakoby věděl, že nastanou problémy. Křivák Hrabě, nejradši by ho zabil!

„Máš to?“ zeptal se ho Hrabě se špatně maskovanou netrpělivostí.

„Jasně že mám.“

„Ukaž!“

Prcek z výstřihu trika vylovil klíč na řetízku a odemkl plechovou skřín. Pomalu, jedno po druhém podával srolovaná plátna Hraběti. Gorila zvaná Lobo stála metr za ním a šťourala se sirkou v zubech.

HAVRAN 2007

„Dobrý,“ řekl Hrabě poté, co plátna prohlédl a porovnal s fotografiemi.

„Hovno dobrý,“ odušil Prcek. „Řekli mi, že ten chlap nebude doma a přitom se vobjevil, když sem byl v nejlepším!“

„Cos udělal?“

„No co sem asi podle tebe mohl udělat? Snažil sem se vzít dráhu, ale von si mě vykryl. Nakonec mi málem urval hnátu, takže sem hmátl po nějakým krámu a vzal ho přes kokos.“

„Zabils ho?“

„Zabil se sám! Kdyby po mě nešel, mohlo být všechno v cajku.“

Chvilku bylo ticho. „A jak moc je to v cajku teď, Prcku?“ zeptal se Hrabě tiše.

„Žádné kiks sem neudělal, jestli myslíš tohle. Jak sem přišel, tak sem taky vodošel. Nikdo mě neviděl, nikdo mě neslyšel.“

Hrabě zavrtěl hlavou. „Ty debile, to ses nemohl nejdřív přesvědčit, jestli je vzduch vopravdu čistej?“

Tohle Prcka nadzvedlo ještě víc. „Tak já sem debil, jo? Já, jo? A kdo říkal, že chlap bude na beton ve svý haciendě? A říkals taky, že si vohlídáš, jestli vopravdu vodjel, tak ze mě teď tady nedělej vola? Jestli to někdo zprasil, tak jedinej ty!“

Prcek s Hrabětem na sebe vztekale valili oči. Lobo se přestal šťourat v zubech a tupě zíral z jednoho na druhého, jako by nevěděl, kterého si vybrat a uzemnit ho.

„Cos všechno tam vzal?“ zeptal se Hrabě temně.

„No co asi? Ty vobrázky, jaks mi řekl.“

„Nic jiného?“

„Ne.“

„Nic sis neuil pro sebe? Ten mrtvolák mění situaci, jestli ti to ještě nedošlo. Jestli sis něco ulil pro sebe a...“

„Dyž říkám ne, tak ne!“ zařval Prcek.

Hrabě si zapálil cigaretu a kouř vyfoukl Prckovi do obličejce. „Dobře, takže teď mě dobře poslouvej. Za tuhle čórku dostaneš polovinu toho, na čem jsme se původně dohodli. Druhou půlku si nechám na výdaje, který mě díky tvý blbosti určitě čekaj! A koukej si někde sehnat pořádný alibi, zabils chlapa, ty vole!“ Sáh do kapsy, vytáhl obálku, ze svazku tisícikorun odpočítal polovinu a bankovky hodil Prckovi k nohám.

Když Prcek se svým vztekem osaměl, chvíli rázoval po místnosti, pořvával a plival nadávky, ale pak si vzpomněl na svou malou černotu. Ty dvě fajfky přece musej mít nějakou cenu, když si jen ten župan schovával v zamčeným šuplíku. Jenže co dál? Znal sice pár vetešníků, kteří prodávali hejlům veteš za cenu starožitností, ale ty po krátké úvaze zavrhl. Jednak by ho určitě vzali na hůl a pak – Hrabě je všechny znal, takže by se mu

určitě doneslo, že se Prcek snaží něco střelit, a byl by tady zpátky i s Lobem. A doma by asi taky byli poldové, kteří si ty vetešníky a starožitníky proklepnou kvůli těm obrazům. Takže tudy cesta nevede.

Nejlepší by byl nějaký sběratelskej cvok, co nalítne báchorce o dědictví po dědečkovi. Ale sbírá vůbec někdo starý smradlavý fajfky? I když jsou vyřezávané? A kolik bych tak asi za ně mohl chtít? Stovku? Tři? Pět stovek? A jak vůbec takový cvok najdu? Pak jeho pohled padl na Annonci, kterou kupoval kvůli tipům. Prolistoval se až k rubrice, která ho zajímala, a začal studovat inzeráty.

 Ač nerad, musel poručík Brand konstatovat, že vyšetřování zatím žádné valné výsledky nepřineslo. Zdánlivě policii loajální starožitníci a vetešníci, které jeho lidé navštívili, vesměs zdvořile kroutili hlavami, naitech ironický úsměv – lovecká a kuřácká holandská zátiší ze sedmnáctého století, říkáte? Ne, pánové, takový artikl nám nikdo ke koupi nenabídne ani nenabídne. Takový a podobný artikl, vytroubové, se do komise nenabízí, ten se krade na konkrétním objednávku a momentálně už bude v nějakém podzemním trezoru, takže zase utřete hubu, cliftoni...

Ani vyšetřování násilné smrti Radovana Bezdřevého nijak zvlášť nepokročilo. Vyhodnocení stop jen potvrdilo brilantní Brandovu hypotézu zrovna tak jako pitevní zpráva, která šroubovaně popsala to, co bylo zřejmé – totiž, že Bezdřevý dostal pořádnou pecku přes kokos, po které se nejspíš odebral do pekla pro amorální podnikatele. Pět malých pláten se prostě propadlo do země a vrah lidumila Bezdřevého lital po svobodě a pravděpodobně vymýšlel další směr.

Poručík Brand zavrtěl hlavou, promnul si unavené oči a vzdor svému pečlivě pěstovanému cynizmu usoudil, že by teď bodla taková malá šťastná náhoda. Taková šikovná náhodička, takový maličký pokakaný štestičko, které by přehodilo pátrání na tu správnou kolej. No tak osude, nebo Ty, co všechno řídíš, pichni mi, smlouval Brand. Kdyby tušil, že se k takové malé šťastné náhodičce schyluje, dal by, ač ateista, určitě na modlení.

 Sběratelé jsou poněkud zvláštní lidé. Pohroužení do svých pokladů často příliš nevnímají svoje okolí a realita je často jaksi mjíj. Ve svém oboru bývají bezednou studnicí znalostí a přehled o sbírkách a expozicích, které jsou v centru jejich zájmu, je fascinující, ale kdyby se někdo některého z nich zeptal, jak vypadá kolega, s kterým si včera vyměnil známku s modrým potiskem za známku s červeným potiskem, nevzpomněl by si, i kdyby měl kolega dvě hlavy. Mnohým, opravdu zaníceným sběratelům zkrátka střety s každodenními, a pro ostatní lidi banálními skutečnostmi, přináší bezradnost, rozpaky a v některých případech i duševní traumata. Nicméně jsou výjimky, které potvrzují pravidlo.

Karel Hignis, majitel specializovaného obchodu s dýmkami, dýmkovým příslušenstvím a tabákem, byl sběratelem opravdu zaníceným a na slovo vzatým a mnozí jeho kolegové si jej často brali jako arbitra při nejruznějších odborných sporech. Byl však také zdatný obchodník a díky této profesi, která si žádá bystrou mysl a rychlé reakce, neměl s každodenní realitou nejmenší potí-

že. K jeho oblíbené zábavě patřilo otipovat si každého zákazníka, který vstoupil do jeho obchodu a málokdy se mýlil. Takže když jednoho dne krátce před zavírací dobou nejspíš vstoupil do jeho obchodu hubený střízlík a začal okukovat vystavené dunhillky, petersonky, stanwellky a další skvosty slovných dýmkářských firem, řekl si: tak tohle není fajfkař ani náhodou. Ten nepřišel nic kupovat, ale nabízet a podle toho, jak vypadá, to nejspíš budou starý porcelánky po dědovi. Dám mu trochu času a uvidíme. Zapálil si dýmku a čekal.

„Hezký fajfky,“ prohodil Prcek. „Prodáváte nebo taky kupujete?“

„Přijde na to, co nabízíte.“

„No, v poslední Annonci sem si přečetl váš inzerát, že teda jako máte zájem vo starý fajfky a já bych pro vás teda jako možná něco měl.“

„Zájem mám. Jenže nekupuju všechno, pane. Máte to něco s sebou?“

Prcek se rozhlédl a zalovil v usmolené igelitce. Vyndal etuji, položil ji na pult a odklopil víko. „Zdědil sem je po dědovi, von to sbíral, ale mě to moc nezajímá...“

V Hignisovi hrklo, ale nehnul ani brou. Právě mu velice rychle došlo několik věcí najednou. Za prvé: tyhle dýmký rozhodně nebyly žádné fajfky po dědovi. Tohle byly nádherné dýmký z mořské pěny, dobové kopie originálů uložených v depozitáři Moravského muzea, kam čas od času dojížděl, aby jako znalec studoval a dokumentoval tamější dýmkářskou expozici. I bez lupy, prostým okem jasně viděl jemu důvěrně známou filigránskou řezbu znázorňující uherskou jízdu, znak uherského království a stříbrné kování identické s originálem. Dále: jako sběratel mající přehled o unikátech ostatních sběratelů dobře věděl, komu tyto dýmký patří, přestože Radovana Bezdřevého osobně neznal. A konečně: díky bulvárům tisku mu bylo známo, co dotyčného před několika dny potkalo. Jako bystrý muž si bleskově vše zasadil do správných souvislostí. Teď šlo akorát o to, zvolit správnou taktiku.

„Tak berete, nebo ne?“ ozval se Prcek. Byl nervózní a zdálo se mu, že ten chlap brejl na ty fajfky nějak moc dlouho.

„Pomalů, pane, ještě se podívám na tu druhou,“ řekl Hignis, vrátil dýmku do etuje a opatrně vyndal její sestřičku. Prcek měl cukání popadnout etuji a zdrhnout, ale nakonec se ovládl. Klid, co může chlap vědět? Ví prd a podle toho jeho mumlání sem možná fakticky narazil na zlatý důl...

„Myslím, že se dohodneme, pane,“ řekl Hignis. „Kolik za ně chcete?“

„Tisíc?“ řekl Prcek nejspíš.

„Víte, pane, mohl bych vás okrást, ale nechci,“ řekl Hignis po krátké odmlce. „Dám vám dvacet tisíc. Za každou...“

Prckovi se rozbušilo srdce. Čtyřicet kolíků za dvě blbý starý, vocumlaný, smradlavý fajfky! Čekal, že na něj chlap vybalí tak pětikilo a bude rád, že je rád!

„Dobře, tak jo, beru,“ zadrmlol, aby si to chlap ještě nerozmyslel.

„Jsem rád, že jsme se tak rychle dohodli. Ale je tu malej problém,“ pokračoval Hignis. Těsně před tím než jste přišel, jsem poslal svého zaměstnance s tržbou do banky. Takže momentálně u sebe nemám žádnou hotovost,“ lhal Hignis jako když tiskne, ale v zájmu dobré věci.

Prcek svařtil obočí. Hignisovi bylo jasné, že se právě láme chleba.

„No a jak to teda uděláme?“

„Jednoduše, pane. Zítra ráno si vyzvednu ten obnos z banky, v deset otvírám, v deset deset jsou peníze vaše.“

„To tady mám jako ty fajfky nechat?“ zachmuřil se Prcek.

„Pokud mi nedůvěřujete, můžete si je odnést...“

Prckova svařštělá tvář odrážela jeho vnitřní boj. Čtyřicet kolíků je čtyřicet kolíků, ale co když na mě ten šulín chystá nějakou podraz? Ráno si to přihasim a von nebude vo ničem vědět. Jaký fajfky, pane? V životě sem vás neviděl, pane. Leda tak kulový eskymo!

„Dobry, tak zejtra po desátý. Ale ty fajfky si radši vezmu. Nic ve zlým šefe...“

Prcek vypadl, Hignis se nadechl, vydechl a sáhl po vyhaslé dýmce. Tak tohle tak úplně nevyšlo. Bleskurychle zhodnotil celou situaci a vyhodnotil zbylé možnosti, z nichž dvě po kratším přemítání zavrh. Ta poslední sice taky nebyla nic moc, ale byla v dané situaci jediná, která skýtala slušnou šanci na úspěch.

 Pro poručíka Branda nezačal ani příští den obzvlášť šťastně. Hned ráno se polil čajem, pak nenastartoval auto a v kanceláři na něho čekal šéf, který žádal výsledky. Co mu asi tak mohl říct? Starožitníci a vetešníci stále zdvořile kroutili hlavami, vytipované a prověřené firmy se pyšnily stoprocentním alibi, informátoři mlčeli. Ale ještě tu byla Bezdřevého přítelkyně Plhoňová, která se stala předmětem opětovného Brandova zájmu poté, co jeho tým zjistil, že zesnulý labužník po sobě zanechal poslední vůli, v níž jistou část svého majetku odkázal své přítelkyni. Jenže následující telefonát přehodil směr pátrání úplně na jinou kolej.

Brand naslouchal překotnému toku slov, který se na něj valil ze sluchátka a po dvou třech upřesňujících dotazech zhruba pochopil, oč jde. Jen mu vrtalo hlavou, proč se ho ten chlap ptal, jestli kouří fajfku...

 Bylo deset minut před desátou a Karel Hignis cítil, že se ho začíná zmocňovat silná nervozita. Aby ji zahnal, potřetí přerovnal dýmký ve stojáncích a vyleštil pult. Poručík Brand nervózní nebyl, jen mu trochu překážela vypůjčená dýmka, kterou svíral v zubech, a v pestrobarevné kravatě plné maličkých dýmek se cítil poněkud nespůj. I když musel připustit, že ten převlek za zaměstnance nebyl od Hignise špatný nápad.

V devět padesát pět odemkl Hignis dveře své prodejny a minutu postál na prahu. Po chodníku kráčelo dost lidí, ale žádný z nich nebyl hubený střízlík s usmolenou igelitkou v ruce. Uderem desáté vstoupili do prodejny v těsném závěsu tři muži. Dva zakoupili tabák a odešli, třetí se chvíli motal kolem dýmkových stojanů, nic nekoupil a taky odešel. Mezi desátou a jedenáctou obsloužil Hignis za více méně pasivní asistence poručíka Branda devět zákazníků, ale nikdo z nich na Prcka nevypadal.

„Asi to nevyšlo,“ konstatoval v půl dvanácté Hignis a rezignovaně pokrčil rameny. „Je mi líto.“

„Zatím se nic neděje,“ řekl Brand. Tyhle

typci si potrpějí na čistý vzduch. Někdy obhlížejí terén klidně tři hodiny.“

Čekali čtyři hodiny, ale Prcek nepřišel. Hignis se s Brandem rozdělil o šunkovou bagetu a nalil mu dobrou vodu. „Za hodinu mě vystřídá kolega,“ informoval ho Brand po další půlhodině. „Teď to uděláme jinak. Nechám ho sedět v autě před vašim krámem, a kdyby ten chlap přišel, prostě se objevte u výlohy a on už si poradí.“ Ale ani policista nudící se v autě zaparkovaném před Hignisovým obchodem neměl důvod k zásahu. Prcek se prostě neobjevil a nikdo se tomu ani moc nedivil.

„Dostal vítr, tak se radši zdejchl,“ usoudil polda, který vystřídala Branda.

„Tak co teď?“ zeptal se Hignis, jemuž zcela výjimečně došly nápady.

„Až zavřete, odvezu vás k nám a vy se podíváte na pár fotek. Třeba budeme mít štěstí.“

 Štěstí je potkalo ve chvíli, kdy už ani nedoufali. Hignise pály oči a Brand začal pociťovat první příznaky otravy kofeinem. Hodiny na zdi ukazovaly pět minut po dvaadvacáté hodině.

„Hele, to je on!“ vyhrkl Hignis a píchl do počítačového displeje.

„Víte to určitě?“ zeptal se Brand.

„Naprostě. Takhle zmačkanej ksicht má málokdo.“

Brand se naklonil k obrazovce. „Bohumil Ujčík zvaný Prcek. Před deseti lety seděl za vykrádání aut, takže se nám hoch rekvifikoval, a proto nám vyklouzl.“

No tak se pojedeme mrknout, co ho dneska tak zdrželo...“

 Prcek často projevoval více či méně neskutečná přání. Většina z nich se mu nikdy nevyplnila a do této kategorie patřilo i to přání, které si v posledních dvou hodinách snad stokrát zopakoval, totiž aby se nikdy nenarodil.

„Tak co ty, hajzle,“ syčel mu Hrabě do omláceného ucha. „Cos tam kromě těch vobrazů ještě votočil?“

„Nic jinýho, šéfe, fakt ne!“ ječel Prcek v naději, že to přeče jen nějak ustojí.

Hrabě ustoupil a na jeho místo se postavil Lobo. Jedna facka vychýlila Prcka z rovnováhy, druhá výkyv vyrovnala. Prcek se na židli kymácel sem a tam jako opilý námořník.

„Nelží, ty prevíte, nebo to začne bejt fakticky drsný!“ zařval Hrabě.

„Jen ty blbý vobrazy sem votočil,“ ječel Prcek a olizoval si krev ze rtů.

„Neser mě! Já vím, že zmizelo ještě něco, mám svý informace!“

Jak na to ten pazdrát mohl přijít? vrvalo Prckovi nabouranou hlavou. Ví, že sem tam něco lohnul, ale neví co, vohnout jeden. A když mu to neřeknu, bude vědět kulový dál. Za čtyřicet kolíků mi ta malá držková teda stojí.

„Nic nemám,“ řekl a přivřel oči, protože další facka byla na cestě. Ale tentokrát nedopadla. Místo ní Prcek uslyšel tiché kovové cvaknutí, které si nemohl s ničím jiným splést. Pootevřel oči na škvíru a uviděl stříhací a ostrou čepel vystřelovacího nože. Ne, tak tohle ne!

„Dej to pryč, Lobo! Já fakt nekecám,“ zajčel.

Ostří se přiblížilo k jeho nosu. Prcek

věděl, že stačí Hrabětovo slovo a ten magor mu ho s radostí ušmíkne.

„Hrabě, prosím tě...“

„Nepros a vyklop to, Prcku. Máš to fakt úplně marný, já prostě vím, žeš tam čornul ještě něco. Chápeš, co ti říkám, ty vole? Já si to nemyslím, já to vim!“

Prcek zavrtěl hlavou a vzápětí mu ji znehybněla Lobo va tlapa. Potom ucítil, jak mu ostří nože prořízlo jemnou kůži pod okem. Bolelo to jako čert.

„NE!“ zajčel Prcek. Chtěl se Lobovi vytrhnout, ale bylo to, jako by se chtěl vytrhnout pevně utaženému svěráku.

Uřízní mu ten frňák, Lobo!“ rozkázal Hrabě.

Čepel nože mu zavadila o špičku nosu. Prcek pevně stiskl oči a začal brečet. Slzy se mu na tvářích mísily s krví a jeho zmačkaný obličej vysloužilého žokeje vypadal jak nějaká hodně ulitlá karnevalová maska.

„Tak jo!“ zařval. „Fajfky! Dvě pitomý starý fajfky sem vzal!“

Nůž se vzdálil a stisk kolem hlavy povolil.

„No tak vidíš, že to šlo,“ usmál se na něho Hrabě. A kde sou ty fajfky teď?“

Prcek rezignovaně kývl hlavou ke skříni. Hrabě pokynul, Lobo skříň otevřel, pohrabal se v ní, vytáhl igelitku a vysypal její obsah na stůl.

„Tak pán si chtěl udělat vlastní kšeftík, jo?“ usmál se Hrabě jako žralok.

Ty vole, pomyslel si Prcek. Kdybys věděl, že sem ho už udělal, tak by ses podělal. Akorát že ste mi ho zkazili, vy dva pazdráti!

„Dám ti jednu radu, hochu,“ pokračoval Hrabě. „Až zase někde uděláš nějakou malou domů, nevytahuj se s tím před každou dorotou. U ty si tak akorát udělej alibi a dost. Kdo moc kecá, prohrává. Ale nevybral sis špatně, tohle sou docela pěkný kousky a pár tisíc hoděj.“ Hrabě zavřel etuži a schoval ji do kapsy. Pak se znovu usmál a Prckovi přejel mráz po zádech. „Tvůj problém, Prcku, je v tom, že další žádná malá domů už nebude,“ řekl Hrabě. „Seš nespolehlivej a seš podrazák. Příště bys nás mohl hodit do průseru i s kupcem, a to by bylo hodně zlé. Takže končíš, Prcku. Je mi líto, ale můžeš si za to sám. Lobo...“

Tentokrát Prcek prosit zapomněl. Když Lobo znovu vytáhl nůž, vytrhl se mu, skrčil se, proběhl mu mezi nohama a pádil do předstě. Když sahal po klíce, ozvalo se zajčení

zvonku a po něm údery na dveře. Policie, otevřete!“

Ještě nikdy tohle slovo Prcek neslyšel tak rád. Otevřel dveře a padl do náruče dvěma poldům z Brandova týmu. Celé to připomínalo medvědí tanec, ale nikdo se nesmál. Hrabě úlek zmrazil na místě, takže stačilo nasadit mu náramky. Lobo se chvilku oháněl nožem, ale nakonec podlehl přesile a nechal se rovněž spoutat. Jediný, kdo se v této situaci radoval, byl Prcek, který policistům děkoval za svou záchranu, ačkoliv brzy pochopil, že to byla záchrana relativní.

Byla to vlastně klasika. Mikuláš Hrabák alias Hrabě, před svým zatčením úspěšný překupník starozitností kradených na zakázku, dostal své pověsti tvrdáka a zapíral a mlžil do poslední chvíle. Na rozdíl od Bohumila Ujčíka alias Prcka, který se v doznívajícím šoku, kombinovaném se záchvatem vděčnosti přiznal, nejen k loupeži pěti obrazů a dvou dýmek i k osudnému zabítí labužníka Bezdřevého, ale také zevrubně popsal Hrabětovy další aktivity. I když věděl, že si půjde tentokrát sednout na dlouho, pomsta byla sladká. Třetí aktér klasičtějšího šme, Vilém Kaše, zbaven mozkového trustu v osobě Mikuláše Hrabáka, nejdřív zarytě mlčel, ale pak řekl i to, co říct nechtěl a dostal tak své přezdívice Lobo, odvozené od jisté operace lebky zvané lobotomie, po níž člověku klesne průměrná inteligence na minus třicet. Tu přezdívkou mu vymyslel Hrabě a Lobo na ni byl hrdý.

Pět malých pláten s loveckými a kuřáckými zatišími holandských mistrů našli v Hrabákově bytě, který připomínal sklad obchodu se starozitnostmi těsně po úspěšném výkupu. Všechny byly pochopitelně kradené a všechny čekaly na transport k dalším překupníkům vyšší kategorie.

Poručík Brand mohl případ uzavřít, což také udělal, a pak udělal ještě něco. Na mobilu vyťukal číslo a když se mu ozval permanentně dychtivý hlas pana Karla Hignise, zdvořile mu poděkoval za pomoc při pátrání. „Vážně nechcete zkusit kouřit dýmku?“ zeptal se obchodník. Docela vám sekne. A dal bych vám slevu.“

„Ještě si to rozmyslím,“ řekl Brand.

Ilustrace Kristina POKORNÁ

Petr Herout

Záhada

Prokopského údolí

Na jinonickém hřbitově probíhal toho dne pohřeb místního holíče. Smuteční tóny provázely rakev vynášenou z kostelíka svatého Vavřince. Jen málo lidí, kteří se přišli rozloučit s nebožtíkem, zahlédlo, jak kolem nízké hřbitovní zdi prochází dvojice třináctiletých děvčat. Byli to poslední svědkové, kteří viděli Janu a Jarmilu naživu... Kromě vraha.

Psal se pondělí 8. července 1968. Léto bylo horké počasím, ale taky politikou. Neshody mezi Československem a ostatními zeměmi Varšavské smlouvy nabývaly na zlověstných obrátkách. Jenomže pokud jste rodič třináctileté, jinak svědomité a poslušné dcery, která se navzdory přibývajícím večerům nevrací z koupaliště, vykašlete se zvysoka na politiku a začnete se po holce shánět! A jelikož se ztratila děvčata dvě, paralelní pátrání se brzy slilo v jedno. Matky pohřešovaných Jany a Jarmily nejprve obešly místní omladinu. Výsledek byl znepokojivý – nikdo z kamarádů dnes odpoledne v Prokopském údolí na koupališti ani jednu z dívek neviděl!

Pracovníci místní Veřejné bezpečnosti se zachovali profesionálně, možná až příliš profesionálně: Odmítli – prozatím – vyhlásit pátrací akci jenom proto, že si dvě pubertáčky v horkém prázdninovém dni protáhly večerku. Zkušenosti policistům napovídaly, že většina podobných „zmizení“ končí pokorným návratem s výmluvami, slíčkami nebo prosíkem, občas i nějakou tou úhonou na panenském pelu. To přece každý ví, že teplé noci kladou dívčí pocitovosti všelijaké nástrahy. Jenomže tohle byl – dvojnásob bohužel – jiný případ!

Po desáté hodině večerní, už za hluboké tmy, začala pátrací akce místních občanů. Hledání se logicky zaměřilo na jedinou cestu,

kteřá ke koupališti vedla: Tedy kolem hřbitova, pak zvolna dolů mezi poli a loukami, až k rychlému srázu u lesíku V Punčoše, s vyšlapanou strmou cestičkou do skalnatého Prokopského údolí... Dlouho bezvýsledné pátrání skončilo tragicky – v malé rokli pod pěšinou kolem lesa objevil dívky Janin otec. Mrtvé a zastřelené celkem šesti projektily.

Příčina smrti byla totožná, tj. zakrvácení dutiny hrudní po zásahu životně důležitých orgánů, stejně jako průstřel mozku. Prvními projektily, vystřelenými podle všeho z pistole ČZ-vzor 50, ráže 7,65 mm, zasáhl pachatel dívky ze střední vzdálenosti, v okamžiku kdy stál nedaleko polní stezky. Každá z obětí pak dostala

zblízka ještě jednu ránu do hlavy. Po činu pachatel odtáhl těla k lesnímu svahu, vroubenému hustým akátovým porostem, a zde je na příhodném místě terénu svalil dolů ve snaze

oddálit nález mrtvých dívek, a tím i vyšetřování vraždy...

Do policejního hledáčku se už 9. července 1968, tedy den po vraždě, dostala osoba teprve devatenáctiletého Františka. Před časem vyprovokoval hádku s manželským párem, který si udělal do Prokopského údolí výlet, dokonce jim vyhrožoval vzduchovou pistolí. Navíc před časem prý sháněl pistoli skutečnou! Domovní prohlídka skončila bezvýsledně. A co mladíkovo alibi na kritickou dobu? „Byl jsem na návštěvě u kamaráda!“ Ten Frantovu výpověď potvrdil. K předloženým civilním snímkům Jany a Jarmily mladík řekl: „Neznám je. Vůbec je neznám, a to ani podle vidění ani podle jména.“

V tu chvíli už František podruhé lhal, aniž by ho kriminalisté dokázali skřípnout! Poprvé nemluvil pravdu s hodinou příchodu ke kamarádovi, podruhé v souvislosti s totožností dívek. Musel je minimálně znát z místního koupaliště. O víkendu, který předcházela vraždě, ležel na dece jen nedaleko skupinky, k níž patřila i Jana a Jarmila. Koho jiného si asi tak lelkuující mladý mužský může všimnout, když ne holec v plavkách? „Můj parťák Gusta Tůma měl úžasný čuch na lidi. Tenkrát mi ale řekl, že k tomuhle mordu mu František Z. jako možný pachatel nepasuje,“ konstatoval po letech smutně major Jaroslav Zahrádka, legenda české kriminalistiky.

Rozvířené veřejné mínění se nakonec ustálilo na předpokladu, který přežil plný tucet let. Dívky měl mít na svědomí nejspíš nějaký nadřazený ruský voják, který utekl z nedávného mezinárodního cvičení Šumava... 8. listopadu 1968 přerušil vyšetřovatel stíhání neznámého pachatele. Z dvojnásobné vraždy v Prokopském údolí se stal takzvaný pomník.

Pomník jednou pro vždy? Zdálo se, že ano. Uběhlo šest let. Pak ale došlo k události, která z hlediska vyřešení rébusu smrti dvou dívek znamenala důležitý obrat. Neznámý – a dodnes oficiálně nevypátráný – ozbrojený lupič přepadl 8. března 1974 v podvečer poštu v Praze na Těšnově. Odnesl si přes čtyřicet tisíc korun (tehdy nadmíru slušné peníze!) a unikl navzdory pronásledování příslušníky Veřejné bezpečnosti, z nichž jednoho, strážmistra Jiřího Velíška, smrtelně poranil.

Vražda policisty je zločin, který se neodpouští za žádného režimu. Bezpečnostní aparát rozjel vyšetřování na plné obrátky. Všichni muži, kteří měli v evidenci „škraloup“, že v minulosti použili k trestnému činu střelnou zbraň, nebo ji měli nelegálně v držení,

museli k výslechu. Lupiči, pytláci i sběratelé armádních trofejí defilovali po služebnách na obvodní i městské úrovni. Mezi vyslychanými se 15. března 1974 objevil i František Z. V podstatě se jednalo o rutinní zákrok.

Jenomže... Zapracovalo snad léta potlačované špatné svědomí? Nebo se chtěl Franta předvést v hérostratovském, přesněji řečeno sebezničujícím duchu? „O Těšnově nic nevím. Zato vím něco o té střelbě v roce 1968 v Prokopském údolí...“ Vzápětí se užaslému kriminalistovi doznal, že Janu a Jarmilu zastřelil on! Senzační zpráva se okamžitě roznesla ve služebních kruzích. Kolem Františka se začalo rojit nemálo funkcionářů, kteří toužili strhnout slávu s objasněním obecně známého pomníku na sebe.

Příští den začala rekonstrukce. Pověřeny vyšetřovatel měl od začátku pech. Jednak se na místě činu stále motalo příliš mnoho papalášů, za druhé brzy došlo k patové situaci: F. Z. vypovídal, že na přicházející dívky střílel čelem k Prokopskému údolí... Blbost!, okřikl ho kriminalisté. Prý ať Franta nevykládá pitomosti, je přece jasně dokázáno, že střely šly v opačném směru, tedy že vrah musel mít Prokopské údolí za zády. Zmýlená nebyla na straně obviněného. Ale mladíkovi v poutech se ten nečekaný rozpor hodil. Měl celou noc na to, aby si uvědomil, s čím si zahrává, co mu za jeho doznání k dvojnásobné vraždě hrozí. Teď dostal báječnou možnost zařadit zpátečku: „Že říkám blbosti? Nojo, je to tak... Vždyť já jsem si to doznání vymyslel! Já jsem nikoho nezastřelil!“

Fiasko. Celá suita, včetně prokurátora, sbalila fidlátka a odjela z Prokopského údolí s nepořízenou. Nastal čas dalšího výslechu v kanceláři, ale ten už měl krátký, jednoznačný průběh. Z. si všechno v duchu ujasnil a trval na svém: „Odvolávám svoje doznání. Vraždy jsem se nedopustil a nemám co k případu říci,“ stojí v protokolu z 16. března 1974. Franta vyklouzl z policejní smyčky i podruhé! A není bez zajímavosti, že ještě v roce 1974 se z něj stal člen Pomocné stráže Veřejné bezpečnosti. Za dobrou službu si vysloužil celkem čtyři diplomy. A taky dostal vytoužený zbrojní průkaz, na který si v roce 1977 legálně koupil pistoli.

Kauza ztroskotala. Zatímco se papaláši mohli věnovat dalším politickým úkolům, řadovým detektivům nedopřálo fiasko v případě Prokopského údolí klidu. „Ti chlapi už před sebou pár vrahů viděli. Znali otrlé kriminálníky, zapírající i pod evidentní tíhou důkazů. Stejně jako znali chudáky, které semlel život, vlastní zločin a v neposlední řadě výčitky svědomí,“ konstatuje rezolutně Jiří Markovič, další z bývalých vyšetřovatelských hvězd.

„Původně doznávající se F. Z. vypovídal až příliš spontánně – to nebyly poskládané vyčteninky z novin, ale jeho vlastní prožitek! Navíc jsme měli operativní cestou zjištěno, že v uplynulých letech se F. Z. světil hrstce blízkých lidí, že má s dvojnásobnou vraždou leccos společného.“ 12. listopadu 1980 proto kriminálka znovu Františka zadržela. „Uvědomoval jsem si, kolik operativců a vyšetřovatelů se už přede mnou na podezřelém vystřídalo. Stejně tak jsem si uvědomoval, že zpackaná rekonstrukce v roce 1974 umožňující zpátečku s doznáním znamenaly pro Z. obrovskou školu,“ krčí rameny Markovič.

„Byl jsem s operativci domluven, že nebudou dávat zadrženému cestou k nám žádné otázky. Že všechno necháme až na samotný výslech. Chtěli jsme ho povážit ve vlastní štávě. Sám jsem byl překvapený, jak to vyšlo. F. Z. začal na moje otázky zešířka... Ale pak najednou praskl! Nechal kličekování a spontánně začal vypovídat přímo k věci! Myslím, že byl v tu chvíli skoro rád, že o tom může mluvit. Pochopil jsem, že tlak vzpomínek musel být pro jeho psychiku v uplynulých dvanácti letech velmi silný.“

Osudného 8. července 1968 zatoužil František vyzkoušet nelegálně získanou pistoli, kterou pár dní předtím koupil. Sotva přišel z práce, pomazlil se se psem, vzal zbraň a vyrazil do Prokopského údolí. Už se nemohl dočkat! Poblíž naučné stezky kolem lesíku Punčocha si vybral „vhodné“ místo ke střelbě, což znamenalo turistickou značku na kmeni borovice. Vzdálenost střelce a cíle byla zhruba do patnácti metrů. Jenomže Franta si neuvědomil, že míří ve směru pěší cesty – a co především – jak je zdejší terén ve své členitosti vlnitý. Prakticky ve stejném okamžiku, kdy měl prst na spoušti, objevila se nad akátovým keřem ve směru střelby nečekaně lidská hlava.

Jsou chvíle, které rozhodují prakticky o všem. Jsou okamžiky mezi pohodou prázdninového koupání, nebo prostřeleným mozem. Bohužel, ukazováček střelcovy levé ruky už byl v pohybu... Dívka Jana vstoupila do dráhy letícímu projektilu.

„Už během výstřelu jsem poznal, kdo dívka je. A taky jsem viděl, jak se jí na hlavě, na pravém spánku, udělal červený flek. Z obavy, že by mě Jana mohla prozradit, jsem vystřelil znovu, což bylo asi ve vzdálenosti deseti metrů. Střela ji zasáhla, když zhrouteně klesala k zemi. Rychle jsem k ní šel. Ale najednou se přede mnou objevila ještě jedna holka! Jarmila! Oba jsme strnuli a koukali na sebe... Překvapení bylo vzájemné, z jejího šokovaného obličejce jsem pochopil, že i ona mě poznala. Ze pokud nevystřelím, tak uteče a udá mě. Tak jsem zamířil i na ni. Žádné dlouhé přemýšlení to nebylo, myslím, že vše se odehrálo v průběhu pár vteřin. Prakticky jsem jednal spontánně. Zasáhl jsem ji někam do prsou. Ještě za chůze jsem na Jarmilu znovu vystřelil. Když jsem stál nad nimi, vypálil jsem ještě dvakrát, na každou jednu ránu. Už se vůbec nehýbaly, měl jsem v úmyslu ukončit jejich eventuální trápení. A taky jsem chtěl mít jistotu, že opravdu zemřely.“

František Z. spáchal zločin ve věku blízkém kategorii mladistvý. Trest smrti mu proto nehrozil, konečný verdikt soudu zněl na 25 let odnětí svobody... Když byl po listopadu 1989 povolen přístup do vězení kněžím, přijal František pod vlivem jednoho z nich – konkrétně československého husitského faráře – křest. Jak uvedl tisk,

farářka stejné církve, k níž F. Z. spadal svým občanským bydlištěm, měla možnost poznat vězně během poněkud kuriózní vycházky: „Pan F. Z. dostal za dobré chování krátkodobé přerušování trestu. Musím říci, že když mě pozval na výlet do Prokopského údolí, nedokázala jsem se ubránit nejrůznějším myšlenkám.“

Podmínečné propuštění Františka Z. nese datum 7. září 2000. Odseděl si tedy – bez dvou měsíců – dvacet let. Jinými počty řečeno, soud mu prominul rovných 1527 dní výkonu trestu. Co by na to řekly Jarmila s Janou? Dvě mladé holky, které měly všechno před sebou? To už se od nich nikdy nedozvíme. Staly se součástí české kriminální historie, a to je – stejně jako předčasný hrob – jen prachbídná výsada.

Viktorín ŠULC
Rephoto archiv autora

RUSKÁ KRIMINÁLNÍ SLUŽBA

INTERVIEW ZÁSTUPCE NÁČELNÍKA KRIMINÁLNÍ POLICIE MV RUSKA GENPOR. ISKANDARA GALIMOVA NOVINÁM „GAZETA“

V úvodu se konstatuje, že ačkoli počet odhalených trestných činů celkově roste, dostali pracovníci Kriminální policie v Rusku za úkol toto číslo ještě dál zvyšovat. Přitom ale kriminalisté musejí bojovat s množstvím překážek; o nich, ale také o plánech, které mají na zvýšení efektivity své práce, se vyjádřil v rozhovoru pan Galimov.

V posledních letech došlo k několika vraždám, které měly velký společenský a ovšem medializovaný ohlas. Které z nich se podařilo objasnit?

Uvedu několik příkladů. Především se podařilo zadržet všechny zadavatele, organizátory, prostředníky i vykonavatele vraždy prvního náměstka předsedy Centrální banky Ruska Andreje Kozlova. Jejich kauzu již řeší soud. Také se posunulo vyšetřování vraždy novinářky Politkovské. Vyřešeno je loupežné přepadení Spořitelny v Čitě, kdy bylo uloupeno 38 milionů rublů a zavražděn člen ochranky. *(Další uváděné případy v ČR nejsou tak známy, proto je vynechávám. Pozn. překladatele).* Chci podtrhnout, že pečlivá, mravenčí práce vyšetřovatelů trvá někdy léta, vyslychaní jsou tisíce lidí, popsány stovky stran vyšetřovacích verzí. V r. 2007 se podařilo objasnit 758 vražd, k nimž došlo již v minulých letech. Procentuálně vyjádřeno je úroveň objasněnosti vražd více než 85%.

Jedno z hlavních zadání MV je zvýšení úrovně objasněnosti TČ. Jak toho hodláte dosáhnout?

Opatření ke splnění tohoto úkolu se přijímala již v průběhu celého minulého roku. Poprvé za posledních 5 let se objasněnost zvýšila o 15 %. Bylo objasněno 19 tisíc vražd, více než 127 tisíc krádeží a loupeží, více než 6 tisíc znásilnění a více než 30 tisíc odcizení aut. Takže jsme ke splnění úkolu nakročili dobře. Bohužel, při stejných pracovních podmínkách (srovnáváme odbornost policistů, vybavenost operativní technikou, dopravními prostředky ap.) je úroveň objasněnosti závažných a středně závažných TČ na regionální úrovni dost nízká. Ve zlepšování výsledků jejich práce vidím například také naši rezervu.

Výsledná objasněnost záleží i na schopnosti vedení všech úrovní MV zmobilizovat ke splnění zadání veškeré dostupné prostředky. Na úroveň objasněnosti TČ má vliv i to, jakým způsobem probíhá v místních podmínkách boj s organizovaným zločinem a také na spolupráci mezi vyšetřovateli a operativní složkou. Ale to už je zase jiné téma.

Dále se pan Galimov vyjadřoval k vraždám občanů středoasijských republik z poslední doby. Podle jeho názoru se komplikuje situace v Moskvě, kde dochází k napadením Kirgizů, Tádžiků a Uzbeků a typické pro tyto případy je, že útočníky jsou skupiny mladých lidí, které připadají své oběti na ulici za použití chladných zbraní. Od začátku roku byly rozprášeny v hlavním městě již 4 takové skupiny. Situaci se věnují nejen kriminalisté, ale i další policejní složky.

MV v současné době zavádí nové informační systémy. Jak se ve spojitosti s tím změnila činnost operativy?

Hlavní novinkou je zavádění jednotného informačně-telekomunikačního systému do všech součástí MV. Na jeho vytváření začalo vedení MV pracovat již před třemi lety a cílem je vytvoření rozsáhlé databáze jak pro Rusko jako celek, tak pro jednotlivé

subjekty federace. Současně s tím probíhá vybavování potřebnou speciální technikou i na nižších stupních součástí MV. Využití systému umožní všem zainteresovaným složkám v co nejkratší možné době získat požadovanou informaci, což následně urychlí objasňování TČ vzápětí po jeho spáchání; a hlavně – po vznesení jediného dotazu obdrží jeho zadavatel informaci hned z několika databází. Právě v těchto dnech zprovozňujeme automatizovaný daktyloskopický informační systém „Papiilon“, který umožňuje práci se stopami, které zůstaly na místě činu. V současné době je v databázi uloženo 71 milionů daktyloskopických karet osob, ale také stop, které byly získány na místě dosud neobjasněných TČ. Za pomoci této databáze jen v minulém roce došlo k odhalení více než 152 tisíc osob s falešnými doklady, proběhla úspěšná identifikace téměř 11 tisíc nezotožněných mrtvých těl. Využití „Papiilonu“ vedlo i k odhalení více než 1 tisíce vražd, více než 2 tisíc ozbrojených loupeží a krádeží.

V r. 2008 očekáváme zvýšení přínosu automatizovaných laboratoří, provádějících analýzu DNA, které vznikají nejen v centru. Expertizy mikročastic biologického původu, získaných na místě činu, jako jsou vlasy, sliny, krev ap., pomohou ustanovit totožnost konkrétní osoby jako původce zmíněných stop. Kromě toho úspěšně fungují již v 62 krajích i laboratoře, jejichž náplní práce je identifikace podle hlasu. Jejich pomoc při odhalování řady TČ, mezi nimi i teroristického charakteru, je velmi důležitá. Fonoskopické expertizy vedly jen v loňském roce k identifikaci více než 400 osob, které se staly účastníky trestné činnosti.

Kriminální policie – to je velmi významná služba Policie ve struktuře MV. Vaši pracovníci se aktivně účastní objasňování více než 70 % TČ. Jak vlastně vypadá takový současný detektiv?

Pokud bychom se dostali až na úroveň místní, viděli bychom, že pracovníci kriminálky objasňují až 90 % TČ. Jejich pracovní nasazení, ale i zátěž jsou obrovské. Pracují 12–15 hodin denně, není výjimkou, že bez volných dnů, s nočními akcemi, často riskují život. Ne všichni vydrží, zvláště mladí. Ale ti, kdo prošli tuto nelehkou cestu a slouží 10 i více let, už jsou povětšinou skutečnými profesionály. Dnešní detektiv je především nadšenec, dalo by se říct, že v jistém smyslu až fanaticky zaujatý svou prací, pro kterého ne peníze, ale svědomí a zodpovědnost jsou motivujícími činiteli. Je to vzdělaný odborník, ovládající všechny metody odhalování trestné činnosti, který si umí vybrat další kolegy pro týmovou spolupráci, disponuje vynikající intuicí. A samozřejmě se předpokládá fyzická připravenost.

Teď je naším úkolem udržení si nově přijatých absolventů škol MV Ruska. Kriminální služba – to je líheň těch nejlepších odborníků. Letos oslaví 90 let své existence.

**Ze Zpráv dne MV RF
Přeložila Dana SLOŽILOVÁ**

CZECH POINT

na hlavní třídě

Czech Pointy jich dnes nabízejí celkem čtyři druhy: výpis z katastru, z rejstříku trestů, z živnostenského rejstříku a z rejstříku obchodního – a jak prozradil ministr Ivan Langer na tiskovce s plzeňskými novináři, nejpozději do konce letošního roku by měla přibýt ještě pátá služba: výpis z bodového rejstříku řidičů...

Z malých začátků je lavina: Czech Pointů dnes v České republice pracuje ve velkém městech i malých obcích denně více než 1400, plus další desítky či stovky na poštách. A skoro každý týden přibývají další. Jednak na úřadech přišli na to, že spokojení občané pro ně znamenají dobré vysvědčení – a shledali také docela prozaicky, že Czech Pointy se jim vyplácejí. Zatímco na technické vybavení a školení pro personál poskytuje Ministerstvo vnitra padesátitisícovou dotaci, peníze z vybraných poplatků za výpisy obci zůstávají. A za rok prý to může být v rozpočtu docela mile poznat...

(-ěk)

Foto Václav ŠEBEK

Radnice třetího plzeňského obvodu sídlí ve starém měšťanském domě na Klatovské třídě, který jí je určitě těsný. Nicméně prostory, potřebné pro zřízení nového Czech Pointu, se navzdory tomu v budově našly – a na šikovném místě, hned naproti vratek, aby zájemci o jeho služby nemuseli bloudit a hledat a šlapat do schodů. A protože na konci května ve městě zrovna se svou „road show“ dlelo vedení ministerstva vnitra, následovalo pozvání – a bylo vyslyšeno.

Takže Czech Point na plzeňské „trojce“ přijel osobně otevřít ministr Ivan Langer, třebaže se mohl zdržet opravdu jen krátce – měl totiž zrovna pauzu mezi dopoledním sezením se starosty a odpoledním s policisty. A tak se stíhala páska, cinkaly sklenky s kapkou šampaňského a nové centrum služeb pro občany začalo fungovat – slavnostně, ale hned naplno. Nedlouho po zahájení totiž už přišli první zájemci a bez čekání se dočkali kýžených výpisů.

film

Konec (skoro) vše pokazí

Americký film Úhel pohledu má nemálo kladných vlastností a jedinou chybou: závěr, tedy zhruba tři minuty na samém konci. Jenže už latiníci tvrdili, že finis coronat opus, tedy že dílo korunuje konec. A dojem, s nímž divák z promítání odchází, se utváří po celých devadesát minut projekce, ale v těch posledních zážitkech kulminuje – a ne-li, pak je zklamání kruté.

Příběh začíná reálně: americký prezident, pochopitelně obklopen ochrankou, se na náměstí ve Španělsku prodírá davem lidí k řečnickému pultu, aby pronesl zásadní řeč o světovém spojení proti terorismu, když náhle padne výstřel a vzápětí i prezident. A rozpoutává se peklo...

Děj filmu sám nikterak nefascinuje neotřelostí – a ani to, čím se vymyká, není zcela nové, vzpomeňme třeba jen veleslavného japonského filmu Rašomón, jenž traktování příběhu z pohledu několika účastníků asi užil poprvé. Každá verze je o něco jiná, každá posouvá děj kupředu. Jen tajemství zůstává – bezmála devadesát minut, skoro až do konce... Postupné odkrývání pravdy a závěrečný šok – to je svěží podstata filmu Úhel pohledu.

Pete Travis patřil až dosud mezi zkušené tvůrce televizní, natočil několik seriálů a zatím jen jeden film pro kina. Úhel pohledu je v pořadí druhý jeho snímek komponovaný pro velké plátno – a sluší se mu přiznat nápaditost i suverénní znalost řemesla. K dispozici měl vynikající herce, mezi nimiž dominuje Dennis Quaid, ale výrazně se zaskví i Sigourney Weaverová, Forest Whitaker, Mathew Fox (ano, ten, jehož hvězda

se naplno rozhořela v seriálu Ztracení), William Hurt i ostatní. V tomhle snímku jsou malé role, nikoli však malí herci. A patří k jeho specifickým, že nelze předem úspěšně tipovat, kdo bude mít „hauptku“ a kdo štek.

Natáčelo se v Mexiku, v jižním předměstí metropole Mexico City, kde si filmaři našli opuštěný čtyřpatrový obchodák a kolem něj nechali vystavět dokonalou kopii náměstí Plaza Mayor ve španělské Salamance. Tam se mělo totiž točit původně, pak se však ukázalo, že to nepůjde. Změnit a roz-

vrátit na celé týdny život celého města, to nezaplátí ani hollywoodští filmaři. Ve velkorysých dekoracích se odehrává většina příběhu, jen pro některé epizody si jel štáb do skutečné Salamanky – aby nakonec celá stavba vylétěla do povětří. Mimochodem, vlastní scénu destrukce natáčelo patnáct dalekovež řízených kamer současně. Opakovat by se pochopitelně nedala...

Napětí graduje až po dovedně sestříhanou automobilovou honičku – a k úlevné salvě smíchu. To by se thrilleru jako řemen štát nemělo!
(-ěk)

uvidíme?

MÉNĚ SMÍCHU, VÍCE NAPĚTÍ

První půle letošního roku vyhlíží co do návštěvnosti v českých kinech takřka tragicky: diváci přestali chodit, a to nejen na americké velkofilmové, ale i na snímky české, na něž byl až dosud docela spoleh. Škarohlídi z řad distributorů už mluví o tom, že novinky půjdou do premiér v podstatně menším počtu kopií – a že některé beznadějně kousky se uvedení v běžné síti nemusí možná dočkat vůbec...

Navzdory tomu se ovšem čeští filmaři nevzdávají, řada novinek je připravena k premiéře, další se horečně natáčejí a nemálo filmů se na první klapku chystá. Přičemž za zmínku stojí větší žánrová pestrost, než bývala v našich luzích zvykem: převažovaly komedie, leč diváci časem shledali, že mnohé nejsou moc k smíchu, a vycouvali z hledišť. Co tedy můžeme očekávat?

Výpravný a roky odkládaný velkofilm Juraje Jakubiska se konečně představí na festivalu v Karlových Varech a do kin by měl přijít vzápětí. V září se napjatě očekává válečný snímek Václava Marhoulky Tobruk, válečné téma nabídně i film Marka Najbrta. Už jeho název Protektor napovídá, že děj souvisí s událostmi kolem atentátu na Heydricha. Do třetice se válka podepisuje i na ději filmu Mateje Mináče Anglická rapsodie: příběh líčí osud židovského dítěte, zachráněného díky transportu do Velké Británie. Anglické jahody jsou naopak film, který natáčí Vladimír Drha, a připomene nám atmosféru okupace z roku 1968. V předvečer sovětské srpnové okupace začíná i filmový příběh Zemský ráj to na pohled, který napsala Tereza Boučková a natočil Irena Pavlášková.

I další filmy se ale odehrávají v minulosti, pro změnu až předválečné: ve snímku Normal se navrací režisér Julius Ševčík do československého nacismu, kdy se v napínavém ději střetnou sériový vrah s obhájcem, jenž touží uspět. Milan Kňažko, Dagmar Havlová a mladý herec z Ostravy Pavel Gajdoš jsou v hlavních rolích příslibem nevšedního zážitku, který snad diváky do hledišť přiláká. Román Josefa Koptý Hlídač č. 47 znovu přepsal do scénáře zkušený Eduard Verner a natočil Filip Renč v hlavní roli s Karlem Rodenem.

A nakonec aspoň jeden pohled do záměrů televizních: Nova se po řadě úspěšných nákupů trháků zahraniční proveniencí rozhodla investovat i do původního krimi seriálu. Jmenuje se Kriminálka Anděl a má Prahu představit coby moderní metropoli, kypějící životem – včetně hodně temných stránek onoho kypění. Šéfa kriminalistického týmu ztělesní Martin Stropnický, další jeho členy hrají David Švehlík, Marek Taclík, Michal Novotný a Helena Dvořáková.

(jjv)

kniha NAŠE PROKLETÍ?

Za název by se nemusel stydět akční krvák. Čte se to skoro jako nejlepší detektivka. Přitom jde o životopisný román, v němž máme pocit, že nejspíš nic, žádný detail, dokument či argument, neuhýbá ze světa důvěryhodné literatury faktu, tedy ze skutečných událostí!

„Bitvu s časem nelze nikdy vyhrát, Edgare.“

„Mylíš se,“ odpověděl mi tiše a pevně. „Někteří z nás to pochopili. Věčnost je dostupná pro ty, co si s tím dají práci.“

Marc Dugain si dal práci a shromáždil snad všechny možné informace o životě muže, který stál – osmačtyřicet let! – v čele FBI.

Patřil k nejmocnějším osobnostem ovlivňujícím ve 20. století nejen dění ve Spojených státech amerických. Sledoval vzestup otce Kennedyho i kariéru několika jeho dětí (ve dvou případech zakončenou atentátem!). Nahlížel v padesátých letech do aféry s manželí Rosenbergovými, do skandálů bezpočtu hollywoodských herců a hereček, do souvislostí s vraždou „černého“ Martina Luthera Kinga atd.

....Veřejné mínění, ta beztvářá masa, kterou nikdo nedokáže zcela ovládat, bude mít poslední slovo. A vy jste s ním v přímém kontaktu.

Potřebuju vaši pomoc...“ říká pokoutní velkoobchodník s alkoholem (když už má vyděláno) řediteli kanceláře New York Times Arthuru Krockovi. Chce si nechat vylepsit pověst před občany, před voliči, protože hodlá obětavě sloužit vlasti!

Knihu EDGAROVO PROKLETÍ (v překladu Miluše Krejčové) – Životní příběh ředitele FBI J. Edgara Hoovera – vydalo nakladatelství MOTTO. Dynamicky vyprávěná historie světové mocnosti nese mnohá podobnosti s naší nedávnou současností, ne-li přímo s nadáre zhravým dneškem.

Zdejší mnozí novodobí „přes noc zbohatlí“ VIP hrdinové to ovšem měli (nebo dokonce stále ještě mají?) po pádu „komunismu“ daleko snadnější. Náročné spekulace mnohdy nahrazují – pro informované zúčastněné – velmi prosté, legislativou podpořené formy převádění majetku ze společného na individuální. A k tomu patříčné doprovodné pohyby na politické scéně.

Marc Dugain nabízí četbu dynamickou, zábavnou i poučnou. Jenom je vlastně nad jejím vyzněním těžké rozhodnout, o čí prokletí se v našich občanských životech – at' před časem v Americe, nebo teď tady v Evropě – jedná.

K „zasvěcenějšímu“ zamyšlení – třeba i jen tak pro ukrácení času v létě u vody – se tahle kniha může každému z nás určitě moc hodit!

/ki/

Shoda náhod ve tmě tmoucí

Houf šestnácti většinou drobnějších, v průměru pětadvacetiletých žen – cizinek – se vracel z návštěvy přátel ve Zdicích pěšky, nějakých šest kilometrů do místa bydliště a pracoviště v obci Žebrák. Spořádaný útvar kráčel – spokojeně a bezstarostně – po levé straně (!) staré silnice od Prahy na Plzeň (je víceméně souběžná s dálničním tahem, přesto dosti frekventovaná). A najednou, nad osadou Bavoryně, vletěl mezi pochodující ženy oslnivý obří náboj...

Něštěstí se stalo krátce po sedmnácté hodině všedního dne vloni v listopadovém čase. Došlo k němu na relativně rovinném úseku, v místech, kde je obyčejně celkem daleko vidět.

V to úterý byla však abnormální tma, což potvrdila i následná zpráva z hydrometeorologického ústavu. U žen převažovalo tmavší až úplně černé oblečení, které podle expertů rovněž snižovalo schopnost řidiče správně zareagovat. Navíc mělo jet těsně před nehodou v protisměru motorové vozidlo, jehož reflektory přidaly další nepříznivou okolnost do celkové shody náhod. Ale především muž za volantem nebyl zcela v pořádku.

Následek střetu s chodci byl hrůzostrašný.

Ze sestavy pohybujících se lidských kuželek zasáhl automobil značky Fiat Uno kromě úplně prvních žen jedenáct osob. Rozmetal je po vozovce, do příkopu i za něj.

Dispečink tísňového volání zvedl na pomoc téměř vše, co měl po ruce z Integrovaného záchranného systému – vrtulníky z Prahy i Plzně, sanitky z širšího okolí, policisty, hasiče. Situace na místě zásahu byla krajně nepřehledná. Okamžitě se musela klasifikovat zranění (bylo jich jedenáct, z toho osm těžkých!), rozhodovalo se o pořadí transportů podle závažnosti jednotlivých úrazů (šlo o tříštivé zlomeniny nohou, o frakturu lebky spolu s přeražením bederní páteře s vpáčením úlomků do páteřního kanálu, otevřené zlomeniny bércových kostí, mnohočetná vnitřní poranění, těžké otřesy mozku...). Prvotní signály o následcích automobilem rozstřelené formace osob vypadaly děsivě. Incident se v závěru naštěstí obešel bez „křížků u silnice“, leč memo-to/varování případu jej opravňuje k zařazení do pravidelné „výstražné“ rubriky.

Dvě mladé ženy z prostoru apokalyptické události v šoku uprchly, v první chvíli si nedovedly rozumně vysvětlit, co se vlastně stalo. Byly vyděšené, roztržité...

Policisté museli bezprostředně zařídit velké odklony

dopravy. A zajišťovali zároveň posádku (tři lidé – dva spolujezdci též zranění) zkázu rozsévajícího auta.

Sedmadvacetiletý řidič – jak potvrdily odběry krve a moči – řídil pod vlivem omamných a psychotropních látek!

Následovalo klasické vyšetřování, tentokrát místy problematictější. Postižené dívky zčásti nemohly hned vypovídat, většinou se vyjadřovaly k průběhu události s pomocí tlumočnicka. Velitel záchranné akce a jeho tým byli naštěstí skvělí – pořízená dokumentace, kamerový záznam, doplňující vyjádření znalců atd., to vše vedlo k uzavření trestného činu obecného ohrožení a k opakovanému (po odvolání obžalovaného) soudnímu verdiktu:

Řidič „nebezpečné pojiždě zbraně“ byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, k zákazu řízení motorových vozidel po dobu pěti let a k úhradě vzniklých škod (zejména zdravotním pojišťovnám) v hodnotě přes tři miliony korun!

Mladému viníkovi na jedné straně polehčilo jisté pochybení postižených žen (šly jako útvar po nesprávném okraji vozovky), na druhé straně mu neoddiskutovatelně přitížila konzumace drog a podobně i předchozí delikt v dopravě spolu s nepřilíh chvályhodnou pověstí v místě trvalého pobytu...

P. S. „V poslední době narůstá užívání psychotropních a omamných látek při řízení motorových vozidel. Řidiči podceňují své schopnosti a v mnoha případech nedomyšlejší následky vlastního jednání při řízení dopravních prostředků,“ konstatuje s povzdechem kriminalista mjr. Václav Filip, v čase nehody velitel berounské Služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR.

/ki/

Foto archiv P ČR

	bača	moderní účes	janinský vládce	nepravdy	iniciály autora Rusalky	ukazovací zájmeno	směnečná ručitelka		nicka	ženské jméno	podpis anonyma	listnaté stromy	nejstarší latinský překlad bible	střídat
msta								brazilská mince grafit						
První tajenka														
Slované					lákavá	vozidla moravská řeka					řecký bůh stád staré duté míry			
chlapecké jméno				ruský veletok Druhá tajenka						škůdci šatníků najedená				
kód státu Kentucky			nádrž na ryby zdvih v bridži					žhnout nauka						
	vychovatelka	výměšek vorvaně černé dřevo						dravé ryby sondy					druh aperitivu	zavlažovací trubka
starší český herec							části odstavců velké místnosti					zkratka kompaktní Třetí tajenka		
opatřená obuví						pyšná mužské jméno				pl' posléze				
německy „síť“					Achillovo slabé místo klesat					kaše izotop radonu				
staré vztažné zájmeno			výzvy organická látka						český básník mošská vydra					
	druh směnky	odměny za práci policie						mládě kočky vřed					mužské jméno	průsvitné textilie
dalekohled							šlechtic prst							
apanáž						půlky průměrů								
špion						sarmat slovensky proto					egyptský veletok okovy			
obleva					záměr ukazovací zájmeno					jednoduché stroje mínění				
chem. zn. hliníku			kožešínové zvíře otázka na směr						boxerský úder ptačí potrava				záporová spojka	seknout
	římsky 495	závěr SPZ Rokycan						zbavovat bot předložka						
dávat zpět							vázání							
stolní hra							věnovat							

V tajenkách naleznete tituly tří detektivek z pera spisovatele Áke Edwardsona

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. července 2008

Řešení z č. 5/2008 1. DOBŘE POJIŠTĚNÁ VRAŽDA
2. S ŽENAMI JE VŽDYCKY KRÍŽ

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Václav Marek, Praha 4; Karel Nachtnebl, Žďár nad Sázavou, Alena Minaříková, Brno.
Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Policista
7/2008
Křížovka
soutěžní kupon

Naděžda Krumlichová byla vždycky „generál“ a s přibývajícím věkem její dominantní, nesmlouvavá a neústupná povaha jenom nabývala na síle. Zkrátka věděla vždycky všechno, a věděla to nejlépe. První, kdo to uznal, byl její manžel a celá léta se bez odmluv podržoval závěrům a rozhodnutím své ženy. Samozřejmě i její dvě děti, Jan a Gita, poslouchaly na slovo, ale s nástupem puberty a po jejím překonání pomalu a jistě se od nařízení matky distancovaly, ba dokonce začínaly mít na různé věci i rozdílný názor. Byly z toho výstupy, scény, které nejvíce odnášel manžel Jan. Bylo mu sedmapadesát, když mu praskla cévička v mozku a krev zalila nejdůležitější orgán lidského těla. Mozková příhoda – rychlá a bezbolestná smrt. Pro Jana Krumlicha konečná stanice.

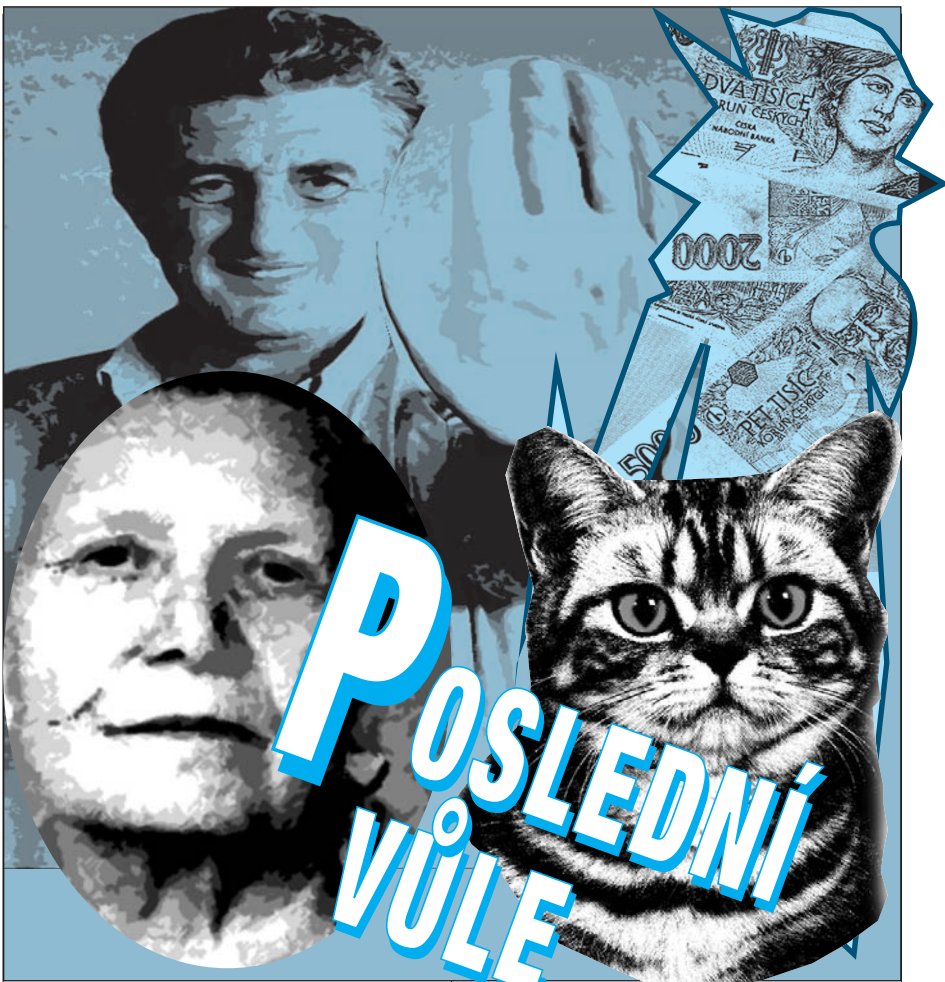
V pozůstalostním řízení se obě děti zřekly svých podílů ve prospěch matky, která jim slíbila, že veškeré statky jejich rodiny, a to movité i nemovité, rozdělí mezi ně až přijde čas, spravedlivě.

„Žádný z vás nebude zkrácen,“ prohlásila a po velice krátké době při konfrontaci názorů začala zdůrazňovat Janovi i Gitě – nezapomeň, že já budu rozhodovat kdo z vás co dostane. „Budu spravedlivá, ale přísná. Jak si kdo zaslouží. V podstatě to bylo vydírání, to Jan i Gita velice dobře věděli, ale matka to brala jinak.

„Je to prostředek, jak vás přimět k rozumu a solidnímu chování.“ Rozumem a solidním chováním myslela absolutní poslušnost a přiměřeně horlivé schvalování jejích závěrů a rozhodnutí.

V jedné takové diskusi, kdy matka opět připomenula své neomezené právo nakládat s majetkem, vysvětlila svým dětem a přítomnému vnukovi Alešovi, jak to dobře promyslela.

Až tady jednou nebudu, tak si nemyslete, že si budete dělat co chcete. To teda ne. Mluvila jsem s paní Malouškovou – vyprávěla mi případ, jak děti nějakých známých dědili po matce a do půl roku všechno promrhali. Toho vás uchráním. Ty, Jane,“ oslovila syna, „dostaneš chatu. Byla odhadnuta na jeden a půl milionu, to není málo, ale dostaneš ji jediné tehdy, když vystuduješ medicínu. Víš, že ti na chatě záleží, tak teď, když to víš, tak se budeš snažit. Ty, Gito, dostaneš stejnou částku v penězích, ale jenom tehdy, když je investuješ do nákupu nemovitosti a nerozfofruješ peníze

za nesmysly, jak to dobře umíš. A ty Aleši,“ obrátila se na vnuka, „dostaneš sbírku známek, obrazy a porcelán, ale s podmínkou, že se budeš věnovat studiu umění, jinak bys to nedokázal ani ocenit.“

Všichni „obdarovaní“ zůstali s otevřenou pusou. První se vzpamatoval Aleš. „Ale mě nějaké umění nebaví. Já mám zájem o cestování, cizí kraje...“

„Hlouposti,“ zhodnotila jeho zájem babička. „To jsem čekala, že budete mít výmluvy, a neměla bych jistotu, proto si všechno pojistím. V nejbližší době sepíšu závěť a nechám ji zaregistrovat u notáře. Teď všechno víte, tak se podle toho chovejte.“

Notář, starší, důstojně vyhlížející pán si ověřil jména a data narození obdarovaných a pak skromně, téměř ostýchavě řekl. „Já bych osvětlil některá ustanovení...“

„Ale kvůli tomu jsem nepřišla, pane notáři,“ zarazila ho Naděžda Krumlichová.

„Všechno jsem zvažila a bude to tak, jak jsem sepsala. Od vás chci jenom registraci, nic víc.“

Josef
KRATOCHVÍL

Ilustrace
Kristina POKORNÁ

OTÁZKA:
Umožňují normy našeho práva stanovení podmínek v závěti?

- 1 Ano – ale jenom u nemovitostí
- 2 Ne – stanovení podmínek je vyloučeno
- 3 Ne, pokud dědic nedosáhl plnoletosti
- 4 Ano – vlastník může se svým majetkem libovolně nakládat

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. července 2008

Řešení z č. 5/2008 zní:
Vzniklou situaci řeší z. č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel. Ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle § 12 odstavce 1 písm. c) na návrh oprávněné osoby (i uživatel bytu) uvedené v § 10 odst. 6 písm. c). Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů ohlašovně prokázat. Z přihlášení občana k trvalému pobytu nevyplývají žádná práva k bytu ani k vlastníkovu nemovitosti. Správná odpověď je č. 1.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Martin Černý, Praha; Vlasta Kohútová, Tachov; Robert Mašek, Sokolov.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasláme knižní odměnu!

„Tady to nevypadá jako v bazaru, ale jako v našem bytě před naší dovolenou!“

Petr HEROUT

deset minut s
POLICISTA
Kupon č. 7/2008

Pyros/Iset 2008

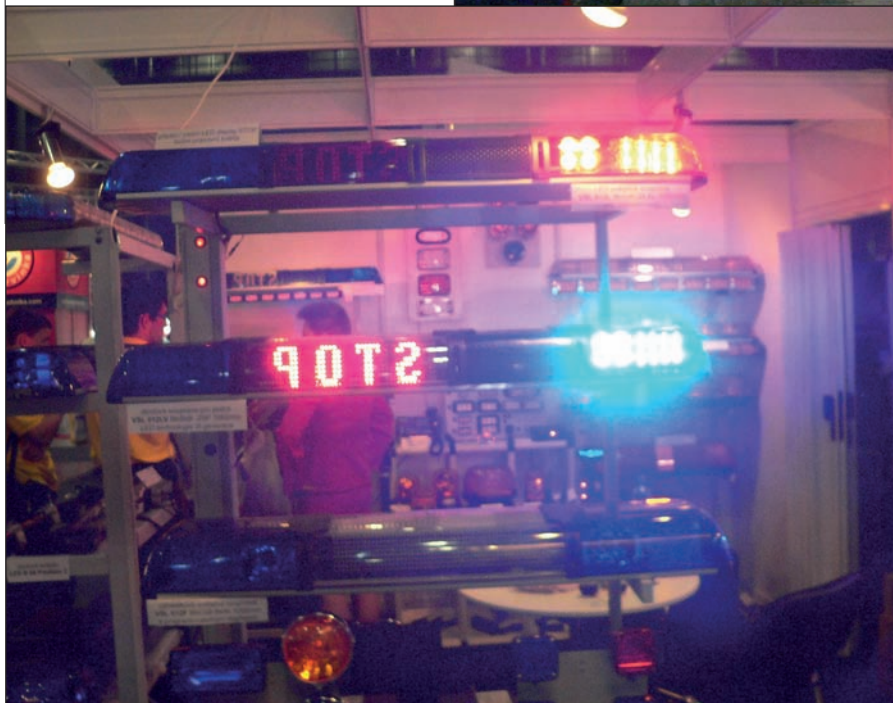
80 LET BRNĚNSKÉHO VÝSTAVIŠTĚ

Výstaviště, které patří k neznámějším brněnským symbolům, má letos důvod k oslavám: 26. května uplynulo kulatých 80 let ode dne, kdy zde byla za přítomnosti prezidenta Tomáše Masaryka zahájena první výstava, a to tehdejší soudobé kultury v Československu. V roce 1923 byla na areál vyhlášena architektonická soutěž, ve které zvítězil návrh architekta Josefa Kalouse z Prahy, a definitivní návrh sestavil Emil Králík. Se stavbou některých pavilonů se začalo teprve v roce 1927 a areál výstaviště byl dokončen za rekordních 14 měsíců. „Brněnská výstava určila celým svým rázem novou úroveň našemu výstavnictví,“ napsal Karel Čapek v Národních listech 1. 7. 1928. „Sluší se, aby tam putoval každý, komu záleží na tom, aby srovnal tento výkon s dosavadními nebo zahraničními...“

Po válce byla činnost výstaviště obnovena strojírenskými veletrhy, které se konají dodnes, i když už nemají charakter celonárodních poutí jako kdysi. Výstavní areál se také dostavoval a dostavuje; byl a je do značné míry vizitkou naší moderní architektury a stavebnictví. Například kruhový pavilon Z s unikátně konstruovanou ocelovou kupolí o průměru 122 metrů pochází z roku 1959 a byl postaven tak kvalitně, že první oprava střechy byla nutná až v roce 2006. Stávající rozloha areálu výstaviště je 60 hektarů a k dispozici je 195 000 m² výstavní plochy, z toho 116 000 m² kryté plochy v šestnácti pavilonech.

Od 13. do 17. května se v Brně uskutečnil další ročník Středoevropských bezpečnostních veletrhů. Na rozdíl od minulosti už je mezinárodní veletrh **Pyros/Iset** koncipován jako jeden celek, jednotný veletrh požární a bezpečnostní techniky a služeb. S ohledem na historickou kontinuitu se ovšem uvádí, že letos se konal už 14. ročník. Kromě toho patří k bezpečnostním veletrhům ještě **Interprotec**, mezinárodní veletrh prostředků osobní ochrany, bezpečnosti práce a pracovního prostředí. Letos se uskutečnil podeváté.

Brněnské výstaviště slaví (v plné síle) osmdesátku

Ze stánku firmy Zdeněk Holomý TESLA Valašské Meziříčí: nahore výstražné zařízení pro vozidla slovenské policie, pod ním nabídka pro P ČR: diodová souprava VSL 012

PYROS/ISSET A INTERPROTEC 2008 V PAVILONECH V A G1

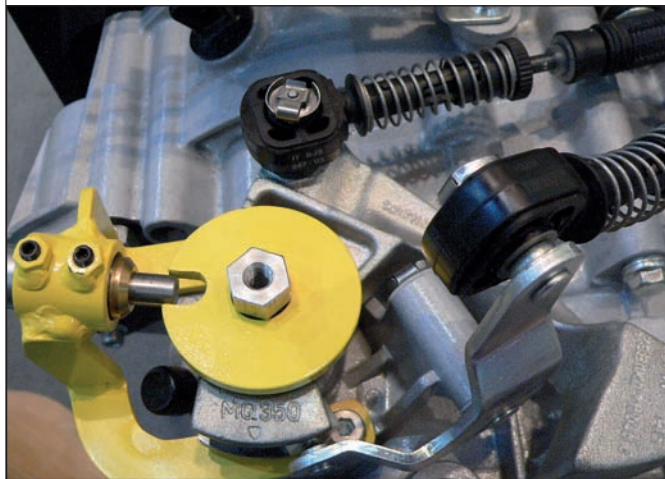
Po počátečním nadšení zájem vystavovatelů – ale i návštěvníků – o veletrh bezpečnostní techniky ISET během let upadal, až se tento veletrh stal jakousi popelkou. Například v roce 2006 se o něj zajímalo jen kolem osmi procent návštěvníků, zatímco téměř 37 procent jich upřednostňovalo „hasičský“ Pyros. Ostatní se přednostně zajímali o „civilní program“, tedy Interprotec a čtyři současně probíhající technologické veletrhy. To je možná jeden z důvodů, proč letos

Firma Eurolamp Brno mimo jiné dováží výrobky prestižní značky Surefire. K žádaným patří diodová svítidla Backup, kterou si prý – za vlastní peníze – hodně kupují policisté. Jiný typ svítidla, model Turbo, se rovněž dováží z Ameriky, kde se používá zejména k vyznačení místa dopravní nehody. Bez poškození vydrží přejetí kamionem. U nás by to asi nešlo – určitě by svítidlo někdo ukradl.

samostatný ISET zmizel z programu a místo něho se objevila kombinace Pyros/Iset. Na druhou stranu je ale také pravda, že výrokové portfolio velké řady vystavovatelů se tematicky prolíná do té míry, že mnoho výrobků (a firem) by patřilo jak na Iset, tak na Pyros, a dokonce i na Interprotec a nedalo by se jedno-

Firma Construct Czech kromě svých tradičních zámků řazení vozidel prezentovala novinku, nazvanou Cerberos. Komplexní ochranný systém motorových vozidel aktivuje blokovací systém převodovky, blokuje funkci spojky, brání otevření kapoty a blokuje celý startovací systém.

značně rozhodnout, kam kdo vlastně patří. Proto nejen Pyros a Iset jako části jednoho veletrhu, ale s nimi i Interprotec byly i letos umístěny v pavilonech V a G1 společně, bez nějakých markantních „hranic“ mezi nimi.

Podle předběžné závěrečné zprávy

Z produkce nizozemské společnosti Holmatro: jednohadičkové nůžky a podpěra

akciové společnosti Veletrhy Brno pak letošní Pyros/Iset a Interprotec byly největší přehlídkou bezpečnostního průmyslu v nových členských zemích Evropské unie. Kromě špičkové techniky prý ukázaly zvyšující se zájem o bezpečnost a ochranu obyvatelstva jak ze strany zákonodárců, tak vystavujících firem.

Zúčastnilo se 275 firem ze 16 zemí na celkové čisté výstavní ploše 10 186 m².

Také široká veřejnost se prý stále víc zajímá o to, jak pracují a jak jsou vybaveny policijní a záchranné složky. Podle předběžných odhadů navštívilo areál výstaviště během čtyř dnů 25 000 lidí. Na veletrhy přijelo 3196 zahraničních návštěvníků. Nejvíce jich bylo ze Slovenské republiky, dále z Německa, Polska, Maďarska, Itálie, Chorvatska, Velké Británie a dalších, celkem 42 zemí (podle konečné zprávy za rok 2006 tehdy přijelo 26 094 návštěvníků z 52 zemí). V letošní předběžné závěrečné zprávě se uvádí, že celkovou spokojenost se svojí prezentací vyjádřilo 90,6 procenta vystavovatelů. Jejich hlavním cílem bylo předvedení image firmy, hledání nových zákazníků a předvedení nových produktů. Sedmdesát procent z nich se hodlá zúčastnit příštího ročníku.

MÁLO BEZPEČNOSTNÍCH PRODUKTŮ

Počet stánků firem, které dodávají nebo by chtěly dodávat technické prostředky Policii ČR a jiným bezpečnostním sborům u nás i v zahraničí, byl na letošním veletrhu vcelku minimální. Odhlédneme-li od expozic několika soukromých bezpečnostních služeb, AGA (Asociace Grémium Alarm) a několika výrobců nebo dodavatelů zabezpečovací a požární hlásičské techniky, když té druhé bylo podstatně víc, spočítali bychom stánky s bezpečnostní tematikou snad na prstech jedné ruky. Zahraniční firmy téměř nevystavovaly, nanejvýš jejich česká zastoupení.

Vzájemná souvislost veletrhů se v mnoha případech promítla i do řady jednotlivých expozic, v nichž byly prezentovány produkty ze všech tří oborů.

Například světoznámá zámkařská firma ASA Abloy na veletrhu vystavovala především otvírače, zavírače a zámkové požární a únikových dveří, samozřejmě i s dálkovým ovládním, což je v podstatě problematika veletrhů Interprotec a Pyros. Podobně tradiční český výrobce zámků, firma Tokoz, vystavoval zámkové jen okrajově a vlastně jenom visací. Středem jeho expozice bylo jednoduché zařízení Master Lock, umožňující například opravářům uzamknout vypínač elektrického proudu nebo ventil média (plynu, páry atd.), aby je nikdo nemohl pustit do systému nebo do zařízení, dokud se na něm pracuje. Opět se tedy jedná o ochranu zdraví při práci.

Firma V-net z Uherského Brodu dováží a dodává především digitální detektory alkoholu v dechu včetně profesionálních, u nichž by se výsledky měření daly použít jako důkaz před soudem. V tomto sortimentu pokrývá asi z 80 procent potřebu českého trhu, ovšem Policii ČR nedodává nic, tam má z nějakých důvodů přednost firma Dräger. Zásobuje však asi 50 městských

policií ve větších městech a spoustu podniků, které kontrolují své zaměstnance. Letošní novinkou byl bezdotykový měřič obsahu alkoholu v nápoji. To je zajímavé například při kontrolách v restauracích, zda nenalévají mladistvým. Firma dodává také jednoduché testy na drogy.

Taser XREP – nesmrtící elektronickou „distanční“ střelu prezentovala firma Harpia Praha, jinak známá jako dovozce elektronických Taserů X26. „Tento projektíl zasazený objekt neusmrtí, ale pouze způsobí nervosvalové zneschopnění. Účinnost zásahu je do 20 m. Přitom navíc působí jako nárazová munice – počáteční rychlost střely je 91 ms⁻¹. Jedná se o novinku, která bude na trh uvedena příští rok, v současné době se zkouší ve Velké Británii a USA a je určena pro účely vojenských a policejních složek,“ uvedl Lubor Chmelař, jednatel společnosti Harpia Praha, která je výhradním distributorem americké firmy pro ČR. Cena zbraně je 43 000 Kč. Paralyzující účinky tohoto nově vyvinutého projektilu si na vlastní kůži mohli vyzkoušet odvázní návštěvníci přímo v pavilonu F. „Dostal jsem ránu, začal jsem křičet, třásl jsem se a sevřela se mi hrud. Nebyl jsem schopen jediného pohybu, měl jsem křeč po celém těle,“ popsal své zážitky dobrovolník Jaromír Polášek ze Zlína. Základem technologie, která umožnila vytvoření nového systému XREP, je vyřešení přísunu energie, přičemž tato elektronika váží pouhých 2,4 gramu a poskytuje stejný účinek jako v praxi používaná X26. Křídélky stabilizovaná střela pracuje bezdrátově. Náboje jsou kompatibilní s existujícími brokovnicemi ráže 12. Po zásahu zneschopnění trvá 20 sekund.

Firma Marine Praha/Nové Město nad Metují má širší nabídku plavidel pro bezpečnostní a záchranné sbory: služební a hlídkové čluny Nord Star a Ryds, celoplastový pracovní prám Pionermulti, pracovní hliníkové čluny Marine a Faster, nafukovací čluny Zodiac s několika typy motorů, plouvoucí garáže na čluny...

Z ostatních oborů už se zmíníme jenom o nizozemské společnosti Holmatro, která nabízela speciální záchranné a vyprošťovací nářadí. Největší pozornost budil systém podpěr a výkonné hydraulické nůžky s unikátní jednodřevovou technologií, ve stánku pak byly k vidění také zajímavá rozbrušovací pila Husqvarna a „kyslíkové kopí“ (řezací hořák) Carbonarc.

SPOLEČNÝ STÁNEK MV, P ČR A HZS

Společná expozice Ministerstva vnitra, Policie ČR a Hasičského záchranného sboru byla jako vždy dominantou celého veletrhu Pyros/Iset. Hlavní stánek zabral necelých 800 m² výstavní plochy v pavilonu G1 a přibližně stejnou rozlohu měla část expozice na volné ploše před pavilonem. Když vezmeme celkovou plochu letošního veletrhu Pyros/ISET, lehce zjistíme, že Ministerstvo vnitra si z ní ukouslo téměř 16 procent. Řečeno jinak: bez Ministerstva vnitra by se snad ani nedalo vážně hovořit o nějakém

Vstup do společného stánku MV, P ČR a HZS byl podobný recepci policejní služebny z projektu P1000

veletrhu bezpečnostní techniky ISET. Na druhé straně hasiči by si vystačili, v tomto sektoru byla nabídka vystavovatelů a prezentace různých dodavatelů hasičské a záchranné techniky mnohem důstojnější.

Stánek Ministerstva vnitra, Policie ČR a Hasičského záchranného sboru se letos přestěhoval ze svého tradičního stanoviště v pavilonu V, takže byl odtržený od ostatní bezpečnostní techniky a fakticky byl v pavilonu G1 jakoby součástí veletrhu Inteprotec. Důvody tohoto kroku brněnského výstaviště ale byly racionální – souviselo to s prodloužením veletrhu o jeden den, až do soboty 17. května, kdy se konala nová akce, Den hasičů v Brně, a expozice MV zůstávala otevřena, zatímco někteří jiní vystavovatelé balili už v pátek.

Společná expozice byla i letos koncipována jako otevřená, emotivně působící scéna. Po obsahové stránce měla prezentovat uskučtečnou vizi – mít dobře fungující, průhledný a moderní úřad, jehož posláním je sloužit lidem. Veletrh je ideální příležitostí ukázat současnost a perspektivy funkčních a technicky vybavených pracovišť, odpovídajících mezinárodním standardům, předsta-

vit projekty, záměry a budoucí akvizice...

My jsme se samozřejmě věnovali „policejní části“ společného stánku. Hned při vstupu do expozice byl náznak policejní služebny odpovídající modernizačnímu projektu P1000, naproti němu tradiční ukázka četnické stanice z doby první republiky, přecházející do „uličky času“, naznačující vývoj policejních stejnokrojů a výzbroje od vzniku ČSR do současnosti. To byla sice zajímavá část expozice, ale těžiště bylo orientováno na všechny aspekty české „policej-

Pojízdná „policejní váha“ pro vážení kamionů, resp. měření zatížení jednotlivých náprav

Policejní motocykl Honda 1300 ST Pan-European je vybaven zařízením pro měření rychlosti vozidel a dokumentaci přestupků

ni“ současnosti a budoucnosti – od bezpečnosti dopravy po službu na hranicích v rámci schengenského prostoru, od prevence kriminality po boj s terorismem v mezinárodním kontextu... To vše s bohatým využitím trojrozměrných exponátů i audiovizuální a počítačové techniky. Kdo neměl příležitost expozici vidět, může jen litovat.

BOHATÝ DOPROVODNÝ PROGRAM VELETRHU PYROS/SET

Z praktických ukávek zaujalo především cvičení brněnských a jihomoravských hasičů, kteří zachraňovali lidi ohrožené požárem ve věži pavilonu G. Prestižní akcí však bylo 10. evropské setkání hasičů Pyromeeting 2008, na němž se v patnácti přednáškách prezentovali specialisté z ČR, USA, Izraele, Německa, Řecka, Slovenska, Francie. Důležitou přednášku o evropské civilní ochraně měl člen Evropské komise Ignas Jonynas. Významná byla dvoudenní mezinárodní konference Krizový management – Ochrana obyvatelstva, nad níž

záštitu převzaly ministerstva vnitra, práce a sociálních věcí a Generální ředitel Hasičského záchranného sboru Miroslav Štěpán. Zúčastnilo se jí na 150 specialistů z osmi zemí.

Uskutečnilo se setkání nejvyšších představitelů policejních prezidií z ČR, Slovenska, Estonska, Rakouska, Německa a Maďarska, kteří si vyměnili zkušenosti s kriminalitou v schengenském prostoru, a zejména v příhraničních oblastech po vstupu ČR do tohoto prostoru. Policejní prezident plukovník Mgr. Oldřich Martinů uvedl, že úroveň kriminality v příhraničí ČR za čtvrt roku, kdy byly otevřeny hranice, nevzrostla, zůstala na stejné úrovni a v některých aspektech byl dokonce zaznamenán pokles. „Od začátku roku bylo v celé republice spácháno kolem 90 000 trestných činů, což je o 1,5 procenta méně než ve stejném období roku 2007. V příhraničí kriminalita zůstala na stejné úrovni, neboť nárůst o 0,3 procenta, tedy celkem 95 trestných činů, považujeme za mizivou záležitost. Nenaplnily se obavy veřejnosti, že poté, co budou zrušeny kontroly na společných hranicích, kriminalita vzroste,“ řekl plukovník Martinů. „Vývoj v oblasti kriminality, veřejného pořádku a migrace v příhraničí však bude stále předmětem zájmu Policie ČR.“ Připomněl, že vstupem do Schengenu získala ČR řadu dalších nástrojů, které mohou policejní sbory využívat. Jde o Schengenský informační systém, který je velmi efektivním nástrojem pro intenzivní policejní spolupráci.

Podobné zkušenosti s kriminalitou jako ČR mají i policejní prezidenti z Německa nebo Rakouska. „Někde došlo dokonce k poklesu kriminality,“ uvedl na veletrhu generální ředitel rakouské policie Erik Buxbaum. Nepotvrdily se tak obavy lidí z rakouského i německého příhraničí, kteří svůj nesouhlas s rozšířením schengenského prostoru zdůvodňovali obavami ze zvýšení kriminality. Ani tyto příznivé statistiky nevedou německé a rakouské policisty k tomu, aby upustili od častých kontrol v blízkosti hranic. Zástupci saské i rakouské policie přitom odmítli, že by se jejich příslušníci zaměřovali speciálně na lidi z nových členských zemí unie. „Lidé samozřejmě nejsou nadšeni, že je policisté kontrolují. Musíme však myslet na bezpečnost, proto budou kontroly pokračovat,“ konstatoval Buxbaum a dodal: „Setkání s mými kolegy v Brně na veletrhu Pyros/Iset bylo mimo jiné přínosem pro rakouskou a českou stranu, neboť jsme prodiskutovali otázky bezpečnosti před evropským šampionátem v kopané.“

Uskutečnilo se také mezinárodní setkání policejních letců. Letos přijeli piloti leteckých policejních jednotek z Německa, Polska a Slovenska. Hovořili o metodice práce, používané technice a zkušenostech při konkrétních zásazích. Účastníci setkání se také dohodli, že budou organizovat pravidelné výměnné stáže v jednotlivých zemích.

(Zčásti připraveno s použitím materiálů zpracovaných Muzeem Policie ČR a podle www.mvcr.cz, respektive www.bvvc.cz)

Interiér „pojízdné služebny“ Policie ČR pro vyšetřování dopravních nehod

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK

Na kolech v ráji

Mistrovství republiky UNITOP ČR v silniční cyklistice se jelo v květnu – za bezmála letního, ideálně bicyklového počasí – na dosti členitém okruhu mezi obcemi Okna, Blatce, Dubá atd. v Českém ráji. „Pod dozorem“ téměř bájného Bezdězu...

Ve dvou dnech při silničním závodě a na trati časovky jednotlivců soupeřilo přes stovku sportovců v sedlech šlapacích strojů. Zhruba sedmdesát policistů doplňovali občanští zaměstnanci. Příjemné ubytování poskytl v Doksech spřízněný místní sportovní klub.

Mezi ženami byly v jednotlivých kategoriích a v individuální jízdě na čas „zlaté“ Lenka Sýkorová (Praha) a Iva Bezděková (SKP Česká Lípa).

řík (Dáln. Odd. Podivín – 50 a více let). Časovku pro sebe s přehledem získal Ivo Netík před Danielem Kouřilem (SKP Jablonec nad Nisou) a Martinem Křížem (OŘ Příbram).

(vš)

Foto Václav ŠEBEK

Nejúspěšnějším jezdcem šampionátu se stal Ivo Netík (snímek vpravo dole)

Muži závodili ve čtyřech věkových kategoriích a na osmdesátkilometrové trati vyhráli Michal Mašek (OOP Mariánské Lázně – do 29 let), Ivo Netík (OŘ Ústí nad Labem – do 39 let), Miroslav Rajšl (OOP Mariánské Lázně – do 49 let) a Stanislav Kola-

